

Algemene beschrijving van de momenteel in Nederland erkende konijnenrassen

Onder een ras verstaan we een groep dieren binnen een soort, die een aantal dezelfde waarneembare eigenschappen bezitten en deze op hun nakomelingen overbrengen.

Deze eigenschappen noemt men dan raseigenschappen. Zoals we in dit hoofdstuk zullen zien, kunnen deze raseigenschappen erg variëren en is er door combinatie van mutaties, selectie en fokkerskunst veel te bereiken.

Het is de bedoeling om in dit hoofdstuk wat meer achtergrondinformatie over de rassen te geven. Deze kan bestaan uit het ontstaan van het ras, wie het ras heeft gecreëerd, wanneer het in Nederland erkend is en niet te vergeten de specifieke rasproblemen bij de fok.

Een algehele rasbeschrijving kan men te allen tijde in de Standaard vinden.

Onderwerpen zoals erkende kleuren, gewichten, oorlengten, lichte en zware fouten zijn zoveel mogelijk vermeden.

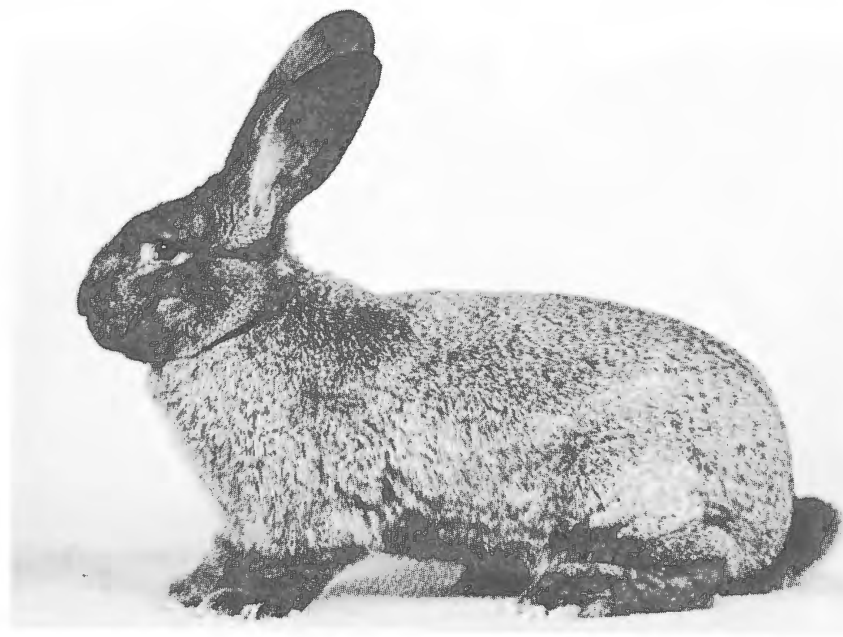
Wij moeten er dan ook nogmaals op wijzen, dat kandidaten zich nooit kunnen beroepen op onderwerpen die in de Standaard beschreven worden, maar onverhoopt in dit hoofdstuk toch zijn ingeslopen.

In de Standaard zijn de eisen voor een ras vastgelegd, dit hoofdstuk kan belangrijke informatie verschaffen omtrent de achtergronden van een ras en zo de visie van de kandidaat verruimen.

Vlaamse Reus

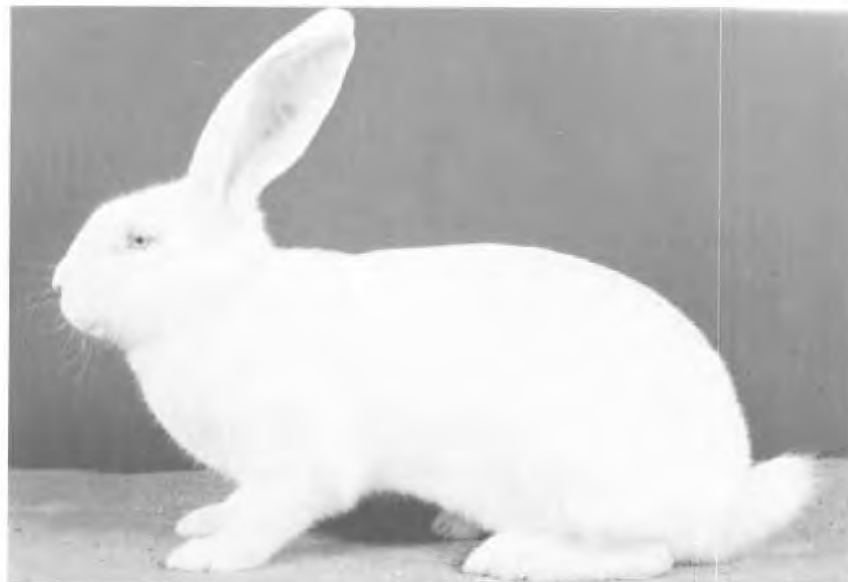
Toen in 1907 de Vlaamse Reus in de Nederlandse standaard werd opgenomen, bestond dit ras uit 7 kleuren, dit waren haaskleur, konijngrijs, ijzergrauw, zwart, blauw, geel en wit. De naam heeft het meegekregen van onze zuiderburen en wel uit het Vlaamse gedeelte, waar dit ras al enige jaren bestond. In de beginjaren werden nog niet zoveel eisen gesteld aan bouw en kleur als in de hedendaagse standaard. Vanaf de komst van de Vlaamse Reus zijn deze geleidelijk beter geworden door zwaardere eisen te stellen aan bouw, kleur en vooral de wam, die zag men in de beginjaren liefst zo groot mogelijk. Aan al die verbeteringen heeft wijlen de heer Klaas Steenhuis heel veel bijgedragen, ook wijlen de heer Beswerda mag hier genoemd worden. Beide heren zijn vaak naar Duitsland geweest om daar dieren aan te kopen, om onze Vlamen te verbeteren en met veel succes. De Vlamen begonnen wat kort van bouw te worden. Onze Oosterburen fokten in die tijd op lengte van de dieren, hoe langer hoe hoger de bekroning. Door deze combinaties zijn onze Vlamen op zeer hoog peil gebracht, doch alleen in de bouw, want de kleur liet wel wat te wensen over, wat momenteel bij onze Oosterburen nog zo is.

Het lichaam moet lang en breed zijn met goed gevulde schouders en soepel afgeronde achterhand. In rustende houding heeft het lichaam de vorm van

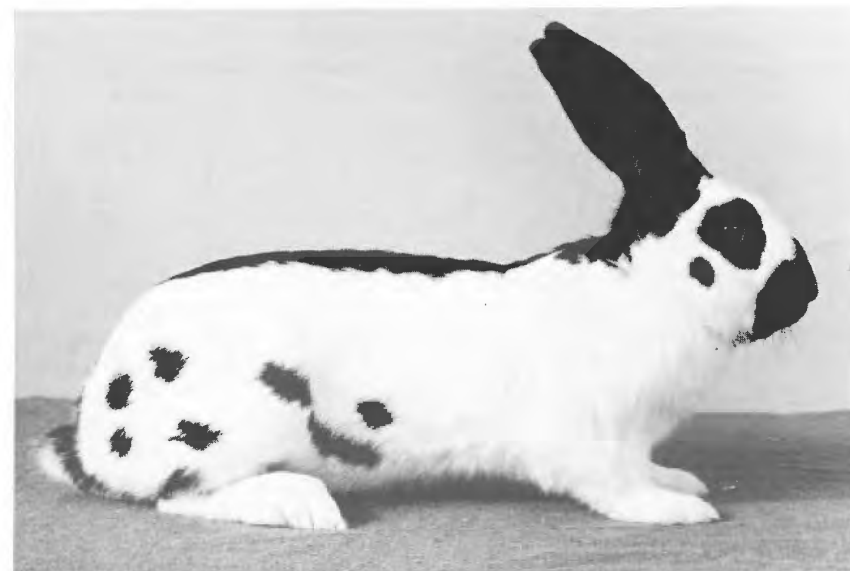
een rechthoek. Het beenwerk mag niet te lang of te dun zijn, maar liefst zo stevig mogelijk.

Een dier van plm. 7 kg laat vaak het beste type zien. Een zwaarder gewicht wordt wel gewaardeerd, maar moet niet ten koste gaan van bouw en type. De pels moet van normale lengte zijn, met veel onderwol, mag niet te lang of te wollig zijn, wat nogal eens voorkomt. Het constateren van de onderwol kan men waarnemen door tegen de beharing in te strijken. Als de pels direct terugvalt is het een teken, dat er te weinig onderwol in zit. De ram moet een flink ontwikkelde kop hebben met een brede en iets gebogen schedel en volle wangen, mag vooral niet te lang of te smal zijn, want zulke dieren zijn beslist niet goed om mee te fokken. De voedster heeft een wat smallere kop, maar mag toch niet te smal of te lang zijn, want uit zulke voedsters zal men nooit een ram fokken met een goed ontwikkelde kop. De minimum oorlengte was in de beginjaren 16 cm, wat later op 17 cm is gebracht, een maximum is er niet, maar oren van 21 cm of langer zijn beslist niet nodig; wanneer een dier met een gewicht van plm. 7 kg een oorlengte heeft van 19 cm is dat een goede verhouding, dan is het oor van steviger structuur dan bij 21 cm.

Lotharinger

Lang voordat men in Nederland in 1907 de Lotharinger als ras erkende, was men in België, Duitsland en Frankrijk bezig om door middel van bonte kruisingsdieren met inkruising van de Vlaamse Reus de huidige Lotharinger te creëren. In genoemde landen was de latere Lotharinger erg in trek als nutkonijn. Doordat het houden van konijnen door verschillende fokkers als liefhebberij werd gezien en de huidige Lotharinger zich uitstekend leende voor beide doelstellingen ging men zich specialiseren in een gevlekt konijn, waarbij de vlinder en wangstippen werden vereist. In de eerste jaren van erkenning noemde men de Lotharinger "Lotharinger Reus". In de jaren 1920 en de laatste 10 jaar zijn vele Duitse "Riesenschecken" geïmporteerd om onze Lotharinger vooral in bouw te verbeteren. Naast de naam Riesenscheck in Duitsland komt men de Lotharinger in diverse landen tegen onder verschillende namen b.v.: Zwitserland Schweitzer Schecken; Tsjechoslowakije Tsjechische Schecken; Denemarken Tyske Kaempe Schecken; Frankrijk Géant Papillon Français en in Amerika Checkered Giant. De naam Lotharinger is afkomstig van Elzas-Lotharingen. Tijdens de oorlog '70/'71 ontdekten de soldaten het Lotharingerreuzenkonijn en na de bezetting nam men enkele dieren mee naar huis. Het ras is zeer vruchtbaar en vroeger werden de niet goed getekende dieren voor de mestfokkerij gebruikt. De Lotharinger is een

tekeningras en behoort tot groep 2. In bouw komt de Lotharinger veel overeen met de Vlaamse Reus en heeft daarbij een gestrekt type.

De oren zijn vlezig en van een krachtige structuur, dicht bijeengedragen. De Lotharinger is breed in de schouders. De voorbenen zijn krachtig ontwikkeld, iets fijner dan die van de Vl. Reus. De kleur is wit, waarop de voorgescreven tekening uitkomt. Hoewel de Lotharinger in verschillende kleuren erkend is, ziet men zelden een Lotharinger in de kleur ijzergrauw.

De meest voorkomende kleuren zijn zwart en blauw. Driekleur is eveneens erkend. De Lotharinger vererft volgens de intermediaire vererving. Naast goed getekende dieren, komen er ook eenkleurige en erg lichtgetekende dieren voor. We hebben bij de Lotharingers met meerdere tekeningbeelden te doen. De tekening, die wij over het gehele lichaam aantreffen wordt verdeeld in kop en lichaamstekening. Tot de koptekening behoren vlinder, oogringen, wangstippen en orenkleur. De vlinder, waarvan de vleugels de onderkaak zeer dun omzomen, bestaat uit twee gelijkvormige afgeronde vleugels. De doorn bevindt zich midden op de neusrug, met een lengte van ongeveer 1 1/2 cm. De oogringen zijn goed gesloten en overal even breed. De beide wangstippen bevinden zich op de plaats, waar zich het alleenstaande wanghaar op elke wang bevindt. Ze zijn rond van vorm. De oren zijn gekleurd, de begrenzing aan de wortel is zo scherp mogelijk. De koptekening is verder vrij van vlekjes. De zgn. vliegentekening is foutief. De lichaamstekening bestaat uit aalstreep en zijdetekening. De aalstreep begint direkt achter de oren in de nek en verloopt zonder enige onderbreking als een scherp begrensde streep achter de rug tot en met de bovenkant van de staart. Een goede breedte voor de aalstreep is 3 cm. De bovenzijde van de staart heeft dus dezelfde kleur als de aalstreep. De vlekken van de zijdetekening zijn op beide zijden regelmatig verdeeld. Als ideaal geldt 5 tot 8 vlekken op elke zijde. De zijdetekening valt binnen de achterste helft van de romp. Een vlek, welke daarvoor valt is een kettingstip. Slechts die vlekken die minimaal 4 cm van de aalstreep verwijderd zijn, tellen mee als zijdevlekken. De ideale vlekken zijn rond van vorm, scherp begrensd met een middellijn van ongeveer 3 cm. Veel voorkomende lichte fouten zijn o.a.: wat spitse of platte doorn, onscherp belijnde vleugels, zoals uitlopers en haakjes, ongelijke niet scherpe oogringen, oorbegrenzing welke wat hoog begint, maar beneden de 2 cm van de wortel, uitlopers en kleine vlekken bij de aalstreep, niet gelijkvormige zijdetekening, samenhangende zijdetekening, vlekken op de achtervoeten, een of meer gekleurde nagels aan de achtervoeten. Zie voor completering lichte fouten de Standaard. Nog al eens voorkomende zware fouten zijn o.a. onderbreking van de aalstreep, waar dan ook, vastzitten van een of beide oogringen aan de vlinder of aan de oorkleur, minder dan drie zijdevlekken op één of beide zijden, één of meer vlekken op de voorbenen, op het ellebooggewricht, op de borst of onder de kin. Eén of meer gekleurde nagels aan de voorvoeten. Zie voor completering de Standaard.

Franse Hangoor

De Franse Hangoor is al een heel oud ras. Omstreeks 1860 kwam dit ras al voor in Frankrijk, zoals de naam dit aangeeft. De F.H. is tot stand gekomen door kruisingen van Engelse Hangoren (die toen al jaren werden gefokt in Engeland, maar de oren waren toen nog niet zo lang als op het ogenblik) en grote landkonijnen.

In 1907 werd de Franse Hangoor in Nederland erkend en in onze Standaard opgenomen.

De Franse Hangoor is voor alles een typeras, hoewel de tijd is gekomen om ook wat meer aandacht aan de kleur te gaan schenken. Het lichaam is stevig, gedrongen en massief. De schouderpartij is breed, de borst is diep en het bekken breed. De nek is kort en krachtig ontwikkeld. De ruglijn loopt vanuit de nek in een lichte welving naar de achterhand. De afronding van de achterhand verloopt in een kortere ronding dan bij andere rassen. Deze afronding mag beslist geen scherpe hoek vormen. De benen zijn grof, dik, kort en gespierd. Te lange en te dunne benen zijn bij de Franse Hangoor niet gewenst. Voor enige jaren was het minimumgewicht 4,5 kg, maar is later op 5 kg gebracht, omdat dit wat scheef zat met de middenrassen. De Groot Chinchilla en de Witte Nieuw Zeelander hadden nl. een maximum gewicht van 5 kg. De beharing is dicht, zacht en glanzend en beschikt over veel onderwol. De pels is iets langer dan die van de andere grote rassen. De kop is kort met een fraai gebogen kopprofiel, breed tussen de ogen, flink ontwikkelde wangen en

brede snuit. Bij de ram is een kinknobbelt toegestaan. Hieronder verstaat men een aanhangsel ter grootte van een okkernoot aan de kin. Dit niet te verwarren met een wammetje of wamaanzet.

De oren zijn dik en stevig en aan het einde lepelvormig afgerond. De oren hangen met de schaalopening naar de kop gekeerd en loodrecht naar beneden. Van voren gezien worden zij hoefijzervormig gedragen.

Door de ombuiging van de oren aan de wortel ontstaan op de kop twee zichtbare verhogingen, kronen genaamd. Deze moeten goed uitkomen en verfraaien dan de kopvorm.

De Franse Hangoor is bekroningswaardig in verschillende kleuren, in wit en bont, maar niet in de zilverkleuren.

Alle gekleurde dieren moeten donker hoornkleurige nagels hebben. Witte en bonte dieren hebben kleurloze nagels.

De Bonte Franse Hangoor is ontstaan door éénkleurige dieren te kruisen met de Lotharinger. In de beginjaren waren ze ook wat langer dan de éénkleurige dieren maar op het ogenblik is dat niet meer zo.

De tekening van de Bonte Franse Hangoor bestaat uit de manteltekening, een overwegend donkere kop en geheel gekleurde oren. De borst en de voorbenen zijn wit, de buik overwegend of geheel wit.

Om een goede manteltekening te behouden is het gewenst om regelmatig met éénkleurige dieren te paren, anders worden ze te licht van tekening.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Groot Chinchilla

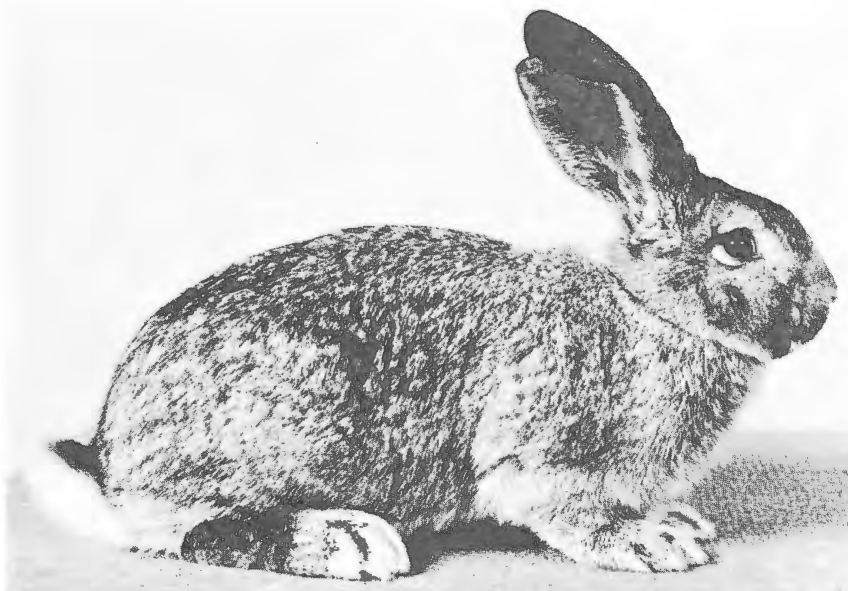
De eerste Chinchilla's werden ongeveer 1910 in Frankrijk waargenomen, maar het duurde nog tot juni 1927 dat de Chinchilla in Nederland is erkend, zowel in groot als klein. In de beginjaren leek het dat de Chinchillapels een grote aanwinst zou zijn voor de Bontindustrie, waardoor grote fokbedrijven werden opgericht (meest met Klein Chinchilla), maar na enige jaren bleek, dat dit niet lonend was en verdwenen de fokbedrijven net zo gauw als ze gekomen waren. Maar de echte liefhebbers van deze rassen zijn deze trouw gebleven, en ze komen nog steeds in groten getale op onze tentoonstellingen voor.

De Groot Chinchilla moet een kloek en fors dier zijn met een matig gestrekte lichaamsbouw, breed in de schouders, met goed gevulde ribbenpartij en soepel afgeronde achterhand. Het beenwerk moet stevig zijn en niet te lang. De beharing moet zeer dicht zijn en niet te kort, lengte circa 4 cm. Bij het terugstrijken slaat ze niet direct terug en wanneer er veel onderwol in zit, krijgt deze langzaam de natuurlijke ligging weer terug.

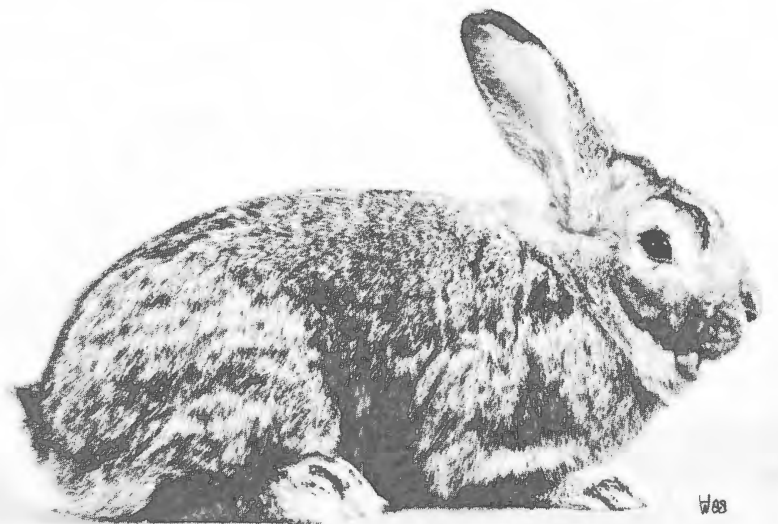
De kop is krachtig ontwikkeld bij de ram met een sterk gebogen neusbeen, met goed ontwikkelde wangen.

De oren moeten van een krachtige structuur zijn.

De dekkleur wordt gevormd door lichtgrijze haren met zwarte punten en on-

regelmatige verdeling van deze zwarte haartoppen. Hoe onregelmatiger hoe golvender deze ticking (rupstekening) hoe beter. De zilvergrijze kleur met zwarte golvende ticking strekt zich uit over kop, oren en het gehele lichaam, de voorbenen en buitenzijde van de achterbenen. De staart is aan de bovenzijde donker en zeer getickt, de buik en onderzijde van de staart zijn wit. De oren hebben een diepzwarte omzoming. De oogkleur is donkerbruin. De nagelkleur donker hoornkleurig. De kleur van de pels moeten wij rangschikken onder de grijze kleuren, zij mist echter de factor geel en op die plaatsen waar wij bij de wildkleurige en andere grijze soorten geel of roodbruin zien optreden, zien wij bij dit ras er de zilvergrijze kleur voor in de plaats treden. Bij het inblazen van de tussen en grondkleur ziet men een vierkleurige rozet, gevormd door de donkerblauwe grondkleur. Daarop volgt de tussenkleur, bestaande uit een parelwitte ring van ongeveer een 1 cm breed omgeven door een smalle zwarte kleurring. Daarop volgt de dekkleur. De blauwe grondkleur moet breder zijn dan de parelwitte ring. Bij inblazen van de buikkleur zien wij een blauwe grondkleur. De nagelkleur is donker hoornkleurig. Een groot gedeelte van de tegenwoordige Chinchilla's heeft wat weinig onderwol. Bij jonge dieren wil nog wel eens wat bruine aanslag te zien zijn, die bij de laatste verharing vaak geheel verdwijnt; wanneer dit niet het geval is, komt dat tot uiting in de rozet, deze is dan niet scherp genoeg. Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Nieuw Zeelander Wit en Zwart

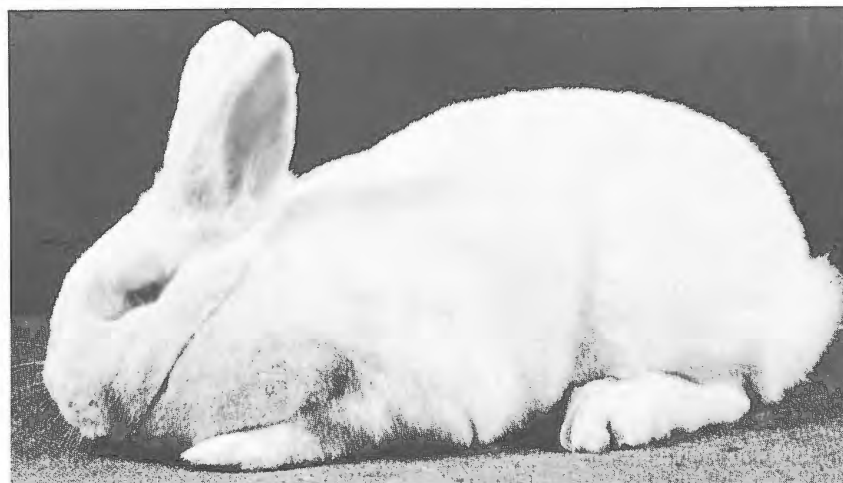
De Nieuw Zeelander is van oorsprong een ras uit Californië (Verenigde Staten van Amerika). Het wordt daar in grote aantallen gefokt als vleesproducent terwijl bovendien de pelsen zeer gezocht zijn. De bouw is zeer massief, kort van lichaam met brede schouders, ronde ribben en breed in de achterhand. De heupen zijn sterk ontwikkeld, vlezig en goed gespierd evenals de rugpartij. De benen zijn kort en stevig. De kop is flink ontwikkeld en heeft een brede schedel en dito snuit. De oren zijn kort te noemen en niet zoals bij de meeste andere rassen in verhouding tot het lichaam.

De Standaard schrijft "relatief kort" hetgeen als een aanwijzing gezien dient te worden. De oren zijn opvallend vlezig en aan de bovenzijde wat stomp afgerond. Bij dit ras mogen behalve de oude voedsters ook jonge voedsters een kleine wam hebben.

Bij een oorspronkelijk vleesras en gefokt voor de nutfokkerijen ligt het voor de hand, dat men gestreefd heeft naar een dichte volle pels. De granharen zijn stevig en tonen grover dan bij andere rassen. Als goede pels bij deze variëteit wordt beschouwd een pels, die zoveel onderwol bevat dat de krachtige granharen bij het terugstrijken van de pels toch langzaam de oorspronkelijke ligging aannemen.

Bij de beoordeling moet de keurmeester er zich van gewis zijn, dat bij de Witte Nieuw Zeelander meer dan de helft van het puntenaantal wordt uitgetrokken voor type, bouw en gewicht aangezien kop en oren ook elk 15 punten kunnen scoren.

Het ras is ondanks het feit, dat het pas in 1958 voor het eerst in de Nederlandse Standaard werd opgenomen, zeer populair. Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Engelse Hangoor

De oorsprong en het ontstaan van de Engelse Hangoor

Over het ontstaan van de Engelse Hangoor lopen de meningen nog steeds uiteen.

Men is wel de mening toegedaan, dat de hangende oren door mutatie zijn ontstaan. Denk er hierbij ook aan dat bij andere diersoorten eveneens hangende oren voorkomen, bijvoorbeeld bij de honden en geitenrassen.

Over het algemeen wordt tegenwoordig wel aangenomen, dat de Engelse Hangoor de oudste rechten van bestaan heeft voor wat betreft de rassen met hangende oren. Dat er in de eerste helft van de vorige eeuw al Engelse Hangoren gefokt werden in Engeland is toch bekend. Omstreeks 1810 werden er in Engeland reeds hangoren gefokt onder de naam "Lops".

In het boek "Moderne Konijnenteelt" van Witkamp en Van der Mark schrijft men zelfs dat dieren met hangende oren reeds vroeg zijn voorgekomen, want een bericht daaromtrent, daterend uit 1785, vermeldt dat in Engeland witte en bonte hangoren werden gefokt met een oorlengte van 23 inch "from tip to tip" en met een breedte van 6 inch. Naast de "Full Lops" kende men in Engeland omstreeks 1850 ook de "Half Lops". Dit waren konijnen met één hangend en één staand oor. Verder waren er ook nog de "Oar Lops". Bij deze konijnen stonden de oren rechthoekig op of langs de kop. Dit zou je kunnen vergelijken met een richtingaanwijzer.

Men kende er zelfs de "Horn Lops". Dit was een dier, dat de beide oren wel degelijk hangend, maar tevens enigszins naar voren droeg in de vorm van neergebogen horens. Het is ook bekend dat er verschillende tussenvormen waren. Het is dan ook niet uitgesloten dat er tussen Engelse Hangoren en bovengenoemde rassen kruisingen werden toegepast. Maar wel komen de Engelse sportfokkers de eer en de verdienste toe, na jaren van moeitevol werken, de lange en brede oren van de Engelse Hangoren gefokt te hebben.

Het fokken van dit ras is dermate moeilijk dat er bijzondere liefhebbers voor nodig zijn. Echte liefhebbers zijn er dan ook weinig en voor een beginner is het toch wel een uiterst moeilijk ras. Tegenwoordig zijn er nog maar weinig specialisten, die zich met de moeilijke fok van Engelse Hangoren bezig houden en helaas ook weinig die hun dieren op tentoonstellingen laten beoordelen.

Wellicht vindt dit ook wel zijn oorzaak in de zeer verschillende beoordeling van dit ras. Toch is de Engelse Hangoor een in het oog lopend konijn met zijn merkwaardig type, dat verder geen enkel ras bezit.

Zijn uiteindelijke vorm heeft zeer veel moeite gekost en alleen al om deze reden verdient het om meer gehouden te worden. Het is een zeer oud ras dat goed vererft. Bij een juiste verzorging brengt het een goede nafok, waardoor het de fokker veel vreugde bereidt. De smaak van de fokkers speelt toch wel de voornaamste rol en men gelooft niet, dat die onnatuurlijke oordracht en grootte van de oren geschikt zijn om de grote massa te veroveren. Op de tentoonstellingen trekt een Engelse Hangoor altijd wel veel bekijks, maar mooi vinden de meeste fokkers ze niet.

Rasbeschrijving: Type en bouw

Het verschil in haar en kleur daargelaten, zijn er onder de in onze Standaard opgenomen rassen verschillende, die een op zichzelfstaand type hebben.

De Engelse Hangoor is er hier een van. De lichaamsbouw is slank met fijne ledematen; de voorbenen staan tamelijk laag, de heupen daarentegen hoog. Hierdoor ontstaat een eigenaardig ineengedoken houding, die geen enkel ander ras bezit. Doordat de voorbenen tamelijk kort zijn, wordt de kop met de lange oren vrij laag gedragen en loopt de ruglijn wat glooiend omhoog. Toch moet de achterhand soepel en mooi afgerond zijn. De kop is wat lang en niet zo massaal. De schedel moet wel licht gebogen zijn en breed tussen de ogen, zodat je kunt zien met een dier uit de hangoorfamilie te doen te hebben. De kronen moeten ook duidelijk waarneembaar zijn. Men moet er voor waken dat de voorbenen stevig en vooral recht zijn, en dat er geen o-benen en vooral geen kromme benen voorkomen. De nadruk moet er ook op gelegd worden dat het lichaam niet te klein wordt.

Een goed gevuld lichaam is noodzakelijk.

Een te klein lichaam met oren van ± 64 cm geeft geen mooi harmonisch geheel. De oren worden slap afhangend langs het lichaam gedragen met de opening naar voren. Zij moeten vlezig zijn en vrij van woekering en scheurtjes.

Bij de wortel zijn ze smal ingeplant, maar wel krachtig en stevig. Vanaf de wortel worden ze steeds breder. Op ongeveer het midden van de oorschelp bereiken ze de grootste breedte. De pels mag niet lang zijn, maar er wordt wel voldoende onderwol verlangd. De conditie moet vanzelfsprekend goed zijn. Het dier moet er vitaal uit zien.

Volgens de Standaard mag de voedster een enkelvoudige wam bezitten, maar deze mag vooral niet te groot zijn.

De kleuren bij de Engelse Hangoor

Volgens de Standaard is de Engelse Hangoor in verschillende kleuren bekrooningswaardig. Zij zijn eveneens erkend in wit en fawn. De bonte Engelse Hangoren zijn ook erkend. De in Nederland tentoongestelde dieren zijn meestal van de kleuren madagascar en fawn. De kleurslag fawn is alleen bij de Engelse Hangoor erkend; de kleur is lichtgeel met een regelmatige lichte ticking, de buikkleur is wit. In de kleuren madagascar en fawn ziet men ook vaak de bonte Engelse Hangoor.

Wil men goede bonte dieren fokken dan paart men een éénkleurig dier aan een bonte. Dit geeft dan geen moeilijkheden en vaak doen ze wat aftekening betreft niet onder, voor de bonte Franse Hangoor. Nog iets wat betreft de kleurslag fawn: daar treft men vaak de beste oorstructuur aan.

De groei der oren

De orenmaat is een kwestie van erfelijke aanleg en groeisnelheid door voeding, deze kan men alleen trachten te verbeteren door een goede stam op te bouwen. Het beste kan men de voedster laten werpen in de maanden mei of juni. De temperatuur is in deze maanden wat milder, de jongen groeien wat vlotter op en er is dan ook groenvoer aanwezig. Er behoeft geen twijfel over te bestaan dat de oorlengte en breedte in het nest worden gemaakt. Dit is wel een krasse manier om aan te geven hoe belangrijk de eerste levensweken zijn voor de ontwikkeling van de oren, maar er zit wel een goede grond van waarheid in. Elke minder gunstige omstandigheid tijdens de nestperiode, zoals een afwijkende zogafscheiding door de voedster, een tijdelijk koude temperatuur wanneer het jonge dier buiten het warme nest terecht is gekomen en dergelijke ongewenste toestanden, wreken zich op een vlotte groei van de oren. Maar ook wanneer de jongen het nest hebben verlaten, gaat de groei door tot een leeftijd van 4 á 5 maanden is bereikt.

Ook in deze periode wordt de groei door eventuele ongunstige omstandigheden ten zeerste geremd. Deze vertraagde groei haalt het dier niet meer in. Een zo gelijkmatig mogelijke groei van de oren is belangrijk voor het bereiken van goede oorlengten. Misschien wordt de indruk gewekt dat er b.v. bij de ram nog iets aan de lengte wordt toegevoegd, maar dit ligt meer aan het nog wat breder worden van de schedel dan aan de groei van de oren zelf. Dit geldt uiteraard na de 4 á 5 maanden.

Het is dus duidelijk dat de lengte en de breedte van de oren belangrijke fac-

toren zijn. Maar de oren bezitten meer waardebepalende punten dan de lengte en de breedte alleen.

Het is terecht dat een stevige en vast aanvoelende oorschelp een vereiste is. Ze moeten vrij zijn van beschadigingen, wondjes of knobbels.

Oren van een goede stevige structuur en gaafheid verhogen de kwaliteit van het dier.

DE OORLENGTE ALLEEN BEPAALT NIET DE KWALITEIT VAN DE ENGELSE HANGOOR!

Met de beoordeling en het meten van de oren moet men er uithalen wat er in zit, want hier zit toch wel een deel van de totaalbeoordeling.

Over het meten van de oren bestaat nog veel verschil van mening, wat het totaal beeld bepaald niet bevordert. De ene keurmeester legt de oren over de meetlat en telt daar een paar centimeter bij, hetgeen natuurlijk niet zuiver is. Een andere keurmeester meet staande achter het dier, weer een andere keurmeester meet staande voor het dier. Dit alles werkt een uniforme orenmaat niet in de hand. Als men de oren op de meetlat legt, er de rek uit haalt en dan een klein rukje geeft zal men eerder op de goede lengte en breedte zijn, dan wanneer er een paar centimeter bij geschat wordt.

Hierbij moeten beslist de uiterste toppen vastgehouden worden, opdat het gehele oor mee kan rekken: anders worden ze nog niet juist gemeten!

Men moet er ook van uitgaan dat de orengroei variabel is: het ene dier groeit langer door dan het andere, hier een staatje naar de gemiddelde groei van de oren bij jonge dieren:

4 weken	38 tot 40 cm	11 weken	58 tot 60 cm
5 weken	42 tot 44 cm	12 weken	59 tot 61 cm
6 weken	46 tot 48 cm	13 weken	60 tot 62 cm
7 weken	49 tot 51 cm	14 weken	61 tot 63 cm
8 weken	52 tot 54 cm	15 weken	62 tot 64 cm
9 weken	54 tot 56 cm	16 weken	63 tot 65 cm
10 weken	56 tot 59 cm		

E.e.a. is van belang voor het bepalen van de kwaliteit tijdens tafelkeuringen. De groei van de oren in de breedte verloopt ongeveer als volgt:

1e maand	8 cm
2e maand	12 cm
3e maand	15 cm
4e maand	16 cm

Enige wenken voor de fok

Bij het samenstellen van de fokparen dient men niet alleen te letten op het type, maar ook vooral op de oorlengte en breedte en in het bijzonder op de oorstructuur en vorm.

Er wordt uitsluitend gefokt met uitgegroeide dieren, goed gezond en vitaal en liefst in een prima beharing. In tegenstelling tot een vaak gehoorde mening kan dit edele ras met succes in een buitenstal gehouden worden. Om de lange en brede oren te verkrijgen, moet men dus in de zomermaanden fokken omdat gebleken is dat de warmte een gunstige invloed op de groei van de oren uitoefent.

Erg belangrijk is het om de opgroeiende dieren in zeer ruime hokken te houden, mede in verband met de grote oorlengten. Tevens is het van groot belang de hokken schoon en droog te houden. De binnenkant van de hokken moet vrij zijn van scherpe uitsteeksels, opdat de oren niet beschadigd worden. Men kan er veel plezier aan beleven, het is een prettig ras om te houden. Er wordt wel eens gevraagd of deze dieren geen last hebben van die lange oren, maar ze hebben er totaal geen last van. Bij een goede verzorging zijn ze net zo levendig in het hok als ieder ander ras.

Ook moet men op jonge leeftijd al beginnen om de puntjes van de nagels te knippen, dit voorkomt beschadigde oren.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Gele van Bourgondië

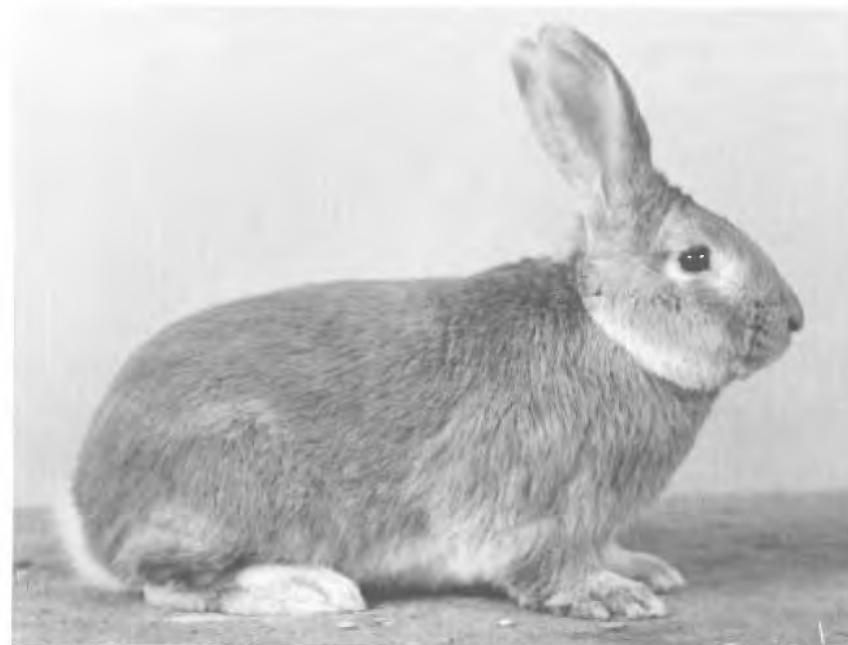
De Gele van Bourgondië is een oud Frans ras uit de Franse Côte d'Or, dat oorspronkelijk voor het vlees en de pels gefokt werd. Omstreeks 1924 kwam het als nutras in ons land. Het werd in 1933 in ons land erkend. De kleur van de Gele van Bourgondië is zuiver geel, zonder inmenging van anders gekleurde haren. De buikkleur is wit, een roomkleurige buikkleur is foutief. De kaakranden, oogringen, binnenkant achterbenen, onderkant staart zijn wit.

Een veel voorkomende fout is ticking op de oren en wat zwarte oorumzoming.

Door kruising met Rode Nieuw Zeelanders is de dekkleur te rood geworden en de buikkleur te roomkleurig.

Juist in Frankrijk is de kleur te rood geworden en heeft men om onbegrijpelijke reden de mooie gele kleur laten vallen. Ze zijn daar roder van kleur dan bij ons.

De Gele van Bourgondië is een krachtig gebouwd dier met een brede volle achterhand en goed ontwikkelde kop. Het ras heeft jaren in de verdrukking gezeten vooral door de opkomst van de Rode Nieuw Zeelanders. De laatste jaren is hier echter een verbetering in gekomen en treft men weer goede dieren op onze tentoonstellingen aan met een prima kleur en zeer goede bouw. Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Groot Zilver

Dit ras stamt uit Frankrijk uit de provincie Champagne, hoewel de destijdsde zilvers wat bouw en verzilvering niet veel overeenkomst hebben met onze huidige Groot Zilvers. De Groot Zilvers, zoals wij deze heden ten dage zien zijn veel robuuster van bouw en hebben dan ook meer Duits bloed voortspuitende uit de stam "Deutsche Grossilber". Omstreeks 1910 verschenen zij reeds in Duitsland op de tentoonstelling onder de naam "Germania Silber", die voor ons om onbegrijpelijke redenen herdoopt is in Duitse Grootzilver. In ons land werd dit ras erkend in juni 1927.

Naast de mooie eigenschap van de Zilver zeker voor de sportfokker, was het ras dank zij zijn robuustheid ook nog voor vele fokkers een vleesras. Zeker in de jaren 1940-1950 zag men ook bij menige niet liefhebber in de stal Groot-Zilvers. Vooral de provincie Limburg kent veel Zilverfokkers en hier heeft men dank zij de Duitse import diverse goede stammen Groot Zilvers opgebouwd. De kwaliteit Groot Zilvers ligt in Nederland op een hoog niveau. Het type is licht gestrekt zonder lang of smal te zijn, met brede bekken. De borst is breed, met korte nek. De stand is hoog op de benen, waardoor de buik geheel vrij komt. De kop is bij de ram flink ontwikkeld. De oren zijn van een stevig weefsel.

De pels is door de rijke onderwol zeer dicht, zacht en glanzend en van grotere lengte dan bij de Klein Zilvers. Aangezien verzilvering, gelijkmatigheid en erkende kleuren en nuances dezelfde zijn als bij de Klein Zilvers worden deze onder dit ras besproken. Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

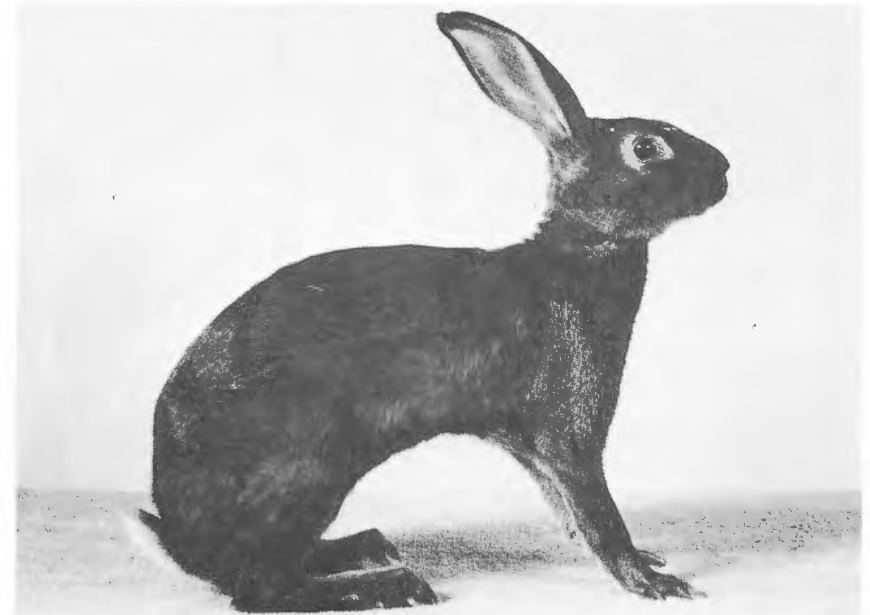
Belgische Haas

De Belgische Haas is van oorsprong een ras dat in België is gefokt en daar haar naam aan te danken heeft. In Engeland is het type door selectie veel verbeterd. In Nederland reeds in 1907 erkend. Zoals de naam reeds aanduidt lijkt ze wat kleur en type betreft vrijwel op een haas. Type en bouw nemen een bijzondere plaats in bij onze konijnenrassen.

Het type is lang en gestrekt. Het beenwerk lang en dun, de ruglijn verloopt in een soepele ronding, de ribbenpartij is elliptisch, de buiklijn is hoog opgetrokken en volgt zo veel mogelijk de ruglijn. De kop is lang en smal met oren van minstens 13 cm lengte. De kleur is haaskleurig, de dekkleur vosrood met een krachtige ticking. Deze ticking strekt zich over bijna het gehele lichaam uit. De borst, voorbenen en oren zijn lichter getickt, vooral de flanken moeten goed gekleurd en getickt zijn. Te licht gekleurde flanken (hooikleurig) zijn foutief. De rode dekkleur loopt zover mogelijk door (tussenkleur). De grondkleur op de rug en borst is donkerblauw. De grondkleur op de buik is tot crèmekleurig, de schootvlekken hebben een blauwe grondkleur. De oren zijn zwart omzoomd aan de bovenzijde. Ook zijn Hazen erkend met tanpatroon, de kleur dient te zijn als van een zwarte Tan. Ook de kleur wit, is erkend.

Veel voorkomende fouten zijn doorgezakte voorbenen en een onvaste staartdracht, niet te verwarren met scheve staart.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Californian

De Californian is een Amerikaans ras, dat in 1966 in ons land werd erkend. Oorspronkelijk in Amerika bedoeld als vlees en pelsras. Een Amerikaanse fokker begon in 1923 met het kruisen van een Groot Chinchilla ram en met een Rus voedster, om een beter nutras te fokken.

Om zijn doel te bereiken kruiste hij de rammen uit deze kruising met Witte Nieuw Zeelander voedsters en hieruit kwam de huidige Californian.

In 1929 liet hij dit ras voor het eerst zien en pas in 1939 werd het in de Amerikaanse Standaard opgenomen.

Na 1947 kwam het ras in de nutfok in Europa.

De bouw en het type zijn van een middelmatige lengte en het geheel is goed gevuld.

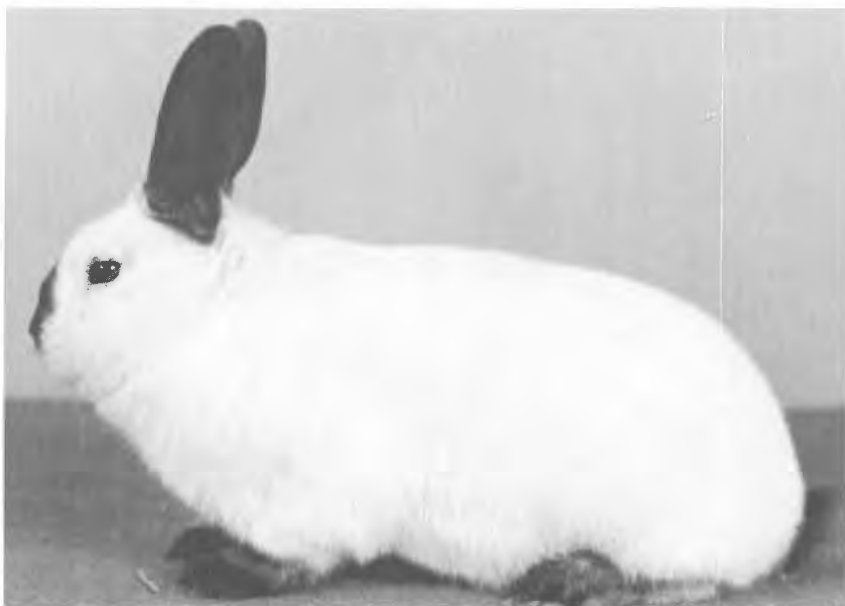
De tekening is gelijk aan die van de Rus. Ze wordt echter niet tot de tekeningrassen gerekend. De tekeningsbeelden van de Californian zijn niet zo scherp begrensd als die van de Rus, ook de onderkaak hoeft niet gekleurd te zijn.

De kleur is zwart, andere kleuren zijn niet toegestaan.

De nagelkleur is hoornkleurig.

Er moet naar gestreefd worden de tekeningsbeelden zo scherp mogelijk te fokken.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Meissner Hangoor

De naam van dit ras zegt het reeds, dat het om een zuiver Duits ras gaat. De fokker Leo Reck in Meiszen aan de Elbe wilde aan het eind van de vorige eeuw een hangoor fokken met de zilverfactor. Dit was echter niet zo eenvoudig als men bedenkt dat de zilverfactor van de Klein Zilver overgebracht moest worden naar de Hangoor.

Fokker Leo Reck heeft echter zijn fokkerservaringen nooit prijs gegeven. Volgens de verervingsleer is het echter aan te nemen, dat Reck zijn doel heeft bereikt door kruising van Franse en Engelse Hangoren met Klein Zilver. In 1900 toonde hij voor het eerst zijn fokprodukt, een groot zwart-zilver konijn met hangende oren. Erkend in Nederland in 1927.

Hij noemde zijn ras Meissner Hangoor, dit kreeg toen snel meerdere liefhebbers. Dertig jaar later gelukte het een andere fokker om de Meissner te fokken in de kleur geel en bruin. Nog later zijn dan ook meerdere kleuren erkend.

De Meissner Hangoor behoort tot de middenrassen.

Het gedrongen type van de Franse Hangoor alsook het kogelronde van de zwart Klein Zilver en het slanke van de Engelse Hangoor zijn nog bij de Meissner te zien.

Het type is matig gestrekt en vrij breed. De benen stevig en recht. De rug is enigszins gewelfd met goede ribbenpartij, brede borst en weinig hals.

Kop en oren moeten een uitgesproken Hangoortype bezitten. De kop krachtig maar niet zo vol als bij de Franse Hangoor, het neusbeen gebogen, breed

tussen de ogen en goed ontwikkelde wangen. Goed ontwikkelde kronen verhogen het aanzien. Bij de voedsters toont de kop altijd iets langer dan bij de ram. Net als bij de Franse Hangoor en de Engelse Hangoor is ook bij de Meissner Hangoor de "Kop" het hoofdkenmerk. Dieren met foutieve kopvormen moet men daarom uitbannen. De oren worden afhankelijk van beide zijden van de kop gedragen met de schaalopening naar de kop gekeerd. De oren zijn van een stevig weefsel. De verzilvering moet zich gelijkmatig, zonder vlokkelig te zijn, over het gehele lichaam vertonen. Ook kop, oren, staart en benen zijn verzilverd.

Ze is bekroningswaardig in dezelfde kleuren als de Klein Zilver, d.w.z. konijngrijs, zwart, blauw, geel en bruin.

Bij de Meissner Hangoor mag wat de verzilvering betreft enige soepelheid worden betracht.

Het kruisen van lichte met donkergeschakeerde dieren is niet aan te raden. Bij zo'n paring kan men zwarte koppen verwachten. De beste paring blijft altijd midden maal midden. Een dichte, volle, gladde en glanzende pels met veel onderwol is te wensen en verhoogt de raskwaliteit van de Meissner Hangoor.

De beharing is van normale lengte en mag niet wollig zijn. Het moet bij het opstrijken in zijn natuurlijke ligging terugvallen.

Doordat men vroeger Klein Zilver heeft ingekruist, kan het haar nog wel eens wat kort zijn, wat bij een middelgroot dier niet past. Bij de oudere voedsters is een kleine, goed gevormde wam toegestaan. Bij rammen is een kin-knobbel toegestaan.

Het fokken van een goed hangoortype met tevens een mooie gelijkmatige verzilvering eist veel fokkerservaring.

Door niet te vroeg in het voorjaar te fokken, zal dit zeker gunstig werken op de ontwikkeling van het behang van de jonge dieren. April/mei is altijd nog de beste tijd om nestjes jongen te krijgen. Dit geldt trouwens voor alle rassen. De verzilvering begint op een leeftijd van 5 weken en laat dan na enkele weken reeds zien, hoe de verzilvering zal worden.

De oren die aanvankelijk rechtop staan, gaan met de vierde week ombuigen om zich dan verder goed te ontwikkelen.

De voedsters zijn meestal goede moeders.

Zwarte Meissner Hangoren, die het meeste voorkomen, vertonen bij de geboorte een blauwe tot zwarte huidskleur. De grondkleur is later diepblauw, de tussenkleur zwart. De dekkleur is zwart met witte zilvergekleurde haartoppen. Witte granharen zijn foutief.

Wanneer dit ras wat meer tentoongesteld zou worden, zou dit de Meissner Hangoor ten goede komen. Er zullen dan ongetwijfeld meerdere liefhebbers zich tot dit ras aangetrokken voelen. Het is dan wel nodig, dat de nog aanwezige fokkers van de Meissner Hangoor de handen in één slaan en contact met elkaar zoeken in de Speciaalclub.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Wener

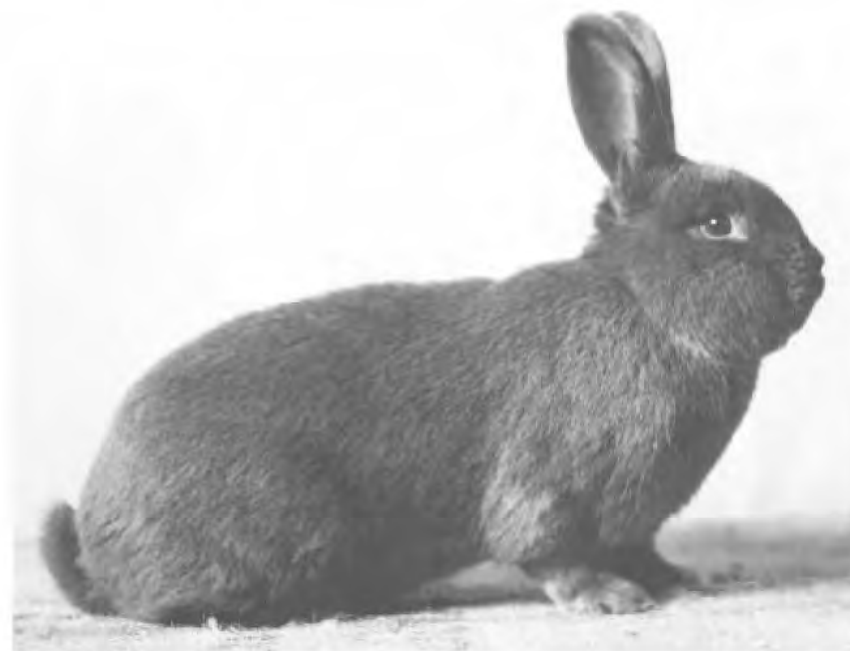
De Weners komen in verschillende kleuren voor.

Bij de gekleurde is de blauwe variëteit het populairste. De blauwe dekkleur is staalblauw, de tussenkleur is blauw en loopt zo ver mogelijk naar de wortel door. De oogkleur is blauw, een veel voorkomende fout bij blauwe Weners is een bruine oogkleur. De nagelkleur bij de gekleurde Weners is donker- tot hoornkleurig. De kleuren van de andere gekleurde Weners zijn bij de erkende kleuren in de Standaard beschreven.

De bouw is iets gestrekt, breed in de schouders en achterhand. Het bovenaanzicht laat een rechthoek zien. Het geheel wordt ook wel een walsvormig type genoemd. Een wigvormig type is smal in de schouders doch dit is niet gewenst.

De blauwe Wener is het eerst gefokt in Oostenrijk. Het was de heer Schulz die haar in 1893 het eerst creëerde. Het gewicht was oorspronkelijk 6 kg.

Het ras werd al in 1907 in ons land erkend. In het concept van de Standaard voor blauwe Weners dat in 1906 werd opgesteld spreekt men van blauwe Wener of Wener reus. In de kleurbeschrijving is in de jaren niet veel veranderd. Men sprak toen al van staalblauw. Er was toen echter wel een scheiding in de blauwe kleur, nl. lichtblauw en staalblauw, waarbij de staalblauwe kleur

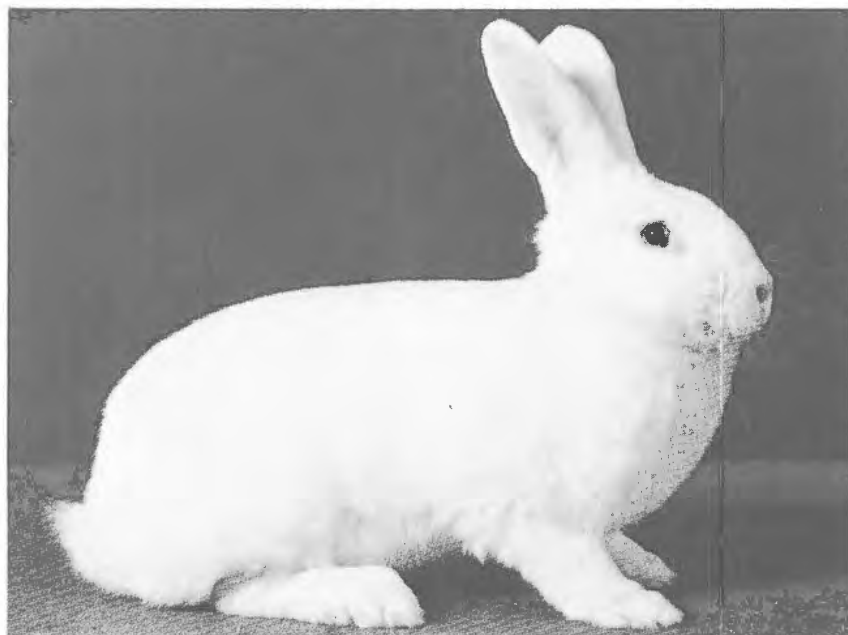

geprefereerd werd boven de lichtblauwe kleur. Ook de bouw was anders dan nu; toen verlangde men een slank, middelmatig gestrekt dier met een fijne, smalle kop en dunne oren.

De witte Wener komt in bouw en type overeen met de gekleurde Wener. De witte Wener is van later datum en werd voor het eerst in 1907 gefokt. Ze werd in 1919 in ons land erkend. Het was fokker Mucke in 1890 die begon met licht getekende Blauwe Hollanders.

De oogkleur (de iris) is blauw. In de Standaard van 1976 werd voor het eerst een scheiding gemaakt tussen gekleurde en witte Weners. De gekleurde en witte Weners zijn eigenlijk twee verschillende rassen, alleen de naam, type en bouw zijn dezelfde. De pels heeft een normale lengte, en is zeer dicht en rijk aan onderwol, deze moet goed aanliggen en de grannen mogen niet te veel uitsteken. De pels moet glanzend en goed doorgedaard zijn. Er dient gewaakt te worden tegen lange, slappe en te zachte pelzen.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Van Beveren

(wit en gekleurd)

De Van Beveren is een Belgisch ras. Het werd in het begin van deze eeuw in Vlaanderen in de omstreken van Beveren gefokt. In ons land erkend in 1933. De Van Beveren heeft een afwijkend type. De voorbenen zijn betrekkelijk kort, hierdoor ontstaat een oplopende ruglijn met een brede gevulde achterhand. Het type is een zogenaamd mandolinetype, ook een overlangs doorgesneden peer, welke met de snijkant naar beneden wordt gelegd geeft het type goed weer. De voorhand is smaller dan de achterhand zodat een enigszins wigvormig type wordt verkregen.

De Blauwe Van Beveren is de oorspronkelijke kleur, een kleur die lichtblauw is z.g.n. duifblauw een kleur welke bij duiven ook voorkomt. Deze strekt zich over het gehele lichaam uit. De buikkleur is iets donker getint. Een kleur, die op een Blauwe Wener of op die van een Gouwenaar lijkt is foutief.

Ook zijn er Witte Van Beveren erkend welke lichtblauwe ogen hebben.

De pels is iets langer dan normaal en komt overeen met die van de Grote Chinchilla. Het ras kent niet veel fokkers in ons land wat erg jammer is, de blauwe kleur is zeer mooi te noemen.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Witte van Hotot

De Witte van Hotot is een ras, dat zo langzamerhand opgang begint te maken. Het behoort tot de tekeningrassen, die in de Standaard bij de groepsindeling 2 zijn geplaatst. De bakermat van de Witte van Hotot ligt in Frankrijk. Mevr. Eugénie Bernard woonde in de Franse stad Hotot (Normandië).

Zij kruiste verscheidene zwakgetekende bonte (gevlekte) konijnen en zwak getekende Hollanders met elkaar en onder elkaar. Zonder twijfel is dit een kombinatieras. Het is een produkt van systematisch fokken geweest.

De tekeningen van de gevlekte en Hollander konijnen werden daarbij zo ver teruggedrongen (verdringingskruising), dat slechts rond de ogen een geheel smalle streep van een zwarte kleur overbleef. Het lichaam is geheel wit. De Hotot is zodoende dus geen albino met alleen op de kop nog een teruggedrongen tekening. De oogkleur is bruin.

In 1912 werd het als een middenras in Frankrijk tentoongesteld. De oorspronkelijke dieren waren bij lange na nog niet zo getekend als de huidige. Door onvermoeid fokkerswerk werden de tegenwoordige standardeisen bereikt.

De Zwitsers hebben hier een groot aandeel in gehad. Door een verstandige fokkerskeus werd er naast een goede oogtekening ook een gelijkmatige grootte en betere vorm met goede pels bereikt.

In Duitsland is het de bekende fokker en keurmeester Friedrich Joppich geweest, die het ras van uit Zwitserland heeft geïmporteerd en in zijn land op

een hoger peil heeft gebracht. Het ras werd in Duitsland in 1961 erkend. In Nederland is het de bekende fokker en keurmeester Hamaker geweest, die het ras heeft verbeterd. Hamaker gebruikte ook zwakgetekende dieren, Chaplins en zwakgetekende Hollanders. Tegelijkertijd probeerde Ziemer in Arnstadt een wit konijn te fokken met een andere oogkleur dan rood. Er ontstond door verdringingsfok een Hotot met blauwe ogen. Hij noemde dit ras Husumer Blauwoog, naar zijn vroegere woonplaats Husum.

Na de eerste wereldoorlog verdween dit ras weer. De Witte van Hotot is in ons land erkend in mei 1940.

De kring van fokkers is helaas klein eigenlijk te klein en voor het ras zou het nuttig zijn als meerdere fokkers zich met dit ras gingen bemoeien. Import vanuit Duitsland en Zwitserland zou het ras hier op een hoger peil kunnen brengen. In deze landen komt de van Hotot meer voor en is van een betere kwaliteit dan hier. De Witte van Hotot vererft niet intermediair. In een nest komen zowel goed getekende dieren voor als ook gevlekte met een tekening, die lijkt op een zeer slechte Hollander en éénkleurige witte dieren. Deze witte dieren zijn minder levensvatbaar door de lethalfactor. Vele van deze witte dieren zullen dan ook sterven, voordat ze volwassen zijn. Waarschijnlijk door deze moeilijkheidsfactor en de eis van een smalle gelijkmatige zwarte omzoming rond de ogen, zijn er weinig fokkers van dit ras.

De fokkers van dit ras zullen elkaar moeten helpen, door uitwisseling van fokmateriaal en dan is het mogelijk om dit ras weer in grotere getale op onze tentoonstellingen aan te treffen.

Onze Nederlandse Standaard verlangt een zwarte oogomzoming van 4-7 mm, die overal even breed dient te zijn, zonder onderbreking en vrij van uitlopers. De intensiviteit van deze zwarte rand dient zo diep mogelijk te zijn, waarbij de kleur van de oogleden deze moet ondersteunen. De kleur van de pels is helder wit met fraaie glans zonder aanslag of andersgekleurde haren en vlekken. De pels moet veel onderwol bevatten en van goede structuur zijn. De oogkleur is zuiver donkerbruin. De nagelkleur is kleurloos.

De bouw van de Witte van Hotot is iets gestrekt, breed in de schouders als mede in het kruis. Het heeft meer het walsvormig type. De kop is goed ontwikkeld en vooral de rammen moeten goed ontwikkelde kaken hebben.

De oren zijn vlezig en moeten stevig rechtop worden gedragen. De hals is kort en goed gevuld. De voorbenen zijn recht en stevig met gesloten voeten. In de standaard zijn voor type en bouw ook 20 punten uitgetrokken, idem voor de pels.

In streken waar zomers veel muggen voorkomen moeten de fokkers van Witte van Hototkonijnen veel aandacht aan de woonruimte van hun dieren besteden.

Deze muggen nl. zijn verzot op het bloed van konijnen en zoeken bij hun slachtoffers de lichaamsplekken op die het dunst behaard zijn. De wondjes die ze maken om, als ongenode gasten bij hun gastheer of gastvrouw bloed te zuigen worden meestal aangebracht op de neus of op de oorranden. Op de-

ze dunbehaarde plaatsen komen dan later zwarte in plaats van witte haren terug. Bijna elke beschadiging van de pels levert nadien een andersgekleurd vlekje op bij tekeningdieren. Het spreekt bijna vanzelf, dat de keurmeester bij ontdekking hiervan de strafmaat soepel moet hanteren, vooral als anderen hun best doen een ras weer tot oude glorie te brengen.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Kleurdwerg met Hotot-tekening

Rode Nieuw Zeelander

De Rode Nieuw Zeelander is een ras dat zijn oorsprong vond in Noord-Amerika, in 1910 uit een kruising van konijngrijze Vlaamse Reuzen en Belg. Hazen. Het werd erkend in Nederland in 1927. De kleur van de Rode Nieuw Zeelander is warm rood, hoe verder die kleur zich tot de wortel uitstrekt hoe beter. Ook de buikkleur volgt zoveel mogelijk de dekkleur. De oogringen, onderkant staart zijn lichter van kleur. Een veel voorkomende fout bij de Rode Nieuw Zeelander is ticking welke vaak voorkomt aan de oorranden op de achterhand en wangen. De sterkst gekleurde en vooral de overjarige dieren laten vaak de meeste ticking zien. De keurmeester dient hier enigszins rekening mee te houden.

Een diep doorlopende dekkleur geeft een goede tussenkleur. Het ras telt in ons land vele fokkers en staat op een behoorlijk hoog peil. De pels is normaal, zacht en moet veel onderwol bevatten. De nagels zijn hoornkleurig, de snorharen moeten roodgeel zijn en de oogkleur bruin. Ze behoort tot groep 1: de kleurdieren.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Zilvervos

De Zilvervos is in Nederland erkend in 1933. Hij is zowel in Duitsland en in Engeland gelijktijdig in de jaren '20 ontstaan. In Duitsland heet ze Weissgrannen Kaninchen; in Frankrijk Renard Argenté en in Engeland Silver Fox. In de Standaard zijn ze ingedeeld in groep 4 (dieren met kleurpatroon). Het type is matig gestrekt, met een krachtige kop en goed gevulde wangen.

De Zilvervos is een echt pels ras. De beharing is iets langer dan normaal en komt overeen met die van Chinchilla; ze moet veel onderwol bevatten. De Zilvervos komt in verschillende kleuren voor nl. zwart, blauw en bruin.

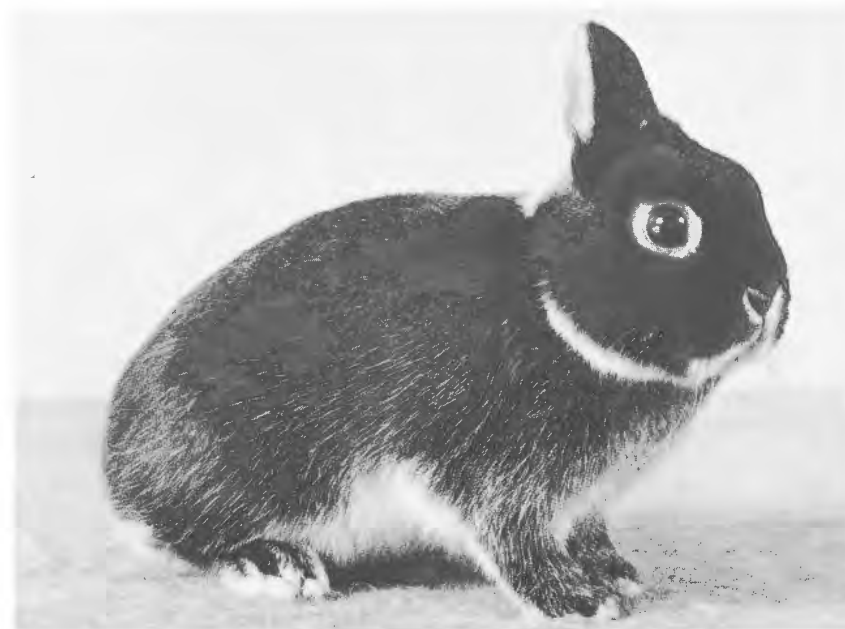
Het kleurpatroon ziet er als volgt uit: om de ogen een witte ring die goed gesloten is. De snuittekening bevindt zich in de neusgaten en moet scherp begrensd zijn. Vanaf en langs de onderkaak, die van onderlip tot keel wit moet zijn, verloopt een streep die tot in de nek doorloopt en zo de triangel vormt. Deze moet klein, wit en scherp begrensd zijn. De buitenzijde van de oren en de rug moet zuiver zwart, blauw, bruinkleurig zijn.

Aan de voorzijde van de oren, bij de wortel, bevindt zich een wit vlekje, het z.g.n. orenvlekje. Bij inblazing van de triangel zien we een blauwe grondkleur bij de kleuren zwart, blauw en bruin.

De binnen- en achterzijde van de voorbenen, de helft van de bovenzijde en

de binnenzijde van de achterbenen, de buik en de onderzijde van de staart zijn wit gekleurd. De bovenzijde van de achterbenen zijn bij de zwarte kleurslag aan de buitenkant zwart gekleurd, echter zodanig dat de buitenste teen of twee tenen in het zwarte gedeelte valt. De kleur van de borst en de voorzijde van de voorbenen en staart zijn zwart met wit gepunte haren. Ook de schouders, flanken, schenkels en achterhand hebben lange, uitstekende wit gepunte haren. Dit zijn de z.g.n. Spitzten. Hoe regelmatig deze spitzten verdeeld zijn, hoe beter. De dekkleur is diepzwart, blauw of bruin. De tussenkleur strekt zich zover mogelijk uit naar de wortel. De grondkleur bij zwart, blauw en bruin is blauw. Een witte grondkleur op de rug bij blauwe Zilvervossen komt nog wel eens voor, dit is echter een uitsluitingsfout. Ook een veel voorkomende fout is het aanwezig zijn van gekleurde banden, of geheel gekleurde bovenzijde van de achterbenen.

Voor verdere fouten raadplege men de Standaard. Het ras is nooit erg populair geweest maar heeft toch steeds een aantal fokkers weten te boeien.

Japanner

Voor dit ras, dat door zijn tekening en kleurencombinatie wel eens de harlekijn of clown van de tentoonstellingen wordt genoemd, werd een ideaalbeeld beschreven, dat in de praktijk wel werd benaderd maar nimmer werd gerealiseerd. Uit nog niet volledig getemde wilde konijnen en Hollanders werden in de zogenaamde konijnenbergen enkele dieren geboren die enige overeenkomst toonden met onze huidige Japanners. Gele en zwarte vlekken en lichaamsbanden, door toeval ontstaan, trokken de aandacht en zo werden de eerste Japanners onder de naam *Lapin Japonais* voor het eerst in het jaar 1887 in Parijs tentoongesteld, en in 1907 in Nederland.

De Japanner heeft een normale lichaamsbouw, die enigszins gestrekt genoemd mag worden. De pels dient kort, dicht en glanzend te zijn, maar aanzien bijna alle aandacht aan de tekening wordt geschonken, blinkt het ras hierin niet uit. Hoe bizar de tekeningbeelden van een ideale Japanner er uitzien, zal uit de volgende regels blijken. Eén oor zwart, of op zijn minst donker gekleurd, naast een oor dat overwegend geel of tenminste licht gekleurd moet zijn.

Eén kophelft geel of licht gekleurd, het liefst onder het zwarte of donkere oor, terwijl de andere kophelft donker, of als het kan, zwart verlangd wordt, waarop het lichtgekleurde oor prijkt. De scheidingslijn loopt zo strak moge-

lijk over het midden van de kop. Ook borst en voorbenen laten deze kleurcontrasten zien, waarbij de verticale scheidingslijn op de borst weer zo strak mogelijk midden over de borst loopt. Een zwart been onder een zwarte borsthelft wordt als zeer lichte fout gerekend, als de kleuren op de kop maar avechts voorkomen. De lichaamsbanden, die te vergelijken zijn met de tekening van een zebra, maar dan niet zwart-wit maar geel-zwart, moeten zo mogelijk scherp begrensd zijn, maar hieraan wil nog wel eens het een en ander mankeren. Lopen deze strepen door tot onder de buik, dan wordt dat extra gewaardeerd. Aanwezigheid van wit onder de buik wordt nog getolereerd, ook als dit voorkomt op de binnenzijde van de achterbenen en de achterzijde van de voorbenen.

Hoe intenser de kleuren en hoe scherper de belijningen van de kleuren, des te waardevoller is het dier. De achterbenen en de bovenkant van de staart laten nog vaak een mengeling van de kleuren zien.

De onderzijde van de staart varieert van crème-geel tot wit. De oogkleur is donkerbruin en de nagels zijn hoornkleurig.

De kandidaatkeurmeester moet om zich tijdens het theoretisch gedeelte van het examen een goed beeld te kunnen vormen van de Japanner eens op bezoek gaan bij een geroutineerd fokker, die over een aantal dieren beschikt. Hij zal tot de conclusie komen dat er geen twee dieren gelijk zijn. Het beeld van een redelijk goed getekende Japanner en dat van een uitgesproken F-dier kan hij of zij zich dan beter in het geheugen griffen.

Vooral tijdens het theoretisch gedeelte is het eenvoudig om te constateren of de kandidaat slechts een oppervlakkig of een grondig idee heeft van een Japannerkonijn dat in de meeste gevallen van zijn medestalbewoners verschilt. De kandidaat moet zich tijdens zijn studie alle lichte en zware fouten goed voor de geest kunnen halen.

Hij of zij moet weten in hoeverre kleur en tekening van het ideaal mogen afwijken om toch nog voor een bekroning in aanmerking te komen. Vooral als de tekening in het zogenaamde grensgebied komt, is het niet altijd eenvoudig de juiste beslissing te nemen. Vooral ten aanzien van witte kleur in de pels zijn in het verleden en ook nog recentelijk fouten gemaakt.

Wat is namelijk het geval? Er zijn Japanners met en zonder wildkleurfactor. De eerste hebben een vaak gedeeltelijk witte buik, de tweede categorie heeft de wildkleurfactor niet en dan spreken we van een Japanner met een donkere buik, ook al is die overwegend geel met weinig zwart. Dat voor beide typen niet dezelfde genetische formule opgesteld kan worden laat zich denken. Uit de erfelijkheidslessen weet U, dat wildkleur t.a.v. nietwildkleur overheerst. Bij de Japanner is die regel niet anders. De wildkleurfactor (dieren met wit aan de buik) overheerst over de nietwildkleurfactor (dieren zonder wit aan de buik). De onderzijde van de staart zal als regel wit tot crèmekleur laten zien, waar de bovenzijde geel is. De dieren met de wildkleurfactor tonen meer wit, ook is de gele kleur dan wat lichter.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Eksterkonijn

Het land van oorsprong is Engeland. Het is daar bekend onder de benaming Magpie (ekster).

Het is sinds 1981 in ons land erkend.

Het werd door de heer C. Gelein uit Aalsmeer bij toeval in 1979 gefokt door inteelt op een Japannerkleurig dier uit een Thüringer.

Het tekeningbeeld bestaat evenals de Japanners uit koptekening en lichaams-tekening.

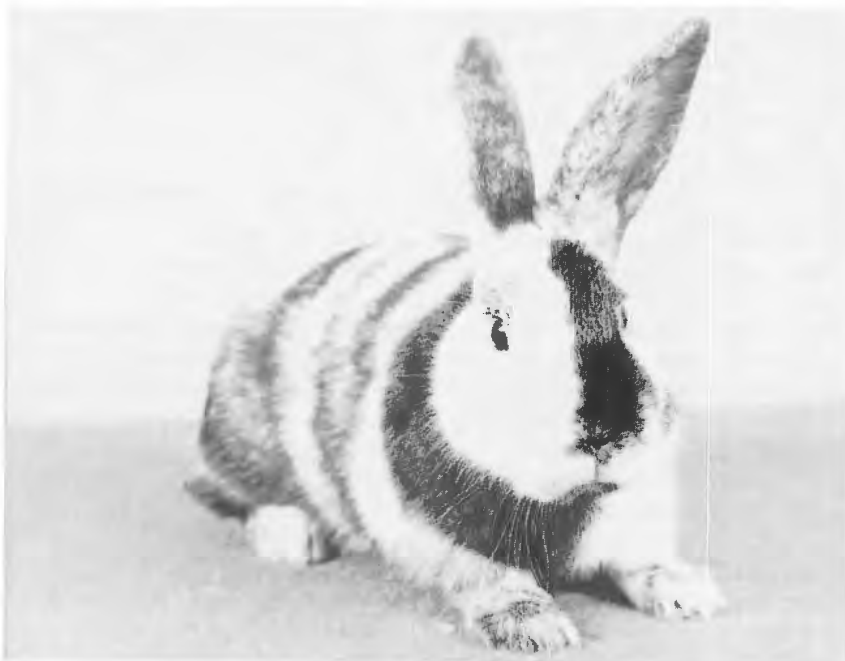
De kleuren zijn zwart en wit. De gele kleur van de Japanner is verdrongen door de chinchillafactor, hierdoor is het geel wit geworden.

De tekening moet zo scherp mogelijk gescheiden zijn waarbij de zwarte kleur zo intens mogelijk is. De achterbenen zijn ook verschillend van kleur, de een wit en de ander zwart.

Minder dan drie kleurvelden op elke zijde wordt als zware fout gerekend.

Ook in Duitsland kent men een onscherp zwartwit konijn onder de benaming Duits Rhône konijn. Het is genetisch gelijk aan het Eksterkonijn. Alleen het tekeningbeeld is daar minder scherp dan in Nederland bij het Eksterkonijn gevraagd wordt.

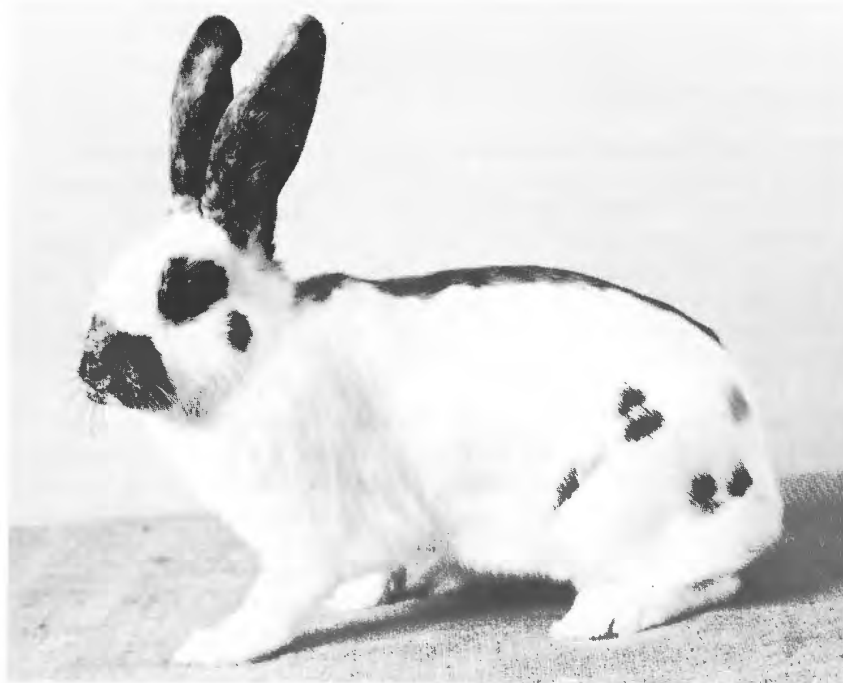
Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Rijnlander

De Rijnlander stamt, zoals de naam doet vermoeden, uit het Rijnland. Om precies te zijn uit de plaats Grevenbroich, waar een fokker, J. Heintz, uit een Japanner die hij kruiste met een grijsgevekt konijn, enige nakomelingen verkreeg, die zwarte en gele vlekken hadden. In Duitsland werd het in 1905 in de toenmalige Standaard opgenomen, maar het duurde nog tot oktober 1919 dat dit ras in Nederland werd erkend. De tekeningbeelden zijn te vergelijken met die van de Lotharinger. Omdat we te maken hebben met een wat kleiner dier dan de Lotharinger, is ook de tekening van de Rijnlander iets fijner.

De zijdevlekken zijn wat kleiner en wat groter in aantal. Zeven á acht losstaande vlekken op elke zijde wordt als ideaal beschouwd, waarbij slechts die vlekken meetellen, die tenminste drie centimeter van de aalstreep verwijderd zijn. Ook de aalstreep is wat smaller dan bij de Lotharinger. De hoofdkleur is helder wit waarop de tweekleurige tekeningbeelden staan, die zowel de roodgele als de zwarte kleur moeten laten zien. De wangstippen mogen éénkleurig zijn, hoewel tweekleurige de voorkeur verdienen. Bij de zijdetekening wordt gestreefd naar open, los van elkaar staande ronde vlekken die óf geel óf zwart mogen zijn, mits zwart en geel beide op elke zijde

voorkomen. Tweekleurige vlekken hebben echter de voorkeur. De kleuren moeten scherp begrensd zijn, waarbij aan een sterke roodgele kleur meer waarde wordt toegekend, dan aan een zwakke gele kleur, zoals bijv. citroengeel. De Rijnlander is erkend in de kleurencombinatie zwart en roodgeel. Tevens in blauw en geel. Evenals de Lotharinger vererft de Rijnlander intermediair, d.w.z. uit gele raszuivere Rijnlanders kan men 50% nakomelingen verwachten, die ongeveer de tentoonstellingstekening zullen tonen. 25% heeft de kleuren van de Japanner, waarbij de zwarte en gele tinten dikwijls wat vermengd zijn zonder de witte velden. De overige 25% is op enkele gebrekkige tekeningbeelden na, zoals schrale zijdetekening, gebroken smalle aalstreep en zeer onvolledige vlinder, overheersend wit.

Om de tekening goed te laten uitkomen, met scherpe begrenzing, dient de beharing kort en glanzend te zijn. Deze is daarbij ook nog zacht en dicht. Soms wordt door een al te ijverige inzender wel eens getracht een tekeningbeeld, door het verwijderen van granharen, te verbeteren. Als dit beperkt blijft tot een paar granharen, let wel een paar haren, dan wordt dit aangeduid als conditioneren. Worden er echter te veel van deze haren weggeplukt dan zijn de daaronder liggende haren over een grotere lengte zichtbaar en laten de wat doffere tussenkleur zien. Dit dient door de keurmeester gestraft te worden. Zo'n dier brengt men niet op de hoofdereprijsstafel. Een natuurlijk getekende Rijnlander moet de voorkeur hebben. Een keurmeester die zichzelf respecteert, moet knoeierij niet in de hand werken en eerlijke fokkers de kans geven die ze verdienen. Het bovenstaande geldt uiteraard ook voor andere tekeningkonijnen.

Zoals vermeld mag een Rijnlander wangstippen hebben die éénkleurig zijn, dus zijn twee gele wangstippen evenals twee zwarte wangstippen of een gele en een zwarte wangstip toegestaan, hoewel de voorkeur uitgaat naar twee zwartgele wangstippen. De overige tekeningbeelden moeten zowel geel als zwart laten zien. Ten aanzien van de zijdetekening nog een opmerking. Elke zijde moet een tekening tonen waarin de kleuren zwart en geel voorkomen. Dat kunnen dus gele en zwarte velden zijn of zwart/gele vlekken. Meestal ziet men een combinatie van beide.

Wat voor de tekeningbeelden geldt, is ook van toepassing op de kleurenverdeling. De Rijnlander kan een toonbeeld van symmetrie zijn (ideaalbeeld). Hoewel dit ten aanzien van tekening en kleurenverdeling nog nooit werd bereikt, moet deze utopie zowel fokker als keurmeester toch voor ogen staan. Als er ooit een volmaakt konijn zou komen, zou de aardigheid van de fokkerij er gauw af zijn. Een konijn dat een U-predikaat met 100 of 99 punten kan halen heeft nog niemand gezien, laat staan een dergelijke Rijnlander. We hebben hier te maken met een ras, dat tot de allermoeilijksten gerekend kan worden. Fokkers en keurmeesters spreken dan van de moeilijkheidsgraad die

vooral bij de Rijnlander erg groot is. De keurmeester die de kwaliteit van een Rijnlander moet afwegen tegen die van een ander ras, mag bij de eindbeslissing, die soms erg moeilijk kan zijn, e.e.a. verdisconteren. Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Thüringer

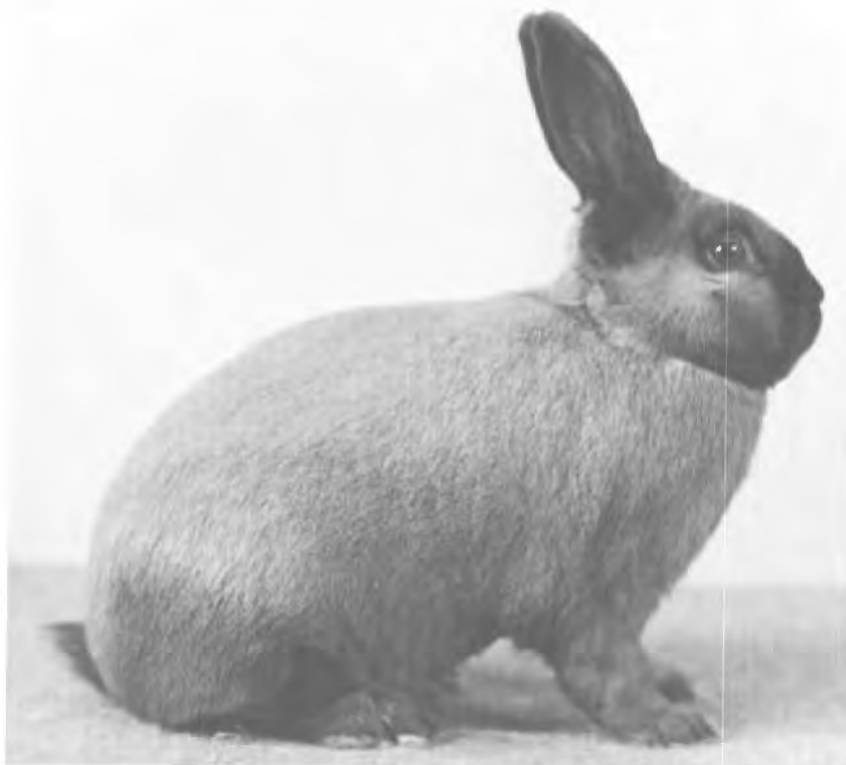
De Thüringer is omstreeks 1895 in Walterhausen Thüringen in Duitsland ontstaan. De fokker was de heer David Gärtner. Hij kruiste zijn Russen en Klein-Zilver met éénkleurige grijze Lotharingerreuzen met het doel zwaardere konijnen te fokken. In 1900 bracht hij uit deze kruising twee nieuwe rassen op een tentoonstelling, als Grote Russen en Grote Zilvers maar deze werden niet erkend.

Daarna kruiste hij een jonge ram, die de Madagascarkleur had terug aan de moeder en hieruit ontstonden de Madagascarkleurige dieren, die hij chamois (= Gemskleurig) noemde.

In 1906 exposeerde hij zijn nieuwe ras en in 1912 werd het erkend.

Het gewicht was toen ongeveer 2,5 kg. Daarna kruiste hij chamoiskonijnen met Grijze Reuzen waaruit tenslotte ons huidige ras is ontstaan.

De kleur van de Thüringer is éénkleurig geel, maar het zwart is aanwezig in de sluier, de snuit, oren, benen, borst, buik en flanken. We kennen nog een

andere kleur geel nl. Geelwildkleur, hierin is alle zwart verdwenen en is de buikkleur wit.

De Thüringer behoort tot de groep 4 (kleurpatroon). De kleur van de Thüringer is in de loop van de jaren nog al aan verandering onderhevig geweest. Bouw en type zijn forser geworden.

De oogkleur is bruin, de nagelkleur donkerhoornkleurig. Het kleurpatroon bestaat uit de dekkleur, sluierkleur en buikkleur en omvat het gehele lichaam. De dekkleur is geelbruin, de dekharen zijn roetkleurig gepunt. Er ontstaat zo een waas die de dekkleur niet mag aantasten daar anders de dekkleur te donker wordt. De tussenkleur is geel en wordt naar de haarwortel toe lichter. De grondkleur op de rug is crème tot wit zonder blauwe of grijze tint. De grondkleur aan de buik is eveneens crème-wit, al wordt een gele of grijze aanslag toegestaan. De buikkleur is donker.

De sluier strekt zich uit over de snuit, oren, borst, onderste gedeelte van de schouders, flanken, achterhand, bovenzijde staart benen en buik. De kleur van de sluier verdunt zich naar boven is het sterkst op de snuit en buik. De bovenkant van de kop is licht gesluiert. De kleur is donker maar de geelbruine kleur schijnt nog enigszins door de donkere kleur. De benaming "sluier" wijst hierop. Het staartpuntje mag wat lichter gekleurd zijn, ook de voetzolen zijn licht. De sluier is nogal eens onderbroken op de borst en onderzijde schouders. De Thüringer komt vrij veel voor. In Zwitserland is ze erg populair. Ook is het een bekende verschijning in Duitsland, Frankrijk, Italië en Oostenrijk. Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen

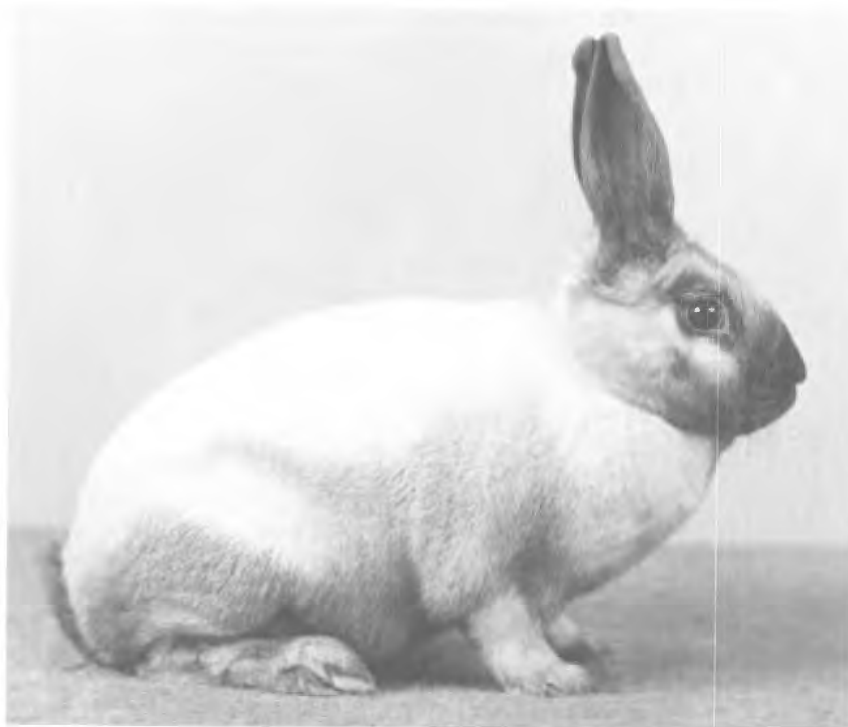

Sallander

De Sallander is een jong ras dat in Nederland in 1975 werd erkend. Het is door de heer D.J. Kuiper in Olst (prov. Overijssel) ontstaan in het gewest Salland vandaar de naam.

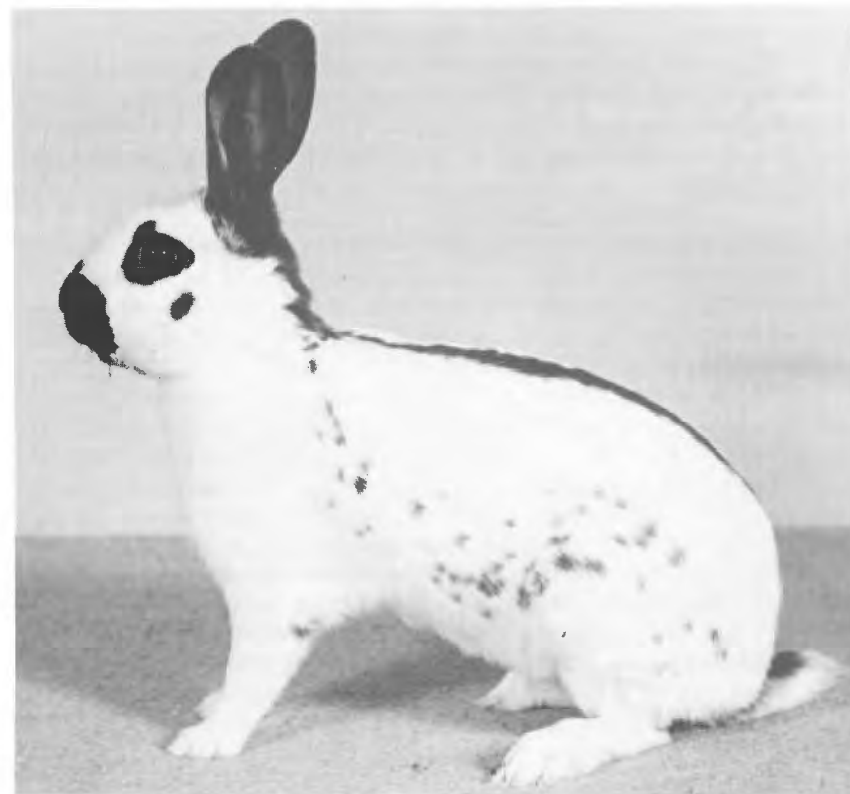
Het is een kruising van Thüringer en Geel Chinchilla daardoor heeft ze de belettingsfactor voor geel.

De dekkleur is lichtkaneelkleurig. De uiterste haartoppen zijn bruinzwart daardoor is het dek met een ijle bruinzwarte waas overtrokken. Het kleurpatroon is gelijk aan dat van de Thüringer. De snuit en de oren zijn het sterkst gekleurd. De grond en tussenkleur is wit. De sluier is wat minder donker dan bij de Thüringer en strekt zich uit over kop, borst, flanken, achterhand, benen, staart en buik. De donkere buikkleur, strekt zich over de gehele buik uit en wordt op de flanken en achterhand geleidelijk lichter. De tussen en grondkleur is wit op de buik en borst. De nagelkleur is hoornkleurig. Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Papillon

De Papillon is in Frankrijk en Engeland ontstaan. Het dankt zijn benaming aan de tekening op de neus. Papillon is de Franse benaming voor vlinder. Het werd in 1907 in ons land erkend en behoort tot de tekeningrassen. We onderscheiden twee tekeningsbeelden, nl. de koptekening en de lichaamstekening. Voor beide zijn 15 punten uitgetrokken. De koptekening bestaat uit vlinder, oogringen, wangstippen en de oren. De vlinder bestaat uit twee gelijkvormige vleugels, die beide zijden van de snuit omsluiten en de kaak dun omzoomt. De doorn, die op het midden van het neusbeen zit, doet denken aan het achterlijf van een vlinder. Ze mag niet te lang of te kort zijn, één centimeter is een goede lengte. Het gehele beeld van de vlinder moet scherp omlijnd zijn. Hetzelfde geldt voor de oogringen, deze bevinden zich rond de ogen en zijn gelijkmatig van breedte zonder uitlopers of haakjes. Onder de oogringen zien we aan beide zijden een wangstip, welke op de plaats van het alleenstaande tasthaar behoort te zitten. De wangstippen zijn rond of ovaal van vorm. Ook komt het voor, dat er niet één maar twee wangstippen (dub-

bele wangstippen) aan één zijde van de kop zitten, dit is een zware fout. Het vastzitten van één of twee wangstippen aan de oogring is een zware fout. Ook kan het voorkomen, dat de oogring vast aan de vlinder of aan de oor-
kleur zit, dit is ook een zware fout.

De aftekening van de oorkleur (oorbegrenzing) is zo scherp mogelijk. Het wit mag niet hoger dan 2 cm in de oorkleur lopen. Overtollige vlekjes welke aan de kop voorkomen, z.g.n. vliegentekening, verminderen de waarde van de koptekening.

Er komen vele lichte fouten en ook zware bij de koptekening voor, welke nauwkeurig in de Standaard zijn omschreven. Gaan we over naar de lichaamstekening dan onderscheiden we: de aalstreep, de ketting en de zijdetekening.

De aalstreep begint direct achter de oren en loopt in een rechte lijn over de rug door tot het einde van de staart. De aalstreep moet glad en strak zijn zonder uitlopers of haken. De bovenkant van de staart heeft dezelfde kleur als de aalstreep. Onderbreking van de aalstreep, waar dan ook, is een zware fout. Lichte fouten aan de aalstreep zijn: plotselinge verbreding van de aalstreep of een gekartelde aalstreep.

De ketting begint in de nek en loopt schuin naar beneden tot in de heupstreek en sluit hier aan de zijdetekening. Een ideale ketting bestaat uit twee rijen vlekjes ter grootte van een groene erwt. Het aanwezig zijn van veel vlekjes aan het begin van de ketting (bijenzwerm) wordt als een lichte fout gerekend. De ketting moet aansluiting hebben aan de zijdetekening. Is deze onderbroken dan is dit een lichte fout. Ook een ongelijkvormige ketting wordt als een lichte fout gezien.

De zijdetekening is een voortzetting van de ketting en de vlekjes staan goed op de schenkels verdeeld. Ze mogen de aalstreep niet te dicht benaderen. Ook hier hebben de vlekjes de grootte van een groene erwt. Hoe scherper de tekening zich aftekent op het wit hoe beter. Een wat grove of samenhangende zijdetekening is een veel voorkomende fout.

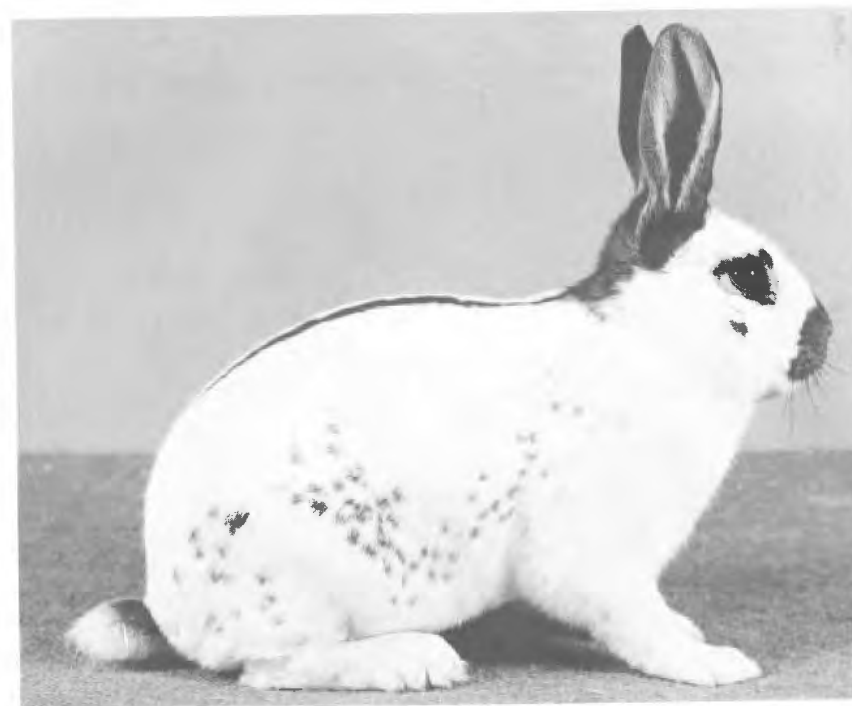
De Papillon is in verschillende kleuren bekroningswaardig, zo ook in driekleur. Voor driekleur geldt het kleurpatroon van de Rijnlander. De hoofdkleur van de Papillon is steeds wit met hierop de gekleurde tekening. Het type van de Papillon is lang en gestrekt en met een goed zichtbare halspartij, zodat de tekening goed tot zijn recht kan komen. De pels moet vooral niet te lang zijn en zeer dicht, een korte volle pels laat de tekening het beste uitkomen. Behalve de fouten, die in de tekeningsbeelden voorkomen, zijn er ook een aantal die bekroning uitsluiten, nl. vlekjes op de benen en borst. Vlekjes die in het front zitten, dus zichtbaar als men het dier van voren bekijkt. Zitten de vlekjes niet in het front, dus niet zichtbaar bij het vooraanzicht dan worden ze als een lichte fout gerekend. Een elleboogvlek of vlekken die samen groter zijn dan een gulden, gelden eveneens als een uitsluitingsfout. Het komt nogal eens voor dat de elleboogvlek lang gerekt is en zodoende de doorsnee

van de gulden overschrijdt, dan is dit ook een zware fout. Eén of meer gekleurde nagels aan de voorbenen is een zware aan de achterbenen een lichte fout.

De Papillon is een van onze mooiste tekeningrassen, maar ook een van de moeilijkste. Vaak wordt een Papillon tot mooiste tekeningkonijn of tot mooiste konijn van de gehele show gekozen.

Het voordeel is, dat een fraai getekend dier jaren mee kan draaien op tentoonstellingen.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

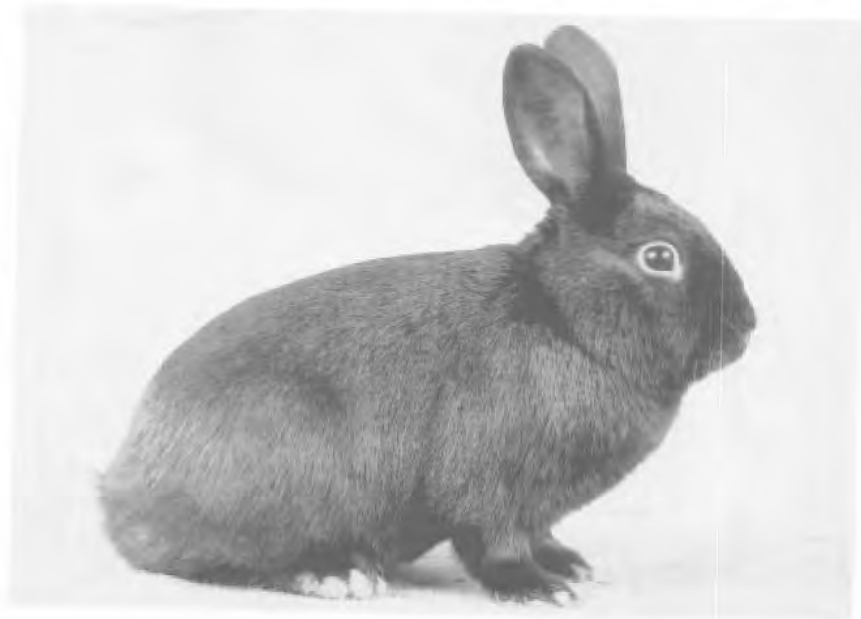

Havanna

De Havanna is een Nederlands ras dat ongeveer met de eeuwwisseling verscheen. Over het ontstaan weten wij dat in het dorp Ingen in de Betuwe enkele donkerbruine dieren met witte vlekken en met typische vuurgloed in de ogen voorkwamen in een nest bonte konijnen. De fokker was de heer Honders. Deze exposeerde in 1899 enkele dieren op Ornithophilia. Deze werden niet bekroond omdat ze naast de bruine kleur nog wat wit vertoonden. De Utrechtse fokkers Muysert en V.d. Horst en de keurmeester G. Jacobs wisten de mutatie te behouden. Zij paarden de overgebleven ram van de heer Honders aan een Rusvoedster. De eerste generatie was zwart gekleurd. De voedsters werden teruggepaard aan de vader en hieruit kwamen de éénkleurige bruine.

De belangstelling voor de bruine kleur, welke bij konijnen nog niet voorkwam, was gewekt. De eerste benaming welke dit ras kreeg was Ingense vuuroog. Het vuuroog duidde op de rode gloed, welke onder bepaalde belichting in de ogen te zien was. Deze naam is jammer genoeg verloren gegaan. Ook zijn ze nog onder de naam Beverkonijn op tentoonstellingen ingeschreven. Later is de benaming Havanna gekozen, dit in verband met een in Frankrijk ontstaan ras, dat enkele jaren later werd gecreëerd en dat daar Havanna werd genoemd.

De kleur en ook de bouw en type waren toen nog lang niet wat ze nu zijn.

De kleur die eerst roestbruin was, is nu donkerbruin en het beste te vergelijken met die van bittere chocolade. Bij een glanzende pels is deze kleur op zijn mooist.

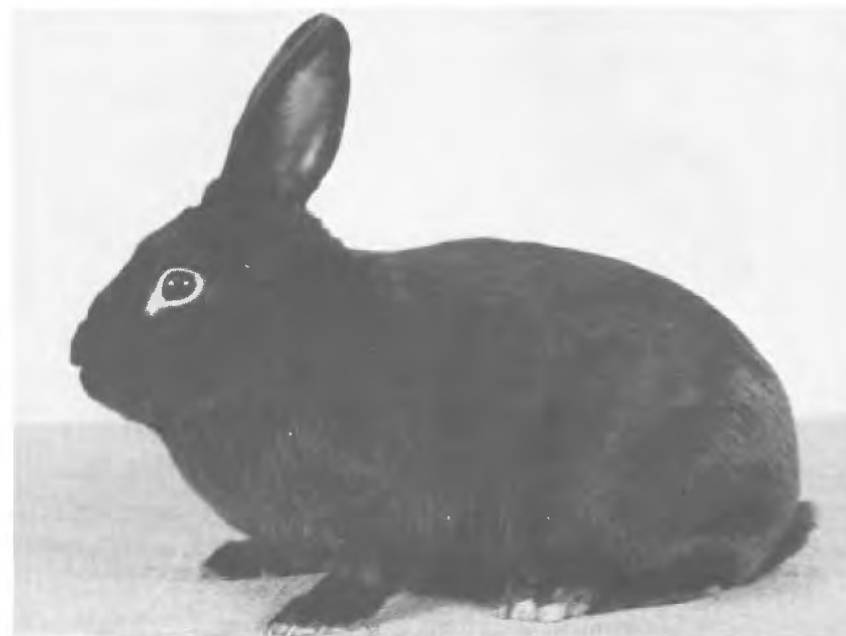
Het type en bouw welke vroeger verlangd werden als die van een blauwe Wener met een gewicht van ± 4 kg hebben ook een hele verandering ondergaan. Nu vragen we een kort geblokt type met weinig hals. De bouw is zowel in voor- en achterhand breed.

Het ras had vroeger nogal te kampen met wamvorming, maar door verlaging van het gewicht is dit grotendeels opgelost. De grondkleur is blauw, dit in tegenstelling tot de Sepia marters, hier is de grondkleur licht sepiakleurig. De Havanna is o.a. ook erkend in Duitsland, Frankrijk, Engeland en Zwitserland. Het gewicht loopt in de verschillende landen nogal uiteen, zo is het gewicht in Duitsland 2,5 tot 4,25 kg. De dekkleur wordt daar donkerbruin verlangd. In Zwitserland bedraagt het gewicht 2,2 tot 3,3 kg. De dekkleur moet daar kastanjebruin zijn. In de Europastandaard is de Havanna ook opgenomen, de gewichtsgrenzen zijn daar van 2 tot 3,5 kg. Bouw en type komen overeen met onze Standaard, alleen het minimum gewicht is lager. Ook in de kleur volgt de Europa-standaard, onze Standaard.

De Havanna is geen gemakkelijk ras om te fokken, maar de mooie bouw en vooral de unieke kleur maakt het zeker de moeite van het fokken waard.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Erkend in 1907.

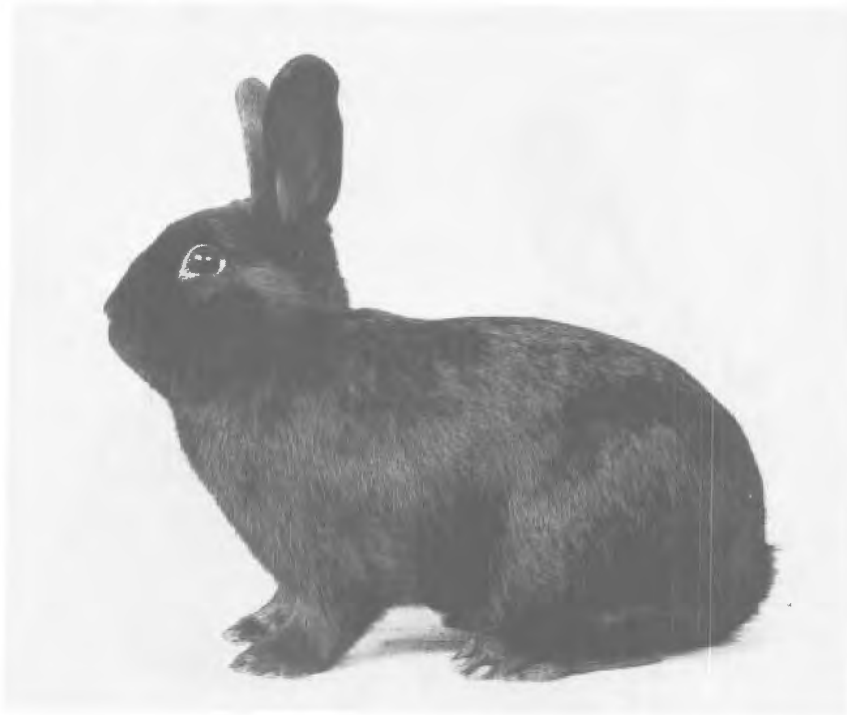
Alaska

Bouw en type van de Alaska zijn gelijk aan die van de Havanna. Rassen met hetzelfde type en bouw zijn ook de Gouwenaar, Luchs, Parelfelh, Beige en Marburger Feh. De Alaska is in Duitsland ontstaan uit Russen, Hollander, Havanna en Klein Zilver zwart. De oorspronkelijke bedoeling was een zwart konijn met uitstekende, witgepunte haren te fokken. Men wilde een pels fokken zoals die van de Alaska vos uit Noord-Amerika. Hierdoor werd ook de naam Alaska gekozen. Toen dit echter niet gelukte heeft men een lakzwart konijn gecreëerd, de benaming Alaska bleef.

De Alaska is in ons land erg populair, ook in Duitsland, Zwitserland en Frankrijk is het ras erkend.

Aan de kleur worden hoge eisen gesteld eveneens aan de pels. De pels is vol en zacht en van een fijne structuur, die een fraaie glans laat zien. De Alaska behoort tot de middenrassen en is ingedeeld in groep 1, de kleurrassen. In de omringende landen is het maximum gewicht wat hoger en varieert van 2,5 tot 4,25 kg. Alleen in Zwitserland is het gewicht 2,2 tot 3,3 kg.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen. Erkend in 1919.

Gouwenaar

De Gouwenaar is een Nederlands ras, dat in 1927 in de Standaard werd opgenomen. Het is ontstaan in Gouda vandaar de naam Gouwenaar. In enkele nesten Havanna's kwamen de eerste Gouwenaars voor. De kleur hiervan was blauwgrijs. De fokker was de heer Spruyt, een zeer bekend duivenfokker, die deze dieren aanhield om hun bijzondere kleur. De kleur was veel donkerder dan wij nu verlangen. Door selectie is de tegenwoordige kleur ontstaan; ze is vaal lichtblauw, een zeer tere kleur zonder donkere vlekken of ticking. Een te blauwe kleur is foutief. De Gouwenaarkleur is een verdunning van het éénkleurig bruin (Havanna). De Gouwenaar is in de omringende landen niet erkend, alleen in Engeland kent men de kleur wel en wordt daar Lilac genoemd.

Wel ontstond in Duitsland ongeveer ter zelfdertijd de Marburger Feh, genoemd naar de plaats Marburg waar ze het eerst werden gefokt.

De kleur hiervan is veel donkerder dan van onze Gouwenaar, maar is genetisch hetzelfde. In België noemde men de Gouwenaar: Gris Perle de Hal. De naam duidt hier al aan dat er iets pareling of ticking op voorkwam. Deze ticking was lichter dan de dekkleur. De bouw en het type van de Gouwenaar zijn gelijk aan die van de Havanna. Het type is zeker nog voor verbetering vatbaar, het is vaak iets langer en minder geblokt.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

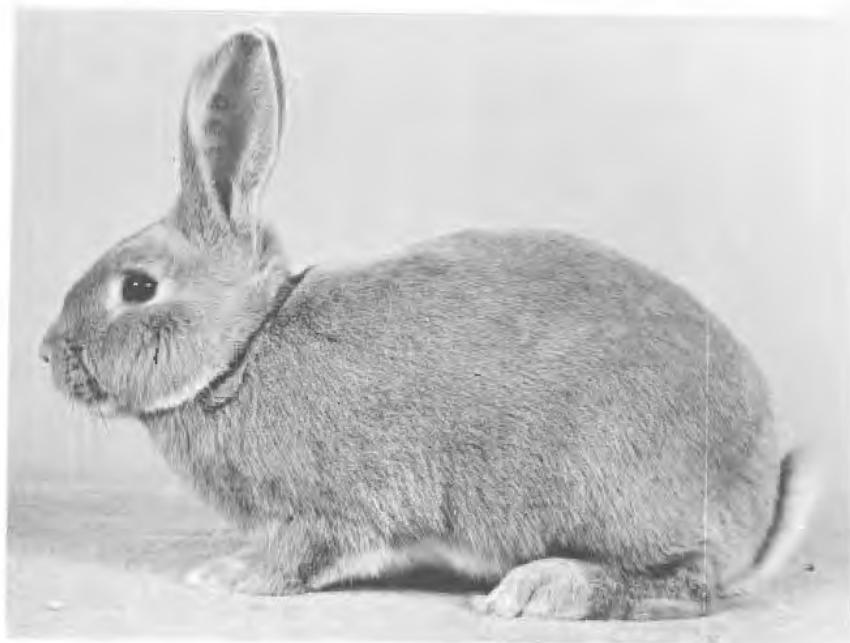

Luchs

De Luchs is wat bouw en type betreft gelijk aan de voorgaande rassen al geldt hier hetzelfde als bij de Gouwenaar.

Het ras is ontstaan uit Parelfeh zwarte Tan en Marburger Feh in de Duitse stad Düsseldorf. De fokker hiervan was de heer K. Hoffmans. De Luchs heeft een aparte kleur en is als volgt samengesteld: De dekkleur is licht crèmekleurig zilverblauw, de tussenkleur is geelrood, de grondkleur helder wit. De buikkleur is wit met een blauwgrijze grondkleur. Deze grondkleur duidt op de wildkleurfactor. Ook de kaakranden, oogringen, onderzijde kop en staart, binnenkant voorbenen en de bovenkant achterbenen zijn wit. Het ras is in Duitsland en Frankrijk erkend. In Engeland kent men wel de Luchs met rexbeharing. In Nederland kennen we de kleur ook bij de Rex.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen. Erkend in 1927.

Parelfeh

De Parelfeh is een Duits fokprodukt en werd het eerst gefokt door de heer K. Hoffmans in Düsseldorf. Uit welke rassen het is ontstaan is niet met zekerheid te zeggen. De bedoeling was de kleur van de Siberische eekhoorn te imiteren om zodoende de pels in waarde te doen stijgen voor de bontbewerking.

Type en bouw komen overeen met de Havanna. De dekkleur wordt gevormd door een blauwgrijsgrauwe zone en een muiskleurig elichtgrijze zone. De granharen zijn donker gepunt. Door het wisselen van bovengenoemde kleuren ontstaat de pareling welke sprankelend moet zijn. Hoe gelijkmatiger de pareling is hoe beter. Het ras was lange tijd niet erg populair, maar is de laatste jaren sterk in opkomst. Het is ondergebracht in groep 3, in deze groep zijn ook de Zilvers ondergebracht.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen. Erkend in 1927.

Beige

Bouw en type zijn gelijk aan die van de Havanna, werd in Nederland het eerst gefokt door de heer Brinks uit Rotterdam en in 1940 in de Nederlandse Standaard opgenomen. De rasnaam Beige is genoemd naar de beigekleur. De kleur is gouwenaar geel. De gele kleur is licht (crème). De Beige is de meest verdunde kleur welke wij bij onze konijnen kennen. De haartoppen zijn gouwenaarkleurig, de tussenkleur geel of crème, doordat de tussenkleur door de dekharen schijnt ontstaat de beigekleur. De grondkleur is lichtgeel. De buikkleur is wat doffer dan de dekkleur. In de ogen de bekende rode gloed welke we bij de Havanna, Gouwenaar en Luchs ook kunnen zien. Het is een zeer zachte egale kleur welke we op het lichaam aantreffen, alleen de extremiteten zijn wat meer Gouwenaarkleurig. De belangstelling voor dit ras is de laatste tijd stijgende.

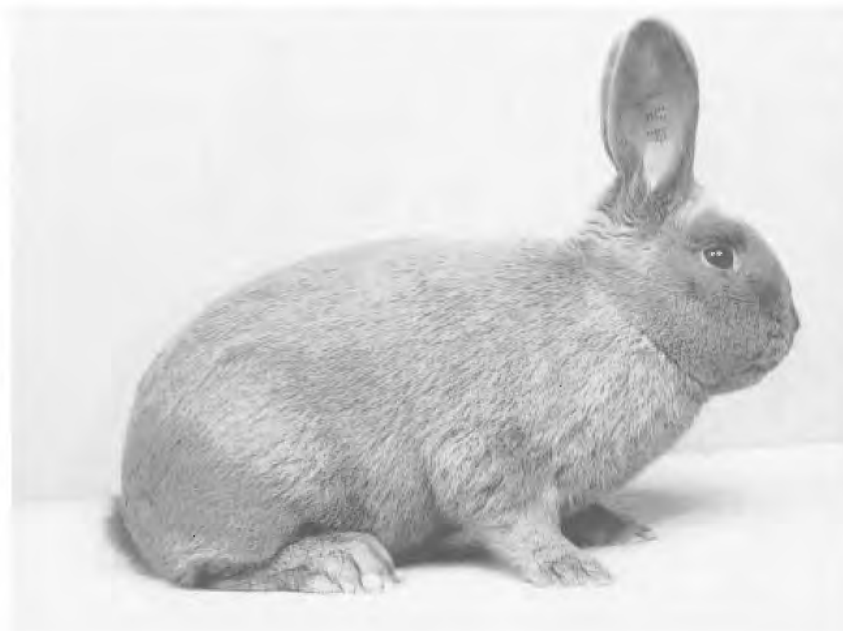
Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Marburger Feh

De Marburger Feh is een van onze jongste rassen en is in 1972 in onze Standaard opgenomen. Het is echter van veel oudere datum. Ongeveer gelijk met onze Gouwenaar is het in Duitsland ontstaan in de stad Marburg. Mevr. Sandemann kruiste in 1916 Havanna maal Blauwe Wener. Deze heeft ze in de eerste generatie gekruist met lichtzwart Groot Zilver en hieruit is de Marburger Feh voortgekomen. Dat de Marburger Feh hier te lande niet eerder in onze Standaard werd opgenomen komt door het feit dat ze genetisch hetzelfde is als onze Gouwenaar. Hoewel de Gouwenaar door selectie steeds lichter van kleur is geworden, is dit bij de Marburger niet het geval, deze heeft een veel donkerder blauwgrijze kleur. Er komt nog bij dat de Marburger Feh met een lichtbruin waas overtrokken is. Dit waas is zeker een overblijfsel van de Havannakleur welke bij het ontstaan van dit ras heeft meegewerkt. Door het verschil in kleur zijn er twee rassen ontstaan. Type en bouw zijn in het algemeen zeer goed en zeker niet minder dan die van de Havanna en Alaska. De pels is dicht, vol en zacht. Door het gewicht gelijk te brengen met bovenstaande rassen en het bij de middenrassen te voegen is de Marburger Feh een flinke stap naar voren gekomen. De dekkleur is in tegenstelling met andere feh variëteiten egaal zonder enige ticking.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

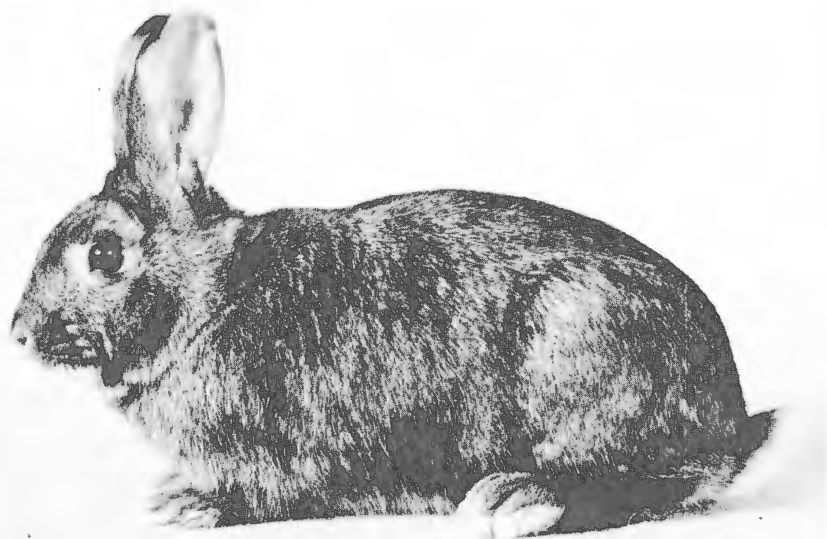
Deilenaar

De Deilenaar is een Nederlands ras dat hier in 1940 werd erkend. Het is ontstaan in Deil een plaats in de Betuwe. De fokker was de heer G.W.A. Ridderhof, die omstreeks 1936 is begonnen, met een kruising van een kleine haaskleurige Vl. Reus met een zware ticking en een sterk rode kleur. Deze haaskleur kruiste hij aan een zwarte Tan, alle jongen uit deze generatie waren haaskleurig. In 1939 bracht hij de eerste dieren, en in 1940 zijn ze in de Standaard opgenomen. Ze is ook in Duitsland, Oostenrijk en Frankrijk erkend. In Frankrijk is het type anders dan bij ons.

Het lichaam is daar smal met een smalle kop. De bouw en het type verlangen wij kort en geblokt. De dekkleur lijkt veel op die van een haas. Een warme roodbruine kleur met een krachtige golvende ticking. Deze is over het gehele lichaam aanwezig, behalve op de buik, de achterbenen zijn aan de binnen- en bovenzijde roodbruin. De snuit, kaakranden en binnenzoom oren zijn tankleurig. De ticking op de voorbenen is zwaar en regelmatig dan op het lichaam. De buikkleur is roomkleurig.

De afscheiding tussen buik en flankkleur wordt gevormd door een smalle roestrode streep.

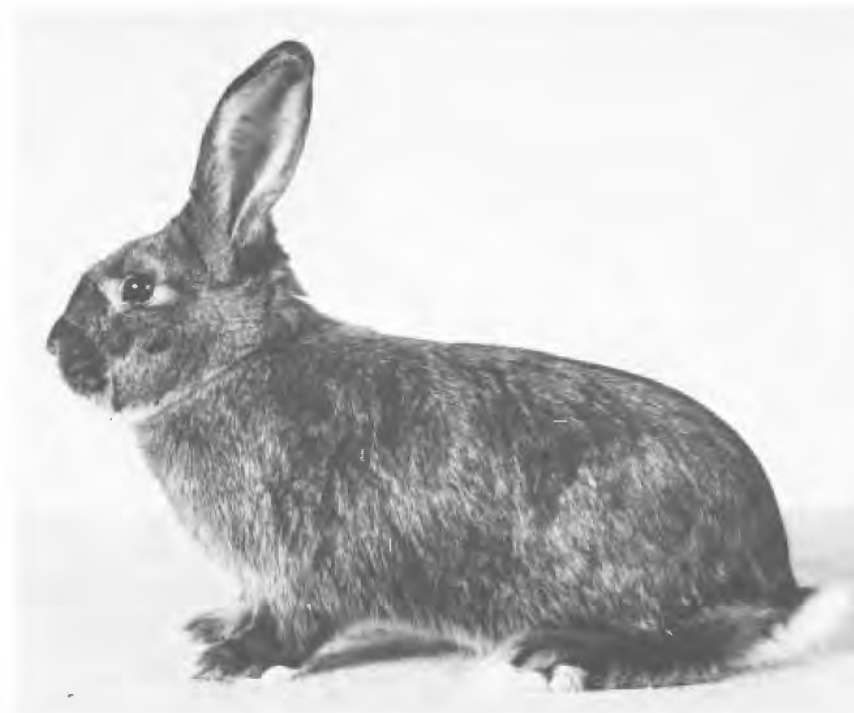
Bij het beoordelen van de buikkleur moet er voldoende contrast zijn tussenstreep en buikkleur. De borst is voorzien van een lichte ticking, bij oude die-

ren wordt meer ticking verlangd. De tussenkleur is roest-roodbruin. De grondkleur aan de buik is roomkleurig, achter de navel en in de schootvlekken is deze blauw. De oogkleur is bruin.

De nagels zijn donker hoornkleurig. Een dekkleur die te grijs of te geel is, geen golvende ticking, blauwe grondkleur aan de buik en een te rode buikkleur zijn zware fouten.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Marter

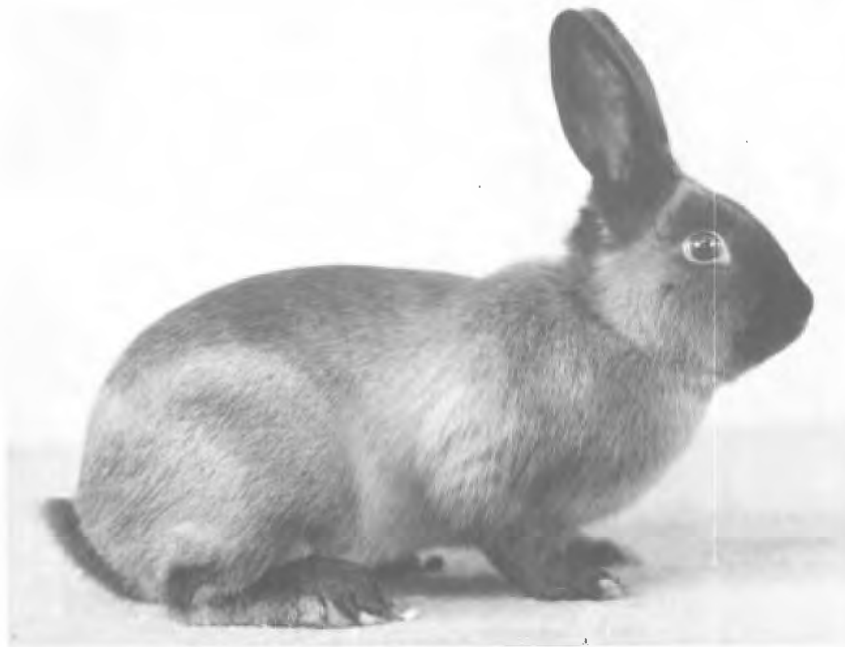
De Marter is bijna gelijktijdig ontstaan in Duitsland, Frankrijk en Engeland. In Duitsland was het de bloemist Thomsen uit Hamburg Stellingen, hij kruiste blauw Wener, Havanna, Belgische Hazen, Thüringer en Angora, zonder zijn doel te bereiken. Op advies van de keurmeester Joppich gebruikte hij een Klein Chinchilla ram en na zes jaren fokken, bracht hij de sepia bruine Marters.

In Engeland bracht Irving ze reeds in 1920 uit kruisingen van Chinchilla en Russen. In ons land werden de sepiabruine in 1933 erkend, de midden blauwe en gele in 1940, de donkerblauwe in 1974. De Marter komt in de volgende kleuren voor: middensepia, donkersepia, midden blauw, donker blauw en geel.

De gele zijn alleen erkend in de midden gele kleur.

Het type en de bouw. Het lichaam is enigszins gestrekt met goed gevulde voor- en achterhand. De kop is goed ontwikkeld.

Het kleurpatroon is als volgt: bij de midden sepia, de snuit, de oren, de rug, de staart en de boven- en buitenzijde der benen zijn donkersepiakleurig. Deze kleur gaat van de snuit en rug geleidelijk over in een lichtere nuance op wangen, voorhoofd, borst, schouders en schenkels. De rugpartij is ongeveer

8-10 cm breed en gaat geleidelijk over naar de flanken, onderzijde schouders, schenkels en buik in een lichte sepiakleur. De dekkleur is vrij van witte haren en mag niet schiftig zijn. De nagels zijn donker hoornkleurig. De oogkleur is bruin met een rode gloed onder een bepaalde belichting.

De tussenkleur. Hoe verder de dekkleur zich naar de wortel uitstrekt hoe beter. De grondkleur volgt de tussenkleur zoveel mogelijk, mag niet blauw maar moet nog bruin Marterkleurig zijn. De buikkleur moet ook nog iets sepiakleurig opblazen.

De vererving van de Marter is intermediair. Dit wil zeggen dat bij een paring van twee middensepiabruin Marters 50% midden zal zijn, 25% donker en 25% licht. Deze licht gekleurde dieren zijn wit met rode ogen dus albino. Ook komen er bij de lichte, dieren voor met rustekening.

Ook kan men donkersepia Marter met middensepia Marter aan elkaar paren, dit geeft dan 50% donker- en 50% middenkleur. Zo mist men dan de albino's en is alles gekleurd. Dit heeft vaak het gevolg dat de midden Marterkleur te donker wordt. Het beste is om twee goed gekleurde midden Marters aan elkaar te paren. We krijgen dan weliswaar maar 50% midden maar voorkomen dan vaak een te donkere middenkleur.

Ook is er nog een andere methode om midden Marter te fokken, nl. donker Marter x albino of met rusfactor. Hieruit vallen dan 100% midden Marters. Deze midden hebben vaak niet de kwaliteit wat kleur betreft zoals, bij een paring van midden x midden. De bruine kleur wordt dan vaak schiftig.

De donkersepia Marter, in Engeland Seal geheten, werd door wijlen keurmeester Schippers ingevoerd en verder gefokt. Ook is deze kleur op de Rex overgebracht. De donkere is fokzuiver, donker x donker geeft 100% donker. De donkersepia ziet er als volgt uit: De kleur is zeer donker sepiakleurig tegen zwart aan, de kop, oren, benen, staart alsmede de rug en 3/4 van de zijden hebben deze donkere kleur. Men moet echter altijd de bruine gloed in de ogen kunnen zien. De kleur gaat naar het onderste gedeelte van de flanken en buik in een goed zichtbare lichtere nuance over maar is donkerder dan de buik- en flankkleur bij de middensepiabruine Marter. Veelal is de buikkleur en flankkleur te donker. Het verschil moet goed zichtbaar zijn. Door een donker aan een midden te paren kan de buikkleur dan verbeterd worden. De middenblauw Marter is wat patroon en uitmonstering gelijk aan die van de middensepia. De blauwe kleur is zuiver blauw zonder inmenging van andere kleuren. Ze gaat van de rug, kop, benen naar lichter blauw in de flanken en de buik over. De tussenkleur is blauw en loopt zo diep mogelijk door naar de grondkleur. De buikkleur moet nog iets blauw opblazen. Door kruising van blauw met bruin ziet men bij de blauwe kleur een wat bruine grondkleur. Dit is foutief en komt zowel op de rug als op de buik voor. De tere blauwe kleur van onze blauw Marter wordt door het bruin aangetast en geeft dan een enigszins smoezelig blauw bruine kleur te zien. Vroeger werd de kleur van blauw Marter vergeleken met de kleur van Kopenhaags porselein.

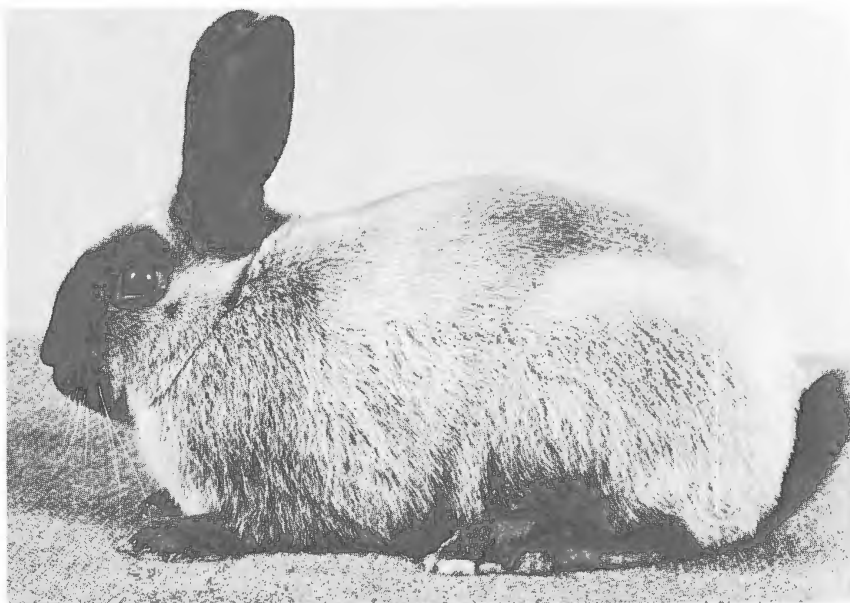
De donkerblauw Marter is gelijk aan de donkersepia-Marter wat patroon betreft. De donkerblauwe kleur moet zuiver zijn en hiervoor geldt hetzelfde als voor de donkersepia-Marter, ook hierbij lette men goed op de onderste helft van de flanken en buikkleur, deze moet nl. goed zichtbaar lichter zijn dan de rug, kop en beenkleur.

De derde kleur bij de Marters is geel. Deze geel Marter, die alleen in middegeel erkend is, wordt ook wel Siamees genoemd. De kleur op de snuit, de oren, de rug, de boven- en buitenzijde van de benen alsmede de bovenkant van de staart zijn lichtsepia. Deze lichtsepiakleur verdunt zich naar zijden, wangen, voorhoofd, schouders en schenkels naar de buik die zeer licht sepia is. Deze verdunning moet zeer geleidelijk gaan, zonder vlekken of strepen. Een te donkere kleur op de flanken is foutief.

De rugpartij is $\pm$ 8-10 cm breed, de lichtsepiakleur moet egaal zijn zonder schifting wat nogal eens voorkomt. Ook hier geldt, dat men de kleur niet met blauw vermengt.

Fouten, welke bij de Marters nogal eens voorkomen zijn, iets korte pels, onderbreking van de rugkleur vooral op de schouders, niet geleidelijke overgang van de rugpartij naar de flanken.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Duitse Hangoor

De Duitse Hangoor in Duitsland Deutsche Kleinwidder genaamd, is in 1976 in ons land erkend. Het is ontstaan met behulp van de Nederlandse Hangoor Dwerg en de Franse Hangoor.

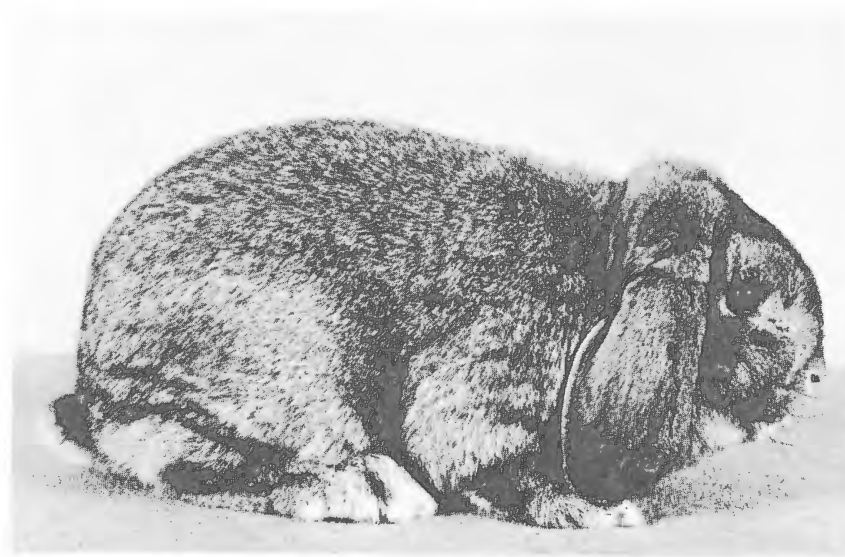
Dat dit zeer snel tot stand kwam, dankt ze aan het gelijke type van de Franse Hangoor en de Nederlandse Hangoor Dwerg. Bij de Duitse Hangoor is het type, bouw en oordracht hetzelfde maar alleen wat verkleind. De bouw is zeer geblokt, de nek zeer kort, breed in de schouders. De benen zijn kort, dik en stevig. Ook de kopvorm is gelijk aan die van de Franse Hangoor, met een sterk gebogen neusbeen en goed ontwikkelde snuit en wangen. De oren zijn zwaar en breed en hangen loodrecht met de schaalopening naar binnen. De pels is iets langer dan normaal.

Ze is erkend in verschillende kleuren, ook in chinchilla en wit. Tevens ook in bont met dezelfde tekening als bij de Franse Hangoren.

Er zijn al zeer goede exemplaren van dit ras aanwezig, maar er komen ook nogal eens dieren voor, welke te smal in schouders zijn. Ook de kopvorm laat nog wel eens wat te wensen over, maar dit komt eveneens bij de Franse Hangoor en de Nederlandse Hangoor Dwerg voor.

Het is niet denkbeeldig dat de Franse Hangoor nog eens voorbij gestreefd wordt door de Duitse Hangoor. Immers hetzelfde type en vorm, maar kleiner, wat vooral in de hokruimte en voeding zijn voordelen heeft.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Rex

In 1920 werd op het Franse platteland het konijn met zijn korte fluweel aanvoelende pels (door een mutatie) door de heer Abt Gillet aangetroffen en daarna voor het eerst in 1924 tentoongesteld in Parijs in de Beverbruinekleur, waaraan de naam Castor Rex werd gegeven.

In ons land werd de Rex in juni 1927 erkend. Na deze datum zijn verschillende kleuren gefokt, door kruisingen met normaalharige dieren, o.a. met Weners, Chinchilla's, Havanna's, Marters en andere rassen en kleuren.

De eerste rexen waren slecht van bouw met wat steile achterhand en te lange oren, ook zaten er nog veel grannen (uitstekende dekharen) in het dek, waardoor de pels stug aanvoelde. Ook op de voorbenen kwamen veel grannen voor, wat op het ogenblik nog wel eens het geval is.

Het type en de bouw van de Rex is matig gestrekt met goedgevulde achterhand en schouderpartij. Het beenwerk moet stevig zijn en niet te lang.

De kop is bij de ram goed ontwikkeld, ook moeten de voedsters een niet te smalle kop hebben, maar men moet in de kooien goed kunnen zien of het een ram of een voedster is.

De pels moet kort, zacht als fluweel en vooral zeer dicht zijn. Dit zijn de grondvoorwaarden voor een goede pels. De lengte varieert van 15-18 mm.

De **Castorkleur** (beverbruin) is diep warm roodbruin (mahoniekleur of de kleur van een rijpe kastanje). Deze kleur moet zich niet alleen bevinden op het ruggedeelte, doch zich zover mogelijk naar de flanken en achterhand uitstrekken. De grondkleur is blauw, hoe dieper deze kleur doorloopt hoe beter. De tussenkleur is warm roodbruin, evenals de dekkleur. Alle dekharen zijn min of meer van zwarte toppen voorzien, op de rug is deze ticking vrij donker. Om de ogen loopt een lichte ring, langs de kin en de kaakranden een lichte streep. De dieren zowel met witte (Haaskleurfactor) als met blauwe grondkleur aan de buik (Konijngrijsfactor) zijn erkend. Dek en tussenkleur blijven prevaleren.

De oogkleur is bruin, de nagelkleur is donker hoornkleurig.

Opaal. De dekkleur is gelijk aan die van de Gouwenaar, hoewel een wat donkere kleur wordt geaccepteerd. De grondkleur is vrijwel gelijk aan de dekkleur. De grondkleur gaat op ongeveer 1 cm over in bruinrood (tussenkleur) en eindigt in de dekkleur. Deze drie kleuren moeten duidelijk in ieder haar zijn te onderscheiden. Omdat het bruinrood van de tussenkleur door de lichtblauwgrijze dekharen heen schijnt, is deze laatste kleur als het ware met een rossige gloed overgoten. De nek is evenals de tussenkleur van het dek, bruinrood. Buik en onderzijde van de staart zijn wit. De grondkleur van de buik is blauw. De ogen zijn blauwgrijs, de nagels hoornkleurig. Door het veranderlijke kleurspel, doet deze denken aan de halfedelsteen "Opaal", daarom werd deze variëteit door de Engelse Rexfokkers Opaal Rex genoemd en werd zo ook in onze Standaard overgenomen.

De Chinchilla Rex laat niet zoveel rupstekening zien, als de normaalharige dieren, maar is meer egaal met een donker kleurenbeeld. De grondkleur is donkerblauwgrijs, waarop een parelgrijze ring, eindigend in zwart, de z.g. tussenkleur welke overgaat in de zwartgepunte, maar sterk verkorte en met onderwol vrijwel gelijk eindigende bovende kharen. De dekkleur mag niet te licht zijn. Ook moet de Chinchilla Rex een duidelijke rozet laten zien bij inblazen.

Dalmatiner Rex is een fokprodukt uit Zwitserland en is erkend in de kleuren zwart, bruin, blauw, alsmede in driekleur. Als ideaalbeeld geldt een regelmatig verdeling van de kleurvlekken over het gehele lichaam. De vlekken moeten niet te groot zijn en los van elkaar ter grootte van een kwartje tot een gulden. De oren moeten ook gevlekt zijn maar voorlopig zijn geheel gekleurde oren toegestaan.

De Rex is behalve in de hierboven beschreven variëteiten ook bekroningswaardig in verschillende kleuren. Ook is de Rex bekroningswaardig in de kleur wit, waarbij rode en blauwe ogen zijn toegestaan.

Bovendien is de luchskleur erkend. Bij de luchs wordt op de rug een helder-witte grondkleur verlangd. Eveneens zijn bij de Rex erkend alle martervariëteiten, en de Rustekening.

Enkele als licht gestrafte fouten zijn: iets afwijking in bouw, wat uitstekende dekharen (grannen) op de rug maar vooral op de voorbenen, iets gestreepte voorbenen, dun behaarde hakken en plekken op de voetzolen. Iets samenhangende tekening bij de Dalmatiner en niet gesloten masker bij de Rus Rex. De Rex is zeer populair te noemen. Behalve in Nederland komt het Rex konijn in praktisch alle landen van West-Europa voor, waarbij het kleurenscale van land tot land wel kan verschillen. In Frankrijk kent men b.v. twee kleuren blauw, te vergelijken met de kleur van de Wener en die van de Blauwe van Beveren. Eveneens een driekleurige Rex, de Rex Tricolore, een prachtig kleurenpatroon, waarbij de tekening het midden houdt tussen een te zwaar getekende Rijnlander en de manteltekening van de Franse Hangoor. De pelseisen die men in Frankrijk stelt, kan men gelijk stellen met die in Nederland. Engeland dat in de loop der jaren bijzonder veel aan de Rex als sportdier heeft gedaan concentreert zich sterk op de pelsen, waarbij de kwaliteit ook bij de kleurdieren gelijk te stellen is met onze witte topdieren. Dat dit soms ten koste gaat van andere eigenschappen ligt voor de hand. De gewichtseisen zijn ervoor diverse kleurslagen niet altijd gelijk. Zo kan in dat land een overigens prima havannakleurige Rex van zelfs iets beneden de 2 1/2 kg winnaar worden.

In Oostenrijk kent men vier gewichtstabellen, waarin de kleurslagen zijn onderverdeeld. Duitsland heeft voor de Rexen drie gewichtsschalen opgesteld, eveneens afhankelijk van de kleurslag. Zowel in Oostenrijk als in Duitsland mogen de granharen maximaal 1 mm boven de onderwol uitsteken.

In Zwitserland is de Rex erg populair, met de Castorrex als voornaamste kleurslag, waarbij de uniformiteit van het type opvalt. Evenals in Duitsland en Oostenrijk forse gewichten, vooral bij de kleurslagen wit, castor, chinchilla, blauw en dalmatiner.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Angora

De herkomst van dit langharig konijn is moeilijk aan te geven. Hoe oud langharige konijnen zijn is ook niet bekend. Het staat echter vast dat in de jaren omstreeks 1500 in Engeland Angora's voor de wol werden gefokt. De toenmalige koning Hendrik VIII legde heffingen op bij de uitvoer van Angorawol.

Ook in Frankrijk fokte men reeds lang dit ras, en in Duitsland schreef dominee Mayers in Franken in 1796 een handleiding voor de Angorafok.

In de vrije wildbaan komen door mutaties ook wel langharige konijnen voor. Deze zijn reeds in 1888 geschoten. De langharige wilde konijnen vallen vaak, voordat ze volwassen zijn, ten prooi aan de roofdieren. Alle dieren die in het wild leven en die anders gekleurd of behaard zijn dan hun soortgenoten, worden een prooi voor hun natuurlijke vijanden. Hun natuurlijke schutkleur is er dan niet meer en ze vallen dan meer op.

Al onze konijnen stammen uiteindelijk af van het wilde konijn, afkomstig uit Spanje en het zuiden van Frankrijk.

In de Romeinse tijd en daarna hebben de kloosterlingen zich met de fok van dieren bezig gehouden en in die tijd zijn veel diersoorten gedomesticeerd. Elke toen ontstane kleur of variëteit werd toen met zorg behandeld en in leven gehouden.

Volgens oude Franse schilderijen zouden in 1723 Engelse zeelieden reeds langharige konijnen uit het Zwarte Zeegebied naar Engeland hebben gebracht. Men noemde dit het Zijdekonijn. Dit zijdeachtige konijn werd waarschijnlijk vanuit Engeland naar het vaste land van Europa gebracht. Met de reeds aanwezig langharige konijnen, die door een mutatie zijn ontstaan, wer-

den ze gekruist en hieruit is waarschijnlijk later de Angora ontstaan, zoals wij die kennen.

Omstreeks 1920 werd de wol voor het eerst in Engeland machinaal verwerkt. Volgens gegevens uit Duitse literatuur was de kwaliteit en wolopbrengst lang nog niet, wat ze momenteel is.

In 1924 was de wolopbrengst 200 gram en in 1959 was deze reeds boven de 750 gram bij de voedsters en boven de 600 gram bij de rammes.

Vooraf in de oorlogsjaren is er door de Duitser streng op wolopbrengst geselecteerd. De wol van deze dieren werd gebruikt voor de vliegvesten.

In Duitsland heeft men de Angora's, die speciaal voor de wol worden gefokt. Deze dieren komen ook wel op een tentoonstelling en bij de beoordeling van deze Nut Angora's is de kwaliteit van de wol en de wolopbrengst per jaar, van grote betekenis.

De naam Angora is waarschijnlijk ontstaan, doordat de langharige geit bekend werd. Deze geit was afkomstig uit de Turkse provincie Angora. Alle langharige dieren werden toen met de naam Angora opgescheept.

In ons land is het ras in 1907 erkend. Als landen van oorsprong worden genoemd Azië en Engeland.

Voor type, bouw, gewicht en pels worden net als bij de andere rassen totaal 50 punten gegeven. Voor haarstructuur, pelskwaliteit en kleur van de pels zijn 45 punten uitgetrokken en voor conditie 5 punten. Er wordt dus bij de beoordeling van dit ras veel waarde gehecht aan de pels en de kwaliteit hiervan.

De oorlengte wordt, zonder de pluimen gemeten. Van groot belang is de beharing op kop, oren en benen. Dit zijn specifieke raskenmerken. Bij de rammes is deze beharing vaak iets sterker.

Om tot een beoordeling van type en bouw te komen, moet men het dier af-tasten, om dit te kunnen bepalen. Het type is enigszins gedrongen, breed in schouders en achterhand. De Duitsers spreken van een walsvormig type. De benen zijn sterk en middenlang. Korte benen schijnen door de lange beharing nog korter te lijken. De kop moet kort en breed zijn, niet zoals bij vergelijkbare normaalharige konijnen. De hals behoort niet zichtbaar aanwezig te zijn. De oren zijn vlezig en goed behaard met goede oorpluimen. Ze moeten sterk zijn om de oren recht op te houden.

De wol of haarstructuur

Deze onderkennen we in drie haarsoorten.

a. **De wol** (onderwol) moet allereerst fijn, zijdeachtig gegolfd zijn. Glansen-de onderwol bepaalt de waarde van de wol. De wolharen zijn dicht ingeplant. De pels bestaat voor 90% uit wolharen. De hoofdwaarde van de wol ligt aan haar dichtheid, hoedanigheid en lengte.

De minimum haarlengte is 8 cm.

b. **Het ietwat grovere bijhaar.** Deze haren zijn iets gegolfd en hebben een rechte fijne punt.

c. **Het grannenhaar.** Deze haren zijn niet gegolfd, lopen tot op de haarwortel recht door, zijn aan de wortel fijn, naar de punt worden ze dikker en eindigen weer in een fijne punt. Het grannenhaar moet fijn zijn en niet veel boven het bijhaar uitsteken. De wol (onderwol) moet sterk overheersen.

Deze drie soorten en de verhouding van deze haren vormen samen de totale beharing. Te fijne of watachtige wol geeft snel viltvormig. De eigenschap van angorahaar om lang door te groeien heeft waarschijnlijk tot gevolg gehad, dat de dichtheid van de beharing, dus het aantal haren per cm², is vermindert. In verhouding tot andere konijnen bezit de Angora een betrekkelijk dunne beharing en geeft volgens Tänzer het volgende resultaat:

	haren v.d. onderwol	bijharen	dekharen (grannen)
Wild konijn	± 3300	88	36
Pool	± 2500	100	49
Angora	± 1500	57	22

Dit alles per 1/4 cm²

Tabel overgenomen uit het boekje "Het Angorakonijn" door Ir. M. Leverland.

Pelskwaliteit

Hieronder verstaan we de dichtheid, lengte en glans van de pels. Aan de Angorapels worden hoge eisen gesteld (zie a. waar de onderwol wordt besproken). De bijharen en het grannenhaar bepalen de stevigheid van de pels.

De verhouding van grannenbijhaar tot onderwol staat als van 1-50. Deze bijharen en grannen mogen niet te zacht en in geen geval te hard zijn. Ook de haarstructuur aan benen, kop en oren (oorpluimen) spelen een grote rol bij de beoordeling.

Kleur

Voor de erkende kleuren wordt naar de Standaard verwezen. Door de lange beharing worden de haren naar het lichaam toe lichter van kleur, bij de gekleurde dieren. De haartoppen vertonen de sterkste kleur, idem op kop en oren. Witte Angora's zijn erkend met rode en blauwe ogen.

Conditie

Bevindt zich iets gele aanslag rond de geslachtsopening, dan moet dit niet zwaar worden gestraft. Angora's zijn zeer dankbaar voor een goede huidverzorging. Door te kammen en te borstelen is er een betere doorstroming van bloed door de huid en dit bevordert dan weer de haargroei.

Algemene opmerkingen

Bij de Nut Angora fokkerij worden de dieren voor de eerste maal reeds geschoren op een leeftijd van 6-10 weken. Het nesthaar wordt er dan afgeknipt. Verder worden de dieren elke 3 maanden geschoren.

De lengte van de haren bepaalt de kwaliteit. 1e kwaliteit: langer dan 6 cm; tweede kwaliteit: van 3 tot 6 cm; derde kwaliteit: korter dan 3 cm en vierde kwaliteit: klitten en afvalwol.

Heeft de voedster bij het werpen wat lange wol, dan moet men de wol in het nest in stukjes knippen van 1 1/2-2 cm lengte. De jongen raken anders verstrikt in de lange haren.

Moet de voedster gedekt worden, en heeft deze lange haren, dan deze lange haren rond de geslachtsopening wat wegknippen; idem bij de ram.

Wanneer de Angora elke 3 maanden wordt geschoren, dan kan men deze dieren wel op stro huisvesten, anders is het beter deze dieren op lattenroosters of gaasbodems te huisvesten.

Voor lichte en zware foute kan men de Standaard raadplegen.

Satijn

In het begin van de dertiger jaren is in Amerika, door een verliesmutatie, een nieuwe haarstructuur ontstaan. Deze haarvariëteit is voor de sportfokkerij een belangrijke aanwinst gebleken. De commerciële konijnenhouder had eerst hoge verwachtingen, maar de bonthandel toonde geen interesse.

Bij het Satijnkonijn zijn de haarschachten veel fijner van structuur, maar hun aantal is veel groter, nl. viermaal zo groot als bij normaal haar.

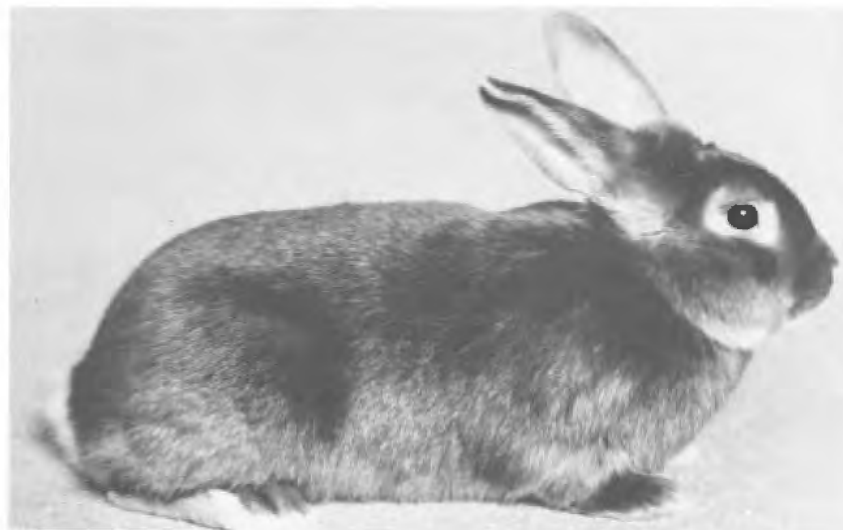
De haarschachten bevatten ook veel minder mergcellen. Door deze verdunning ontstaat een zeer fijne en zijachtige beharing. Het stevige grannenhaar is ook veel fijner geworden, waardoor een zachte aanliggende pels ontstaat met een bijzondere glans.

Bij witte dieren geeft dit een lichtgele waas, waardoor deze ivoorkleurig wordt genoemd. Hieruit volgt dat de witte Satijn niet is erkend. De Satijnfactor is recessief ten opzichte van normaal haar en kan gecombineerd worden met alle kleuren. De Satijn is in Amerika het eerst opgetreden bij de Havana.

De schepper van de Satijn is Mr. Walter Huey te Louisville, Kentucky. De eersten waren zwak, maar door selectie en bepaalde teeltkeus heeft hij dit ras op een hoger peil gebracht.

De pels heeft weliswaar geen bijzondere economische betekenis gekregen, maar als sportdier biedt hij aantrekkelijke mogelijkheden. In Amerika en Engeland heeft men de Satijn wel gekruist met Angora. Het gaf wel een bijzondere zachte en fijne wol, maar dit heeft geen grote vlucht genomen.

Evenmin de kruising met Witte Nieuw Zeelander. Als nutras is het niet van

de grond gekomen. In ons land is de Satijn in 1965 erkend. Het type is matig gestrekt met een neiging naar gedrongenheid. De ram moet een goed ontwikkelde kop en wangen hebben.

De oren moeten niet te dun van weefsel zijn.

De pels is van normale lengte met een glans die tot aan de wortel zichtbaar moet zijn.

Glans, structuur en dichtheid zijn van groot belang.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Voskonijn

Het Voskonijn is door Herman Leifer in Coburg gefokt. Een vospels was in de jaren twintig de grote mode met het gevolg, dat men in die jaren probeerde een konijn te fokken met een pels, die op de beharing van een vos geleek. Leifer wilde een konijn met lang bruin haar met blauwe onderwol gaan fokker. De vospels stond hem voor ogen en in 1926 is hem dit gelukt. Hij gaf het de naam van blauwvoskonijn. In 1928 werd het tentoongesteld en in 1930 op de internationale pelstentoonstelling in Leipzig. In 1925 was het in Zwitserland de fokker Müller in Zug, die ook een blauwvoskonijn fokte.

Het zijn dus de heren Leifer en Müller, die het Voskonijn verder bekendheid hebben gegeven. Zoals altijd, wanneer er een nieuw ras tentoongesteld wordt, vindt het aanhangers. Veelal zijn deze zo fanatiek, dat ze niet op de juiste manier verder fokken en maar allerlei kleuren creëren. Men probeerde de vospels te evenaren, wat niet gelukte. De pelsstructuur van een vos kan men niet op een konijn verlangen. De pelsindustrie schonk geen grotere waarde aan de pels van een voskonijn. Ze kan niet wedijveren met de pels van een vos. De meeste konijnenpelzen worden in de industrie geschoren en geverfd, zodat ze allemaal gelijk zijn. Het is net als bij de andere rassen, zoals bijvoorbeeld Parelfeh, Luchs, Rex en Satijn, een sportras gebleven. Een konijnenras met toekomst is het nimmer geworden. In de loop der jaren zijn er dus diverse konijnenrassen gefokt, waarvan de kleur op die van pelsdieren leek en men hoopte dat de bontindustrie belangstelling voor deze huiden zou

krijgen. Bij geen enkel ras is dit ooit gelukt. De structuur van een konijnenpels is niet te vergelijken met de structuur van edelvossen, nertsen etc.

Het ontstaan van het Voskonijn uit Coburg geschiedde als volgt:

Leifer kruiste eerst Angora met Chinchilla, waarom is niet bekend. De nafok gaf alleen Chinchilla. Het jaar daarop kruiste hij broer en zuster, hieruit kwamen vier zwarte normaalharigen en twee Chinchillalanghaar. Dit waren twee voedsters. Er werden nu een Havanna ram en twee vreemde Angora voedsters aangekocht. Er waren dus nu drie lijnen. 1 Havanna x Chinchillalanghaar en de twee anderen Havanna x Angora.

In 1925 was de helft van de nakomelingen reeds langharig en alle dieren waren zwart van kleur. In 1926 paste Leifer broer en zuster paring toe met langharige dieren in alle drie de lijnen. Zo gelukte het Leifer om in 1926 het eerste Blauwvoskonijn te fokken. Bij de langharige waren ook enkele gele dieren. Bij de Blauwvos (Havannakleurig) waren geen rammen en moest Leifer noodgedwongen een gele ram gebruiken. Zodoende kwamen in het vervolg ook enkele gele dieren in de nesten voor. Door inteelt kwamen nu ook gele, zwarte een witte Voskonijnen voor. Ook witte met blauwe ogen. Deze kleuren werden nadien door andere fokkers zuiver verder gefokt. De Chinchilla vossen die Leifer had, waren niet de gewenste. De pels vervilt te snel, wat nu ook nog veel voorkomt.

In dezelfde jaren werden op meerdere plaatsen Voskonijnen gefokt welke alle andere namen ontvingen o.a. het Landsberger Zilvervoskonijn en het Neumärkische Voskonijn.

De Voskonijnen van Leifer waren in bouw en pels het beste en de andere zijn dan ook langzamerhand verdwenen.

In de tweede wereldoorlog zijn in Duitsland alle Voskonijnen verloren gegaan, zodat de tegenwoordige Voskonijnen uit Zwitserland stammen.

In ons land is het Voskonijn opnieuw erkend in 1975 en in de volgende kleurslagen: Wit (albino) en blauwoog, bruin, zwart en fehkleurig. De fehkleur wordt vergeleken met de blauwvos wat in ons land is te vergelijken met de kleur van de Marburger Feh. Het Voskonijn komt dus in verschillende kleuren voor. De nagelkleur is donker hoornkleurig (kleurloos bij wit) en de oogkleur moet zich bij de pelskleur aanpassen. Bij bruinzwart en chinchilla moet deze donker bruin zijn en bij de fehkleur blauwgrijs. De oogkleur kan bij bruin en feh onder bepaalde belichting een rode gloed tonen. Het lichaam is stevig en halsloos, met goed gevulde kop, volle wangen en brede snuit. Vlezige oren, benen niet te lang, sterk en met gesloten voeten.

De pels is van veel belang. Hiervoor zijn in totaal 50 punten uitgetrokken, voor de kleur bovendien nog 15 punten.

De hoofdwaarde van de pels ligt in de dichtheid, de structuur en de lengte van de beharing.

De haren zijn aan de wortel wat fijn, worden dikker naar boven, om daarna weer in een punt te eindigen. De beharing mag niet golvend zijn of een wol-

lig aanzien geven. De pels moet veel onderwol bevatten om de dekharen te steunen, moet glanzend en goed doorgehaard zijn.

Zware fouten zijn vooral smal in type, dunne oren en dunne beharing. Beharing die zeer slap, te lang of te kort is.

Veel klitten in de haren en grove kleurafwijking. Komen deze fouten slechts in zeer geringe mate voor, dan worden ze als lichte fouten beschouwd. Aan meer kleuren bestaat nog geen behoefte. Laten we eerst trachten om de bestaande kleuren te verbeteren.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Klein Chinchilla

Deze is in het begin van deze eeuw als mutatie in Frankrijk ontstaan. In 1913 voor het eerst tentoongesteld in Parijs. Het is een verlies mutatie van konijn-grijs. De geelbruine tussenkleur is zilverwit geworden. In Duitsland wordt de Chinchilla met een kortere pels gefokt dan in Nederland. Hierdoor wordt de dekkleur egaal en mist daardoor de rupstekening, welke vereist is. Door de kortere pels is de kleur niet verwaterd, de grondkleur is veel sterker en loopt door tot de wortel. De witte tussenring is scherper belijnd.

Zwitserland kent maar één type Chinchilla, die het midden houdt tussen onze Groot en Klein Chinchilla's.

Oostenrijk volgt het Duitse voorbeeld. Frankrijk en vooral Engeland beschouwen de Chinchilla als een Pelsras waarbij een kleur op het tweede plan komt.

De Chinchilla is dan ook het moeilijkste ras voor de Europese uniformiteit. In Nederland erkend sinds 1927. Deze is in kleur en pels gelijk aan de Groot Chinchilla, behalve de bouw, gewicht en oormaat. Het type moet vrij kort zijn, met goedgevulde ribbenpartij en achterhand. De nek is kort, z.g. "halsloos type". De benen zijn kort en stevig.

De kop is kort en breed, de oren zijn vlezig en aan de kop goed afgerond. Over het algemeen heeft de Klein Chinchilla een iets betere pels dan de Groot Chinchilla.

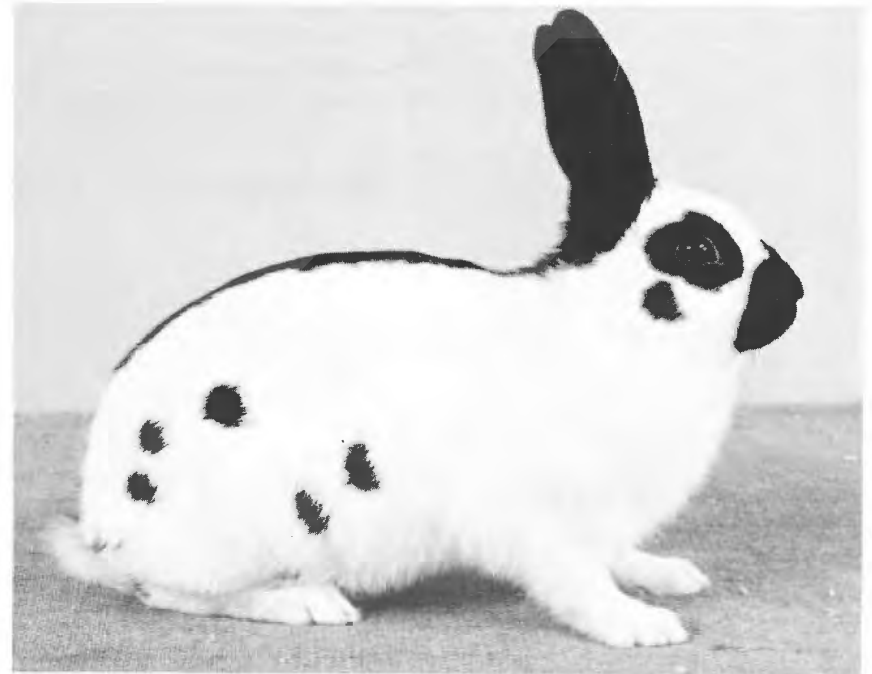
Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Kleine Lotharinger

Dit ras dat Nederland als land van oorsprong heeft en gecreëerd werd door Mevr. J.M.K. Berman van Schelven, werd erkend en aan de Standaard van de in Nederland erkende rassen toegevoegd op 15 juni 1975. Het moet gezien worden als een verkleinde vorm van de in 1907 in Nederland erkende Lotharinger. Hoewel de puntenschaal geheel dezelfde is als bij de oorspronkelijke Lotharinger, zijn er wel enkele verschillen in de eisen. Zowel in bouw als gewicht komt de Lotharinger (klein) erg veel overeen met de Klein Chinchilla. Deze laatste heeft echter een wat langere beharing, iets wat bij de Kleine Lotharinger niet gewenst is. De tekeningbeelden zouden dan een minder scherpe begrenzing hebben.

Als we de tekening onder de loupe nemen moet het duidelijk zijn dat in vergelijking met de Lotharinger de tekeningbeelden zoals vlinder, oogringen, wangstippen en zijdetekening kleiner zijn. Ook de aalstreep is smaller. Als ideaal voor de zijdetekening geldt 5 tot 8 vlekken op elke zijde. Een minimum van 3 vlekken is vereist. Vlekken die erg dicht bij de aalstreep liggen dichter dan 2 cm evenals zogenaamde vlekjes die eerder als gekleurde pluusjes zijn te betitelen, tellen niet mee.

Alle lichte fouten die bij de Lotharinger vermeld staan gelden ook voor de Kleine Lotharinger.

Internationaal gezien komen in meerdere landen van Europa verkleinde vormen van Lotharingers voor. Zo kent TsjechoSlowakije de Tsjechische Schecke met een minimum gewicht van 3 kg en een maximum gewicht van 4,25 kg. De 10 punten voor gewicht worden toegekend aan dieren die variëren van 3,30 kg tot 4,00 kg. Voor vele Nederlanders was een collectie Tsjechisch Schecken die was ingezonden tijdens de Europa-Tentoonstelling in Wels (Oostenrijk) een openbaring. Zoals bovenstaande gewichten aangeven, wat zwaarder dan onze Klein Lotharingers, maar met betere tekening en pelsen. Een groot gedeelte van onze huidige Kleine Lotharingers voert reeds dit Tsjechisch bloed.

In Duitsland zal dit ook wel het geval zijn. De Duitse Kleinschecken heeft een normaal gewicht van 3,25 kg, een minimumgewicht van 2,65 kg en een maximum gewicht dat 4,00 kg bedraagt. Met betrekking tot de tekeningeisen komt de Duitse Standaard aardig met die van Nederland overeen. Echter, een gesloten vlinder aan de onderzijde geldt als een zware fout, evenals bij de Lotharinger dat het geval is.

Ook Oostenrijk kent een verkleinde vorm van de Lotharinger. Daar heeft hij zijn oorspronkelijke naam behouden nl. Tsjechisch Schecken. Als orenmaat geldt 11 cm als ideaal. Als maximum lengte geldt 12 cm. De volle 10 punten voor gewicht worden gegeven van 3,50 tot 4,25 kg. Als minimum geeft de Oostenrijkse Standaard 3,00 kg aan en een maximum van 4,25. In de buurt van 4,25 kg gekomen wordt het voor de Tsjechische Schecken uitkijken want boven dat gewicht valt deze van het maximum aantal punten (10) terug naar 0, hetgeen vreemd aandoet.

Zwitserland kent de Tsjechische Schecken niet.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Tan

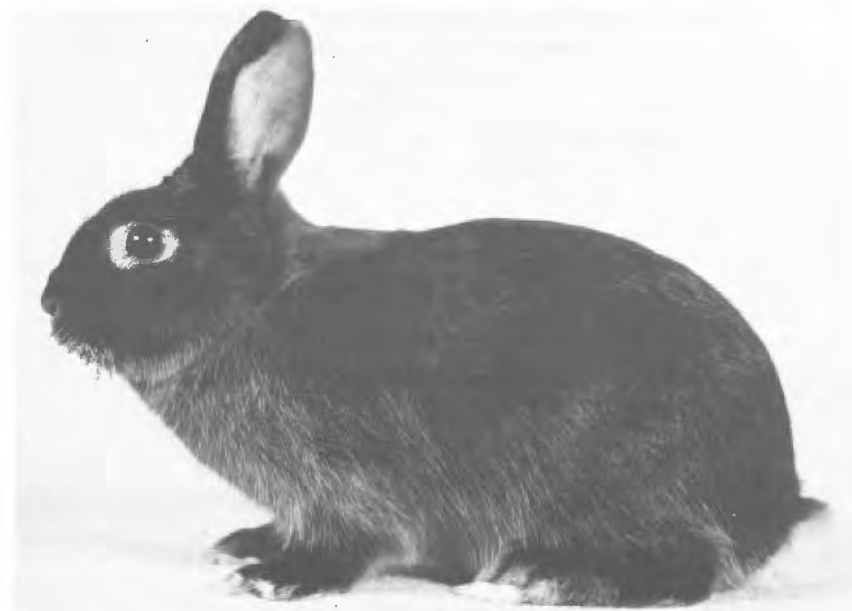
Een stukje geschiedenis

Het Tankonijn of zoals dit konijn ook wel wordt genoemd, de Tan, is een populair ras in Nederland, maar ook daarbuiten. Hoewel we met zekerheid kunnen zeggen dat de bakermat in Engeland gezocht moet worden, hangt er over de wordingsgeschiedenis toch een waas van onzekerheid. Zo rond het jaar 1887 is het voor het eerst aanschouwd door een meneer Cox, die in Brailsford in de buurt van Derby, Hollanderkonijntjes, zwart Zilvertjes en ook wat rasloze blauwgrijze konijnen op een afgerasterd land vrij liet rondlopen.

De heer Cox ontdekte tussen allerlei jonge kruisingsprodukten een diertje dat door zijn tekening en kleur opviel. De rugpartij was roetachtig zwart, terwijl de buikkleur varieerde van crème tot geel.

Het nieuwe ras gaf men de naam 'Black and Tan', vanwege de zwarte rugpartij en de tankleurige buikkleur. Door scherpe selectie toe te passen hebben vakkundige Engelse fokkers, die zich tot de nieuwe variëteit voelden agetrokken, er een zeer aantrekkelijk ras uit weten te fokken.

Fokker Purnell uit Cheltenham (eveneens Engeland) heeft om de gele buikkleur te versterken, kruisingen toegepast, vermoedelijk met Belgische Haaskonijnen, waardoor behalve de verbeterde buikkleur ook het type meer gestrekt en wat forser werd. Zo ontstond het Cheltenhamtype. De Nationale

Black and Tan Club werd in 1890 opgericht die het Brailsfordtype propageerde, terwijl de aanhangers van het Cheltenhamtype te vinden waren in een nieuwe club van speciaalfokkers, die men British Black and Tan Rabbit Club noemde. Ook toen al type en kleuraanbidders. De strijd die beide clubs voerden, is uiteindelijk beëindigd door opheffing van de eerste.

Door het inkruisen met Belgische Haaskonijnen werd de rode kleur op borst en buik verbeterd, maar het type werd daardoor langer, iets wat de fokkers nu juist niet wilden. Niettemin had het nieuwe ras de belangstelling getrokken en zo kwamen ook de aanvragen uit andere landen.

Ook naar Nederland volgde spoedig de eerste export en ze werden in ons land in 1900 voor het eerst geëxposeerd. Al spoedig groeide het aantal liefhebbers, maar het zou toch nog tot 1920 duren alvorens er op 1 augustus van dat jaar een speciaalclub werd opgericht. Veel respect moet men hebben voor het doorzettingsvermogen, niet alleen van de fokkers van het eerste uur, maar ook van hen, die met het standaardbeeld voor ogen, onverdroten verder gingen om te trachten, stapje voor stapje, het ideaal zo dicht mogelijk te benaderen.

Hierbij mocht de rode tankleur niet verloren gaan, evenmin als de zwarte dekkleur. De tankleurige neusvleugels, die men liever zwart gekleurd zag moesten onder handen worden genomen. Hierin is men goed geslaagd, hoewel dit de mooie oogringen van weleer niet ten goede is gekomen. De gevlamde voorbenen en de gehate dwarsbanden op de achterbenen verdwenen zo goed als geheel, al komt men van tijd tot tijd nog wel oude sporen tegen. De verbetering van één onderdeel heeft vaak tot verslechtering van een ander onderdeel geleid. Toen men de rode tankleur van de borst wilde uitbreiden tot vlak onder de kin, ging de tankleur zich manifesteren op andere plaatsen van het lichaam, waar ze niet gewenst werd, zoals op oren, dek en benen. Ook de zwarte kleur, zoals we hiervoor hebben gezien, is moeilijk plaatselijk uit te breiden zonder op een andere plaats hetzelfde te doen, daar waar het niet is gewenst.

Bouw en Type

Uit het voorgaande is reeds duidelijk gebleken dat het type vooral niet lang mag zijn. Zo zijn ook lange benen, die nog zouden kunnen wijzen op één van de voorouders, de Belgische Haas, zonder meer als verwerpelijk te beschouwen. De kop moet goed ontwikkeld zijn, vooral bij de ram. Een lange smalle kop ontsiert het type. De oren zijn vlezig en goed behaard.

De voorhand is breed, de achterhand is goed gevuld en mooi afgerond.

Pels, Patroon of uitmonstering en Tankleur

De pels heeft een normale lengte, rijkelijk voorzien van onderwol en toont veel glans.

Het patroon of de uitmonstering wordt gevormd door twee kleuren, de tankleur en zwart, voorzover we te maken hebben met een zwarte Tan. Dit zwart

kan ook vervangen zijn door bruin, blauw of gouwenaar. We noemen ze dan respectievelijk bruine Tan, blauwe Tan of gouwenaar Tan.

Onder tankleur wordt een roestroodbruine kleur verstaan, die men het liefst zo vurig mogelijk ziet.

De snuitbegrenzing bevindt zich in de neusgaten. Hoe smaller en hoe scherper deze begrenzing is hoe beter. Om de ogen bevindt zich een tankleurige ring die men graag overal even breed ziet. Zoals u uit het voorgaande heeft begrepen, blijft hier nog wel eens wat te wensen over. Langs de onderkaak vanaf de onderlip tot in de nek loopt een intensief tankleurige streep. De oren zijn aan de voorzijde zuiver zwart, wat zonder een goede beharing niet kan worden verkregen. Onder aan de voorzijde van de oren bevindt zich het zogenaamde orenvlekje dat tankleurig is. Het is de voortzetting van de triangel. De triangel is een tankleurige driehoek, welke zich in de nek bevindt. Deze wordt gevormd door twee zijden in het verlengde van de kaakranden die samen komen ter hoogte van de schouderbladen. Hoe scherper deze driehoek belijnd is hoe beter.

De tankleur op de borst begint direct onder de kin en strekt zich uit tot tussen de voorbenen, vormt daar als het ware met de buikkleur een geheel. Een wat smal gekleurde borst wordt evenals een gekleurde borst die zich niet tot de onderkaken uitstrekt, als een fout gezien, die bij grote onvolmaaktheid uitsluiting tot gevolg kan hebben.

Aan de bovenzijde van de voorbenen, ter hoogte van de borst bevindt zich aan de buitenzijde een krans van tankleurige haren, die de breedte van de borstkleur accentueert.

De voorbenen zijn aan de achterzijde en de binnenzijde tankleurig, de voorzijde en de buitenzijde zijn zwart. Op elke teen bevindt zich een tankleurig vlekje. Op de voorzijde van de voorbenen komen dikwijls enkele of meerdere losstaande tankleurige haren voor. Ze kunnen ook zijn weggehaald. Zolang het enkele losstaande haren betreft wordt dit niet als fraude gekenmerkt (constatering is nauwelijks mogelijk). Wanneer het om het wegplukken van bosjes tankleurige haren gaat, zal het overblijvende zwarte gedeelte naast glanzend zwart ook dofzwart laten zien, waarna wel uitsluiting van het dier moet volgen.

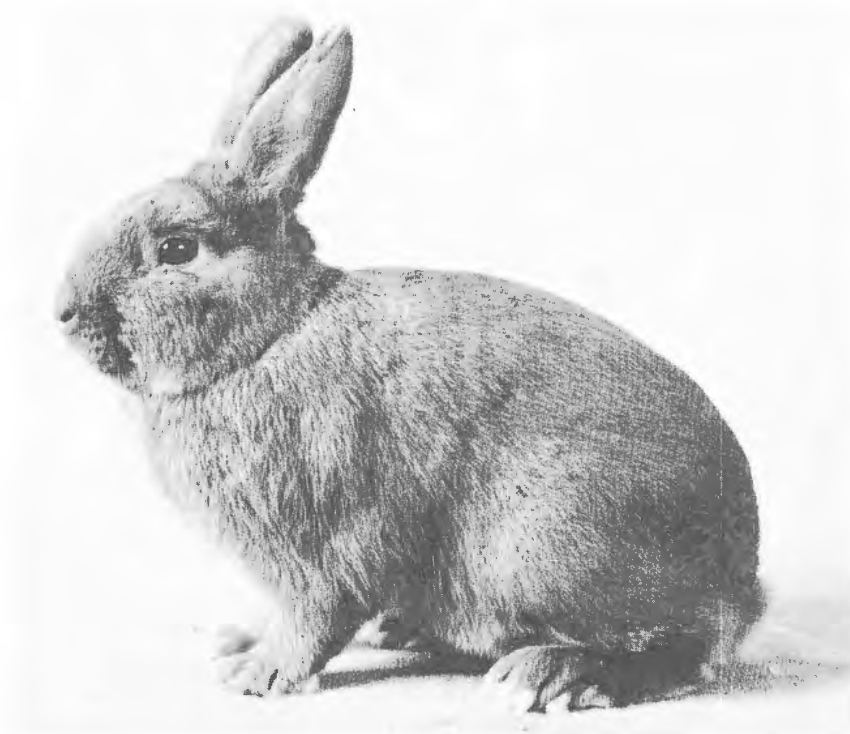
Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Thrianta

Dit van oorsprong Nederlands ras werd gecreëerd door wijlen de heer Andrea uit Assen. Hiertoe werd gebruik gemaakt van een bruine Tan en een éénkleurig konijn dat uit madagascarkleurige Papillon ouders was geboren. Men moet zich zo'n dier voorstellen als een Thüringer maar dan met de bouw en het type van een Papillon. Genetisch gesproken kon de heer Andrea, die als een amateurgeneticus beschouwd kan worden, een geelgekleurde Tan fokken. E.e.a. geschiedde in de oorlogsjaren 40-45 en vlak daarna.

De eerste dieren vertoonden reeds een warme orangerode dekkleur, voor zover deze vanzelfsprekend niet samenvalt met de tankleurige lichaamsdelen. Hoewel men waardering voor het nieuwe ras kon opbrengen, is de Thrianta in de eerste jaren van zijn bestaan niet erg populair geworden. In de tiende N.K.B.-Standaarddruk die op 1 mei 1949 verscheen, is de Thrianta opgenomen als erkend ras, gelijktijdig met het ras Beige.

Zoals gezegd wilde het met de populariteit niet goed vlotten. Na nog enige jaren als gele kleurslag te zijn ondergebracht bij de Tans, verdween het ras

uit ons gezichtsveld. Wat daarna nog, als zouden het oranjegekleurde Tans zijn, op de tentoonstellingen verscheen, waren eerder klein uitgevallen Rode Nieuw Zeelanders. De buikkleur verried hun afkomst.

In de vijftiger jaren creëerde men in Oost Duitsland een op onze Thrianta gelijkend konijn dat de naam Sachsengold meekreeg.

Merkwaardige genoeg, misschien omdat het uit het buitenland kwam, bestond er toen wel belangstelling voor en werd het onder de Nederlandse benaming Saksengoud vlot geaccepteerd.

Bij de nafok van deze dieren kon men vaststellen, wat reeds werd vermoed, dat niet alle Sachsengolds de tanfactor voerden. De naam Saksengoud werd weer omgedoopt in Thrianta en vond als zodanig onderdak in de Standaard (de 13e) van 1976, hetgeen zo is gebleven, zoals de laatste Standaard van 1984 aangeeft.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat het ras opnieuw werd erkend op 1 oktober 1971.

De Thrianta die tot de kleine konijnenrassen behoort is ingedeeld in groep I, kleur. Dit houdt in dat voor de totaalkleur 30 punten worden uitgetrokken tegenover 35 punten voor bouw en type, waarbij inbegrepen ook de 15 punten voor kop en oren. Samen met de 10 punten voor het gewicht, de 20 punten voor de pels en tenslotte de 5 punten voor de conditie zijn dat er samen 100. De oorspronkelijke Standaard kende aan de kleur zelfs 50 toe, tegenover 20 voor bouw en type, de pels kreeg 15 punten toegewezen, terwijl voor het gewicht en de conditie respectievelijk 10 en 5 punten werden uitgetrokken. Een opmerkelijk verschil dus als we de verhouding kleur en bouw vergelijken met die van de huidige Standaard.

Als we ons nu verder bepalen tot datgene wat nu van de Thrianta wordt verwacht, kan men stellen dat bouw en type belangrijker zijn dan kleur. Staat er bij de beschrijving van type en bouw bij de Tan nog: Deze is enigszins gedrongen met goed gevulde voor en achterhand, bij de Thrianta wordt gesproken van een kort en gedrongen type, met brede borst. Schouder en ribbenpartij dienen goed gevuld te zijn, terwijl de achterhand fraai afgerond dient te zijn. De benen niet te lang, wel recht en stevig.

Een flink ontwikkelde kop die kort en bolvormig is, vooral bij de ram, past bij dit korte geblokte ras.

Hoewel de buik en staartkleur wat zachter van tint zijn dan de dekkleur, lijkt de Thrianta, vooral op enige afstand, een éénkleurig konijn. Vrij van ticking en vrij van andersgekleurde haren, zoals bruin en wit, is de Thrianta een zeer aantrekkelijk konijn. Bruine ticking komt men nog veel tegen, evenals wat bruingetinte oorranden. De snorharen dienen een orangerood pigment te laten zien. Hoe verder de warm orangerode dekkleur zich naar de haarwortel uitstrekt, des te fraaier is het dier.

De oogkleur is donkerbruin, de nagels zijn donkerhoornkleurig.

Lichte fouten die men regelmatig tegenkomt zijn: Geringe afwijkingen in

bouw en type, zoals wat lang in lichaam, wat smalle schouders en wat smalle kop. Ten aanzien van de kleur komt men dikwijls een iets lichtere grondkleur tegen dan gewenst wordt. Ditzelfde geldt ook voor de tussen en dekkleur. Een crèmekleurige onderzijde van de staart, lichte ticking op de oorranden en/of op de achterhand, enkele witte of bijna witte snorharen en nagels die wat licht hoornkleurig zijn behoren alle tot de lichte fouten die wel een bekroning toelaten maar aftrek van punten tot gevolg hebben.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Hollander

Een ras met een naam die aangeeft dat het een Nederlands produkt is. Toch zijn het niet de Hollandse fokkers geweest die dit geblokte diertje gecreëerd hebben, maar de eer komt de Engelse fokkers toe, aangezien zij het waren die uit de zogenaamde Brabantse bonte konijntjes, bestemd voor de Engelse restaurants, The Dutch Rabbit fokten. In alle landen van het westelijk halfrond komt dit aantrekkelijke ras voor onder de benaming, die vertaald in het Nederlands, Hollander of Hollands konijn betekent. De eisen met betrekking tot de tekening zijn vrijwel dezelfde. Het grootste verschil met de overige landen geeft de Engelse standaard aan, die later door de fokkers van de Verenigde Staten van Amerika is overgekomen, nl. de witgekleurde nek, die als "clean neck" hoog wordt gewaardeerd.

Op het vaste land van Europa geven de fokkers de voorkeur aan een gekleurde nek, die als het ware de gekleurde kopplaten met elkaar verbindt. Ook zijn de gewichtsgrenzen niet overal gelijk. In Engeland liggen deze iets lager dan bij ons. De overige landen van West Europa geven in hun standaard wat hogere gewichten aan die overeenkomen met de praktijk.

Het Hollandertje, zoals hij vaak bij ons genoemd wordt, is kort en gedrongen, waarbij de voorhand en achterhand goed breed zijn. Een korte, bolvormige kop past bij zo'n lichaam, evenals wat brede korte oren. De toppen van de oren zijn rond.

De pels wordt als normaal aangegeven, d.w.z. vrij kort, niet grof, dit ook met

het oog op het accentueren van de begrenzing van de tekeningsbeelden. De inplanting van de beharing moet dicht zijn en glanzend tonen.

De tekeningsbeelden van de Hollander zijn te verdelen in koptekening en lichaamstekening. Onder de laatstgenoemde rekenen we de bandtekening om het lichaam en de manchetten. Onder de koptekening verstaan we de kopplaten, die zich aan beide zijden van de kop bevinden. Deze ziet men het liefst gelijk van vorm, even groot en cirkelvormig om de ogen geplaatst, waarbij de snorharen in het witte gedeelte blijven. Ze bedekken de wangen tot en met de kaakrand, zonder het lichaam te raken.

Achter de oren, die volledig gekleurd zijn, komen ze via de reeds beschreven gekleurde nek samen en vormen daar één geheel. Een rechte begrenzing in de nek wordt als ideaal beschouwd, waarbij zich in het gekleurde deel geen witte vlek bevindt.

De kopplaten komen ook samen midden op het voorhoofd ter hoogte van de oorwortels. Het witte gedeelte wordt bles genoemd en heeft een scherp aanvangspunt daar waar de kopplaten in elkaar overgaan. Zijn de kopplaten goed van vorm dan is de bles automatisch goed gevormd.

Onder lichte fouten wordt verstaan kopplaten, die minder dan 1 cm binnen of over de kaakranden reiken. Niet strak belijnde, smalle of stompe bles. Een bles die tussen de oren doorloopt. Een niet gesloten nek. Gekleurde, op zichzelf staande gekleurde vlekjes in een open nek. Witte vlekjes in een min of meer gesloten nek. Uitloperijtjes in de nek, mits deze niet langer zijn dan 2 cm.

Ongeveer op het midden van het lichaam bevindt zich de bandtekening. Als een rechte lijn rondom het lichaam vormt deze de scheiding tussen het witte en het gekleurde gedeelte. Als ideaal geldt ± 3 cm verwijderd van de voorbenen. Wanneer deze scheidingslijn meer dan 5 cm achter de voorbenen is geplaatst dan wordt de witte band te breed. Als lichte fouten worden beschouwd geringe afwijkingen van de bandbelijning.

Hiertoe behoren: een wat scheve band, haakjes in de band die de 2 cm niet te boven gaan, een bandtekening die wat ver naar voren is geplaatst zonder dat deze één of beide voorbenen raakt (vastzit).

Bij de kleurslagen koningrijgs, bruingrijgs, blauwgrijgs, gouwenaargrijgs en chinchilla is de scheidingslijn op de buik niet te onderscheiden zonder dat deze wordt "ingeblazen". De toppen van de haren zijn daar wit, moeten evenwel een grondkleur laten zien. De gele kleurslag heeft in dat opzicht een klein voordeel omdat deze daar ook een witte grondkleur laat zien. Bij de driekleur verschilt dit van dier tot dier in verband met de plaatsingsmogelijkheden van de zwarte en gele tot witte of bijna witte velden op de buik. Bij alle overige kleurslagen kan de bandtekening op de buik zonder inblazing geconstateerd en beoordeeld worden.

Onder de lichaamstekening worden ook de manchetten gerekend. Zij vormen de tekening om de achtervoeten. Het gekleurde gedeelte van de achtervoeten sluit aan bij het gekleurde achterlijf van het Hollanderkonijn. Ook de staart

vindt hierbij aansluiting. De begrenzing van de kleuren op de achterbenen is recht. De scheidingslijn loopt evenwijdig met die van de bandtekening op het lichaam. Zij loopt rondom de voet. Als ideaal gelden manchetten die even lang zijn en ongeveer de helft van de achtervoeten in beslag nemen. Geringe afwijkingen van de belijning van de manchetten, waartoe een haakje van minder dan twee cm gerekend wordt, een wat korte of lange manchet, wat ongelijke manchetten en één of twee scheve manchetten. Tot de uitsluitingsfouten worden gerekend haken in de manchettekening die groter zijn dan 2 cm. Dit geldt zowel voor boven als onderzijde van de manchetten. Een manchet wordt te kort als het gekleurde gedeelte van de achtervoet de tenen raakt waardoor deze niet meer geheel wit gekleurd zijn. Een manchet wordt te lang als het wit verder loopt dan de achtervoet.

Een keurmeester die Hollanders ter beoordeling krijgt toegewezen zal evenals bij vele andere rassen, een vaste volgorde moeten aanwennen bij het vaststellen van de eigenschappen waaraan een Hollanderkonijn moet voldoen. Een onderdeel dat bijzondere aandacht vraagt is de oogkleur. Niet alleen dat er zich op de iris vlekjes kunnen bevinden die licht blauw gekleurd zijn, waarbij men dan van een vlekkoog spreekt, de ogen kunnen ook wat zwak of zelfs zeer afwijkend van kleur zijn. Ook moeten de nagels aan een inspectie onderworpen worden. De Hollander is een tekeningkonijn en er wordt nogal eens een nagel in het gekleurde tekeningspatroon meegenomen, waardoor deze nagel geheel of gedeeltelijk gekleurd is. Dit laatste komt vaker voor aan een achtervoet met een erg korte manchet dan aan een met een lange manchet.

Zoals men ziet zijn er bij een Hollanderkonijn heel veel zaken die bekeken moeten worden tijdens de beoordeling op de tentoonstelling. Men moet zich niet laten verleiden zogenaamd negatief te keuren.

Een keurmeester die uitsluitend zoekt naar fouten en foutjes stelt zich verkeerd op. Schenk voldoende aandacht aan bouw en type maar verval bij de tekening niet in futiliteiten. De Hollander is een ras dat soms om conditioneren vraagt. Een enkel foutief gekleurd haartje kan straffeloos worden weggehaald. Conditioneren houdt op, waar fraude plegen begint. Als een te enthousiast inzender getracht heeft een Hollanderkonijn te maken in plaats van te fokken, schroom dan niet handelend op te treden. Het zijn gelukkig uitzonderingen, maar... laat de eerlijke fokker winnen.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

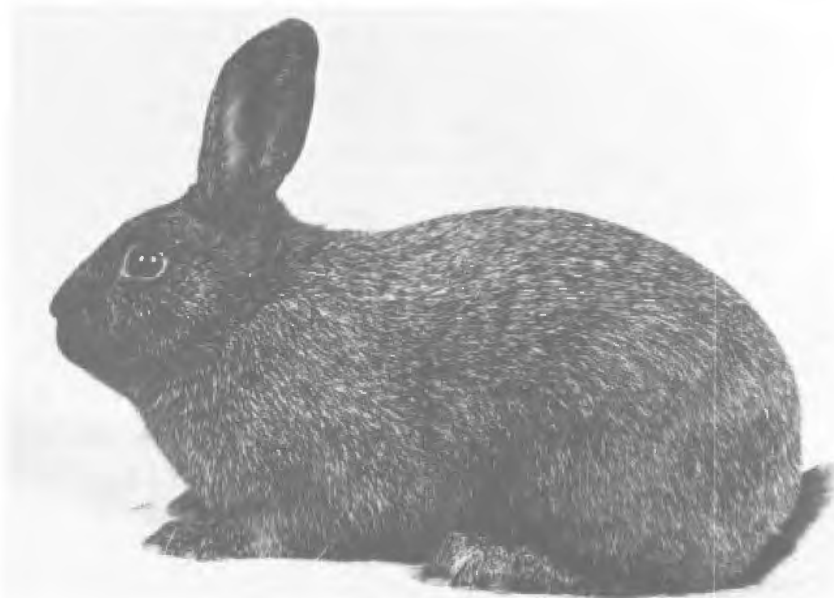
Erkend in 1907.

Klein Zilver

Dit ras is afkomstig uit Engeland. Omstreeks 1630 kwam het zilverkonijn reeds in Engeland voor. Volgens Prof. Nachtsheim is het ras in de 16e eeuw als mutatie ontstaan uit wildkleurige konijnen. De eerste zilvers waren wildkleurig, later fokte men ze ook in zwart en geel. In Nederland erkend op 20 oktober 1907. Het zilverkonijn onderscheidt zich van andere rassen, doordat op een leeftijd van 5 á 6 weken een verandering van pelskleur plaats vindt. De verzilvering begint op de neus, waarna deze zich voortzet over de rest van het lichaam.

Het proces, waarin een groter aantal nieuwe haren wordt voorzien van een zilverwitte haartop dan in de vorige pels, wordt verzilveren genoemd.

Naarmate de verzilvering in sterkere of in mindere mate optreedt onderscheidt men licht, midden- en donkerzilver. Deze worden niet als kleurslagen maar als nuances aangegeven. Men spreekt van licht zilver als bijna alle haartoppen verzilverd zijn. Bij nadere beschouwing ziet men enige niet verzilverde haren regelmatig verdeeld over de pels. Er is sprake van midden, als ongeveer de helft van de haartoppen verzilverd zijn, echter met die opmerking dat de niet verzilverde haren iets sterker moeten spreken dan de verzilverde. Een kleine tolerantie zal hier geen kwaad kunnen. Men spreekt van donker als slechts een gering aantal haartoppen verzilverd is. Op enige afstand denkt men zelfs met een eenkleurig dier te doen te hebben. Op korte

afstand ziet men dan enige verzilverde haren regelmatig over de pels verdeeld.

Het aantal verzilverde haartoppen bij donkerzilver is ongeveer even groot als de niet verzilverde haren bij lichtzilver. Als leidraad zegt men nog wel eens één op twintig. Het zal begrijpelijk zijn dat telling achterwege blijft.

Men spreekt van zwevers als de verzilvering noch tot de ene noch tot de andere nuance behoort; b.v. een dier is te licht verzilverd voor midden en te donker voor licht.

Egaal verzilverde dieren kunnen erg waardevol zijn voor de fok. Zoals hier dus al is vermeld, dient de verzilvering niet alleen in de juiste graad voor te komen maar moet vooral gelijkmatig zijn. De snuit, staart en voorbeentjes willen bij zilvers nog al eens iets donkerder zijn, doch men dient er naar te streven om een egale verzilvering over het gehele lichaam te verkrijgen, waarbij inbegrepen de staart.

Beschikt men over een fotografisch geheugen dan zal men zich gemakkelijk een beeld van de verschillende nuances, aan de hand van goed vergelijkingsmateriaal, kunnen vormen en behouden. Wil de verzilvering goed uitkomen dan lijkt het voor de hand liggend, dat bij elke kleurslag de tussenkleur en de toppen van de niet verzilverde haren intensief gekleurd moeten zijn. Als erkende kleurslagen kennen we:

Konijngrijs, waarbij de grondkleur donkerblauw en de tussenkleur warm roestbruin behoort te zijn, dit in tegenstelling tot de beschrijving van de tussenkleur voor konijngrijs bij andere rassen, zie alg. gedeelte v.d. Standaard. Zwart, waarbij de grondkleur donkerblauw en de tussenkleur zwart dient te zijn.

Blauw, waarbij de grondkleur en tussenkleur blauw is.

Bruin, waarbij de grondkleur blauw en de tussenkleur bruin dient te zijn.

Geel, waarbij de grondkleur geel en de tussenkleur warm roodgeel dient te zijn.

Bij konijngrijs en geel, die de wildfactor hebben is de buikkleur, evenals de kleur van de kaakranden, binnenzijden van de benen en onderkant van de staart wit. De onderkleur op de buik bij konijngrijs is blauw. De onderkleur bij geel dient daar wit te zijn en moet niet geel opblazen.

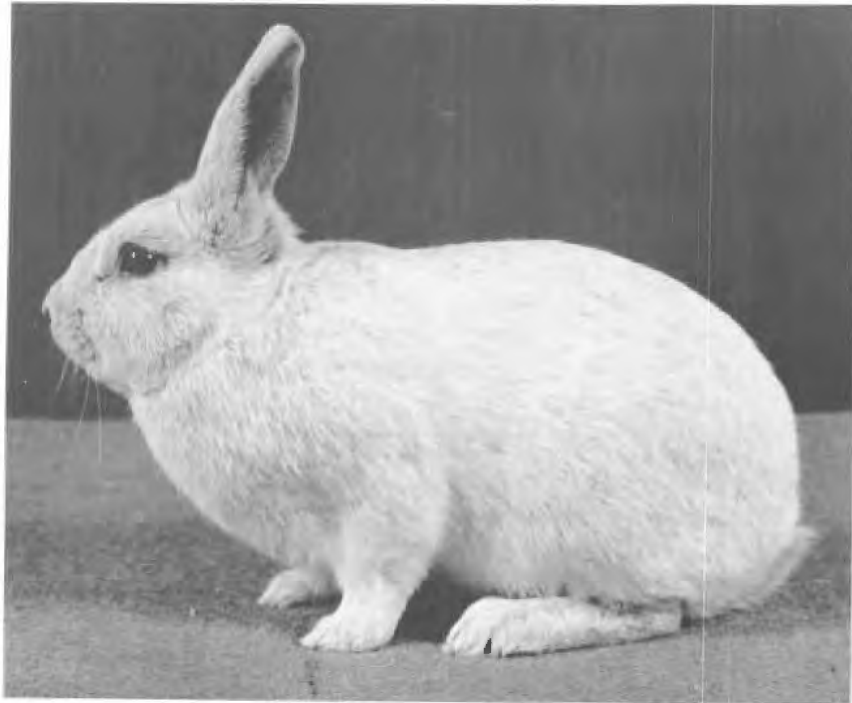
Type en bouw

Onze Klein Zilvers zijn in het recente verleden wat achtergebleven in bouw. Koppen werden smaller terwijl ook de voorhand diezelfde fout ging vertonen. Europees gezien waren we nergens meer. Mede op advies van de Speciaalclub werd het minimum en maximumgewicht verhoogd met 250 gram. De resultaten bleven niet uit, want reeds na korte tijd werd de Klein zilver weer een acceptabel konijn.

De beharing is normaal te noemen. Bij een grove beharing zou de verzilvering niet mooi en goed tot zijn recht komen en lijken de verzilverde toppen soms langer dan normaal. Een kortere beharing spreekt soms in het voordeel

van het zilverkonijn. Men dient echter de onderwol niet te verwaarlozen en dunne beharing te mijden. Nogal voorkomende fouten zijn: niet gelijkmatig verzilverde extremiteiten, doorlopende, geheel kleurloze haren. Gele aanslag op de buik bij geelzilver. Ticking bij geelzilver (vooral op oortjes, kop en staart). Men gebruikt nooit geelzilver komende uit een kruising met konijn-grijs voor de verdere inkruising met geelzilver.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Hulstlander

De Hulstlander is het jongste ras dat in Nederland in 1984 werd erkend. Het is door de heer Jac de Graaf in Nieuwleusen in de provincie Overijssel ontstaan in de streek Hulstlanden, vandaar de naam.

Het is een leucistisch konijn tussen de Witte Wener en de Blauwoog Pool. Het type is kort en gedrongen. De bouw is stevig en halsloos met goed gevulde voor en achterhand en fraaie contouren. De voorbenen zijn kort en stevig. De kop is relatief breed tussen de ogen met goed ontwikkelde wangen. De oren zijn stevig van structuur, met een ideale lengte van 9 cm. Een dier met een gewicht van 2,4-2,7 kg laat het beste type zien. In de eerste jaren hadden enkele dieren nog wat moeite met het gewicht. De kleur van de pels is helderwit. De oogkleur (de iris) is lichtblauw. De pels is van normale lengte met veel onderwol en glans.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Rus

Geen van onze konijnenrassen is onder zoveel internationale benaming en bekend als het Ruskonijn. Wanneer een konijnenras een naam krijgt, die aan een bepaald land doet denken, wil dit niet zeggen, dat dit ras zijn oorsprong in dit bepaald land heeft.

De Hollander bijvoorbeeld, is niet in ons land gefokt, maar in Engeland. Deze naam is wel gegeven omdat ze uit bonte Hollandse konijnen gefokt zijn. Het Ruskonijn dankt zijn naam ook niet aan Rusland, als zijnde het land van oorsprong. Er zijn echter wel rassen, die naar het land van herkomst zijn vernoemd, bijvoorbeeld Vlaamse Reus, Blauwe v. Beveren, Witte van Dendermonde, Deilenaar, Gouwenaar enz. De Rus wordt in bepaalde landen ook wel genoemd Afrikaans, Egyptisch, Chinees of Himalaya konijn. In ons land spreekt men van Rus maar ook wel van Brandneus. Zoals de verschillende benamingen reeds aanduiden is het onmogelijk te zeggen, welk land zijn geboorteland is. Men neemt aan, dat het ras door een mutatie is ontstaan en wel in verschillende landen tegelijk. In het jaar 1854 was het ras in Frankrijk reeds bekend en werd toen beschreven door Mario Mondieux, terwijl Darwin het ras in 1868 in Engeland beschreef.

In ons land is het ras in 1907 erkend en in de toenmalige standaard opgenomen. Bij de Rus hebben wij met een gedeeltelijke albino te doen, bij dit ras zijn slechts de uiteinden van het lichaam gekleurd, zoals oren, neus, staart en benen. De ogen bezitten geen kleur en zijn zodoende pigmentloos, dus rood zoals bij een albino.

Een albino bezit helemaal geen pigment op z'n lichaam. Soms meent men,

dat de ogen rood pigment bevatten, doch dit is bloed dat in het oog zit en het oog de kleur rood geeft. Als bijzonderheid is te vermelden, dat men bij de Russen door weersinvloeden pigment op verschillende delen van het lichaam kan toveren. Vooral bij koud weer reageert deze pigmentvorming. Scheert men de witte haren op een bepaald lichaamsdeel weg en laat men de kale plek in de koude periode groeien, dan komen zwarte haren tevoorschijn in plaats van witte. Op deze manier kan men op iedere gewenste plaats van het lichaam een tekening laten groeien.

Wanneer jonge Russen in een koude periode worden geboren en uit het nest komen, dan zijn deze ook geheel grauw in plaats van wit met gekleurde extremiteiten.

Bij warm weer verbleekt deze kleur snel, daarom is het ook verklaarbaar, dat de Russen in de winter op z'n mooist zijn. Op zomertentoonstellingen behoeft men niet veel van een Rus te verwachten. Dit wil echter niet zeggen, dat alle dieren in de winter een zuivere kleur vertonen, het heeft echter ook wel wat met een erfelijke aanleg te maken. Bij strenge koude komt men ook nog wel dieren tegen, waarvan de tekeningsbeelden doorzeefd zijn met witte haren.

Hier heeft alleen een strenge selectie op een zuivere kleur succes.

Voor de positie kleur en tekening zijn in onze laatste standaard 45 punten uitgetrokken. De tekening van de Rus hangt van twee factoren af en wel één voor de kleur en één voor de vorm van de tekeningsbeelden. Beide zijn niet van elkaar los te denken, vooral bij de Russen niet.

Bij de Rus is op jonge leeftijd nog niet te zien, hoe de begrenzing van de tekeningsbeelden zal zijn, evenmin is de juiste kleur te bepalen.

De snuittekening (masker) moet de gehele snuit inclusief de onderkaak omvatten. Midden op het neusbeen, ter hoogte van de ogen vormt zij een gebogen lijn, die onder de onderste ooghoek door in een loodrechte lijn aan beide zijden van de kop naar beneden gaat en zich verder uitstrekt over de onderkaak. Het stompe einde van een ei is de ideale vorm van het masker op de neus. Het masker is scherp begrensd en verder vrij van witte haren, schimmel of roest. Het masker mag de ooghoeken niet raken.

De oren zijn diep zwart van kleur, aan de wortel scherp begrensd en ook vrij van anders gekleurde haren.

Door een overvloed van pigment treft men vaak kleur op plaatsen aan, waar deze niet behoort te zitten, o.a. rond de ogen, vooral bij oudere dieren.

De beenkleur is zuiver zwart, zowel van voor en achterbenen. De voorbeenkleur moet minstens 3/4 van de lengte van de voorbenen beslaan, bij de achterbenen is deze kleur 1 á 2 cm boven het spronggewricht. Tot aan het witte lichaamsdeel intensief gekleurde benen zijn zeer waardevol.

De staart is zuiver zwart, rond de aarsopening wordt enige kleuraanslag getolereerd.

De kleur van de Russen komt langzamerhand steeds beter tot uitdrukking.

De tekening groeit langzaam. Bij jonge dieren is de tekening meestal nog

zeer zwak. Op een leeftijd van 7 á 8 maanden kan men wel een oordeel geven omtrent kleur en tekening. De lichaamsdelen die niet gekleurd zijn, zijn bij de Rus zuiver helder wit.

De Rus is erkend in de kleuren zwart, blauw en bruin.

Bij blauw denkt men aan de kleur van de Blauwe Wener en bij bruin aan de kleur van de Havanna.

De eerste Blauwe Russen zijn gecreëerd door de heer Cornelissen de Beer uit Apeldoorn, en de bruine kleurslag door J.A. Schippers uit Diepenveen.

De nagelkleur is hoornkleurig.

De Rus is zeer slank en gestrekt van bouw en type. Goede afronding van achterhand en flanken. Het beenwerk is relatief lang en edel. Door het lange rechte type, komen de gekleurde extremiteiten beter tot hun recht. Bezit men oudere dieren, die een goede tekening en een sterke kleur vertonen, zonder dat deze dieren kleur rond de ogen (brillen) vertonen, dan zijn dit waardevolle dieren.

Het zal bijna niet mogelijk zijn prima Russen te fokken, die hun gehele leven vrij van pigment zijn rond de ogen. Van jonge dieren kunnen wij wel verwachten, dat ze rond de ogen schoon zijn, doch bevindt zich bij de Rus een donkere ring rond de ogen, dan is dit een zware fout.

Verdere zware fouten zijn vuile of gele pels. Zeer slechte begrenzing van de tekening. Te klein masker, dat niet de onderkaak omvat. Slechte kleur. Veel witte haren in de tekening. Witte vlekken in de tekening of gekleurde vlekken in de witte kleur. Des te langer de verkleuring duurt, tijdens de verharings, des te intensiever is dan later de kleur.

Wil men in het tentoonstellingsseizoen steeds over goede dieren beschikken dan is het noodzakelijk, dat men dieren heeft van verschillende geboortedata. Een Rus is maar een beperkte tijd van het jaar op z'n mooist.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Nederlandse Hangoor Dwerg

Als een der laatste in de Standaard opgenomen konijnenrassen is de Nederlandse Hangoor Dwerg. Een Nederlandse creatie van de heer Adr. de Cock uit Tilburg. Deze bekende tanfokker en keurmeester heeft er ongeveer twaalf jaren aan besteed alvorens hij de eerste produkten op de tentoonstelling bracht, hoewel hij op dat moment nog niet volledig tevreden was over de resultaten.

Met eindeloos geduld en enorm veel doorzettingsvermogen gelukte het hem tenslotte een miniatuurvorm van de circa vijf á zes kilo wegende Franse Hangoor te fokken.

Andere kundige fokkers en keurmeesters, die van zijn pogingen hoorden, om een dwergkonijn te creëren met hangende oren, zagen het als tijdverspilling, terwijl één der aller bekwaamsten het zelfs een utopie noemde. Dit woord heeft de heer De Cock waarschijnlijk de stimulerende kracht gegeven om zijn plan door te zetten.

De heer De Cock komt de verdienste toe dat hij een dergelijke opgave heeft volbracht en mag zich verheugen in de grote populariteit die het ras zich nadien mocht verwerven. Velen hebben zich dit hangoorrasje aangeschaft en doen verwoede pogingen het verder te verbeteren. Ook dit laatste is een moeizame weg, maar er zijn gelukkig, onder de bezitters van Nederlandse Hangoor Dwergen, fokkers die er de juiste feeling voor hebben.

Bouw en type

Om een goed idee te krijgen, hoe een Hangoor Dwerg er uit moet zien, verdient het aanbeveling eerst eens een prijswinnende Franse Hangoor te bestuderen. Deze stond nl. model, toen de Dwerghangoor "in de maak" was. Het lichaam moet kort en gedrongen zijn. Een zogenaamd halsloos type, breed in de schouders en breed in de borst. De achterhand die mooi afgerond moet zijn, is eveneens breed. De beentjes zijn kort en stevig. De kop is sterk ontwikkeld, breed tussen de ogen, terwijl de wangen en snuit sterk ontwikkeld zijn. Het neusbeen moet rond zijn, zonder een afwijkende gebogen lijn of zelfs een knik of hoek te vertonen.

De oren, die gemeten worden van oorpunt tot oorpunt, over de schedel, dus met inbegrip van die schedelbreedte, moeten minimaal 21 en maximaal 26 cm lang zijn.

In volkomen rustige stand van het dier, hangen de oren loodrecht naar beneden, met de opening naar de kop gekeerd. Aan de uiteinden zijn de oren lepelvormig afgerond. Vouw en plooien in de oren worden als een fout aangemerkt, waarbij men de oren graag zo dik en stevig mogelijk ziet. De oren die aan de wortel omgebogen zijn, waardoor de hangende oren ontstaan, vertonen bij die oorwortels twee verhogingen, die kronen worden genoemd. Deze moeten flink ontwikkeld zijn. In sommige geschriften wordt bij de Franse Hangoor het totaalbeeld van de oren wel eens vergeleken met een hoefijzer.

Pels

De pels is gelijk aan die van de Polen en Kleurdwergen, alleen iets langer. De voornaamste eigenschappen zijn derhalve, zacht en glanzend met veel onderwol.

De keurmeester moet tijdens de beoordeling van een klas hangoren er goed op letten hoe het met de conditie van de dieren is gesteld. Men komt dikwijls hangoren tegen die kunstmatig beneden het maximumgewicht zijn gehouden. Deze dieren zijn dientengevolge smal in schouders en rug. Onnodig te zeggen dat dit bouw en type niet ten goede komt. Ook dient hij voorzichtig te zijn bij erg jonge dieren. De gemiddelde leeftijd van jonge hangoordwergen ligt dan ook lager dan bij andere rassen zoals uit de tentoonstellingscatalogi blijkt. Gelukkig beschikken we in Nederland reeds over een aantal goed geblokte dieren die als ze volwassen zijn onder het maximum gewicht blijven.

Als we het totaalbestand in ons land van de hangoordwergen bekijken, geloven we wel dat alle gewenste eigenschappen aanwezig zijn. Zo zijn er dieren die de fraaie kopvorm laten zien met goed behang (zoals de orenformatie ook wel genoemd wordt). Deze dieren zijn vaak nog wat grof en staan in feite wat dicht bij de Franse Hangoor. In enkele gevallen lijken de oren wat kort. Er zijn ook kleinere dieren, die minder goede koppen hebben met vaak oren die naar achteren trekken. De kronen zijn in die gevallen sterk ontwikkeld. De

fokker die zijn stal bekijkt en tot de ontdekking komt, dat alle gewenste eigenschappen nog aanwezig zijn, kan bij het samenstellen van zijn fokparen, als Vrouwe Fortuna hem een handje helpt, goede resultaten tegemoet zien. Is één of zijn meerdere goede eigenschappen in zijn stal niet terug te vinden, dan moeten die van buiten komen, door aankoop of ruil.

Gewenste eigenschappen komen zelden plotseling opduiken, zonder dat het vader of moederdier deze ook hadden.

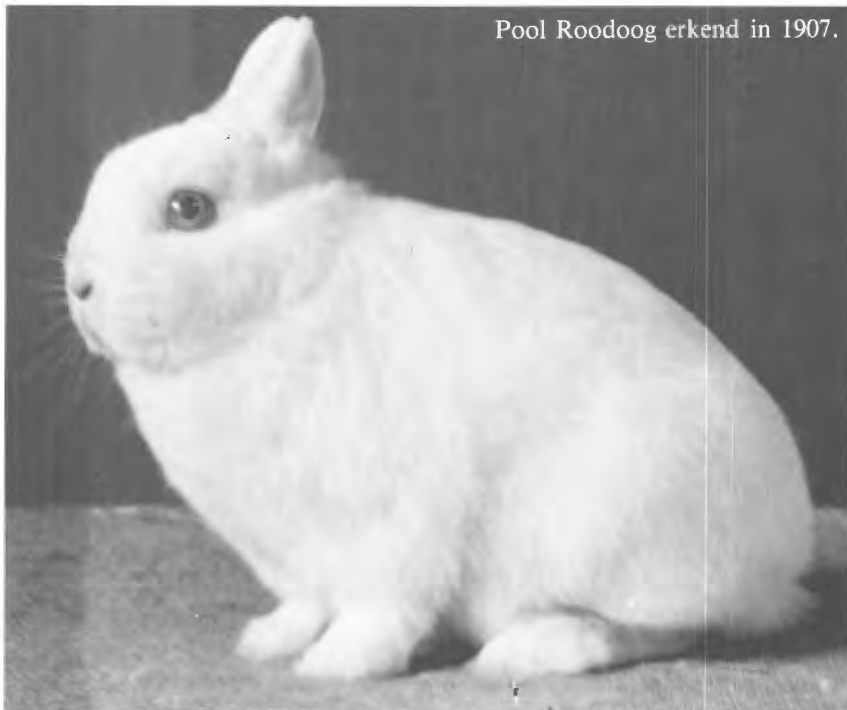
Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Erkend in 1964.

Rood en Blauwoog Pool

De Polen zijn met de Kleurdwergen de kleinste rassen die wij bezitten. De Roodoog Polen zijn van Engelse afkomst. Aan het eind van de vorige eeuw, werd het voor het eerst in de zogenaamde open klasse, om precies te zijn in 1884, in Hull tentoongesteld. Als oudste fokker van dit nieuwe ras, dat gefokt werd uit albino's en Klein Zilvers, geldt Mr. John Meynell, hoewel deze fokker daarbij ook Hollandertjes gebruikte. De Engelse Pool is gestrekt, het heeft een lichaamsgewicht tot 1,5 kg. Lijkt meer op een dwerghaas dan op de bij ons bekende dwergkonijnen, die kort en gedrongen dienen te zijn. Deze laatste lichaamsvorm danken de Polen aan de Duitse fokkers, die vooral na 1920 veel aan het ras hebben verbeterd. Reeds vóór de oorlog hebben de Nederlanders veel aan de verkleining meegewerkt, met als ideaal het sneeuwbaltype voor ogen. Hoe kleiner, hoe mooier werd een slogan die resulteerde in dikwijls te kleine dwergvorm, waardoor de vruchtbaarheid van het ras in gevaar kwam. De minimumgrens van 700 gram werd opgetrokken tot 800 gram en in zeer korte tijd kwamen ook de tegenstanders van dit besluit tot de overtuiging dat hun angst voor "vergroving" van het ras ongegrond was geweest.

Pool Roodoog erkend in 1907.

De Blauwoog Polen zijn in Saksen ontstaan uit Polen roodoog, wilde konijnen, Hollanders en zelfs Witte Weners en in het jaar 1919 voor het eerst tentoongesteld.

Het lichaam van de Pool dient z.g. halsloos te zijn, kort en gedrongen, van voren en van achteren even breed. De beentjes zijn relatief dun, terwijl de kop verhoudingsgewijs fors toont.

Een sterk gebogen neusbeen accentueert de ronding van de kop. Het voorhoofd is breed, kaken, snuit en wangen zijn sterk ontwikkeld. De oren zijn van een fijn weefsel, zonder kartels en worden nauwsluitend gedragen. De toppen zijn wat puntig.

Bij de stand van de oortjes dient gelet te worden op inplanting, structuur en vorm. Door import, waaronder dieren voorkwamen met een langere pels dan is voorgeschreven, werden minder goed gevulde achterhanden enigszins verborgen. Deze pelsjes accentueren ook de dikte van de kop en benen. Men houdt dit bij de beoordeling van onze Polen goed in het oog.

De ogen zijn enigszins bol en springen wat uit. De pelskleur moet helder wit zijn, "oud vuil", meegebracht uit de stal, dient naar rato te worden gestraft. Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

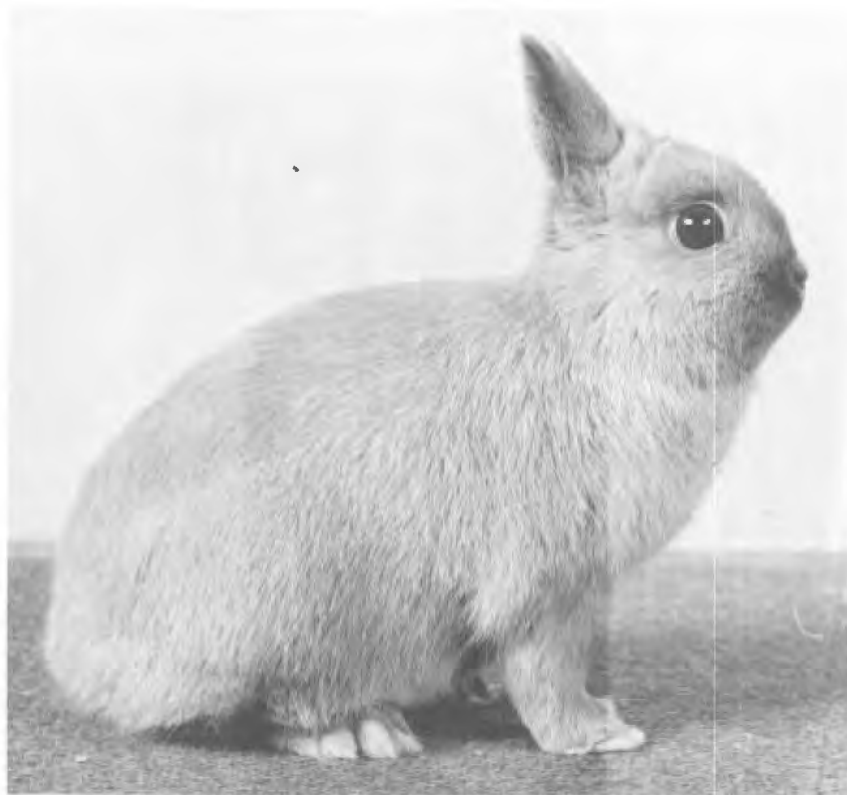
Pool Blauwoog erkend in 1927.

Kleurdwerg

De Kleurdwerg is een van onze kleinste rassen. Hij werd in 1940 in ons land erkend. Het is een zuiver Nederlands fokprodukt. De Polen hebben veel bijgedragen aan het ontstaan van de Kleurdwerg, ze zijn gefokt uit Pool rood-oog en het wildkleurige konijn.

Op de tentoonstelling werden ze voor het eerst geshowd in 1938 door de heer Hoefman uit Brielle.

Fokkers die veel hebben bijgedragen aan het creëren van verschillende kleurslagen waren de heren H. Andrea, J. Meyering, C.W. van Calcar en J.A. Schippers. De eerste dwergen waren alle wildkleurig, dus konijngrijs daarna volgden de zwarte, ijzergrauwe en Sepia Marters van de heer Meyering en van Calcar, deze twee fokkers streden sportief met elkaar, met uiteraard een wisselend resultaat. Ook de heer Andrea uit Assen mogen we hier zeker vermelden, hij showde misschien wat minder, maar als fokker van nieuwe kleur-

slagen was hij in die tijd wellicht de grootste. Dit bereikte hij door zijn doorzettingsvermogen.

Het type van de Kleurdwerg is kort en breed in de achterhand en schouders van boven gezien, gelijk de vorm van een rechthoek. Men kan de verhouding vergelijken met drie gelijke cirkels, waarvan een de kop voorstelt, en de andere twee het lichaam. De kop verhoudt zich dan ook tot het lichaam als 1 : 2 of 1 : 2 1/2. De beentjes zijn relatief dun, terwijl de kop verhoudingsgewijs fors toont. Het neusbeen is sterk gebogen, het voorhoofd is breed, kaken, snuit en wangen zijn sterk ontwikkeld.

De oren zijn van een fijn weefsel en worden nauwsluitend gedragen. De toppen zijn wat puntig, inplanting en structuur en vorm zijn van groot belang. De maximum lengte is 6 cm.

De pels is iets korter dan normaal, zacht en glanzend en met veel onderwol. De pels is op zijn mooist als deze juist een verharing achter de rug heeft en het dekhaar nog glanzend is.

De kleurdwerg is in alle erkende kleuren bekroningswaardig. Ook erkend in de Chinchilla kleur en ook met Rustekening.

In de niet algemene erkende kleuren, Donker Sepia, Midden Sepia, Donkerblauw Marter, Midden blauw Marter, Middengeel Marter, Zwart, bruin en blauw Zilvervos. Donker Sepia Marter Zilvervos, Midden Sepia Zilvervos. Donkerblauw Marter Zilvervos alsmede Middenblauw Marter Zilvervos.

Zilverkleurige dwergen zijn erkend in middenzwart, middenbruin en middenblauw. Mogelijk komen er in de toekomst nog kleuren bij, ook in tekening en patroon. Men is hier al mee bezig.

Ook kennen wij de Kleurdwerg met Rexbeharing. Voor de kleur wordt verwezen naar de Kleurdwerg, voor die van de pels naar de Rex.

Voor lichte en zware fouten kan men de Standaard raadplegen.

Register van vreemde woorden

a.	absorptie	Het opnemen van vloeistoffen, ook licht van bepaalde golflengte.
	activator	Een stof die een omzetting activeert.
	allelen	Alternatieve genen die op dezelfde plaats op het chromosoom liggen.
	aminozuren	Bouwstenen van de eiwitten die stikstof bevatten.
	aorta	Grote lichaamsslagader.
c.	caroteen	Provitamine A geel gekleurde stof die door het lichaam in vitamine A wordt omgezet.
	cel	De kleinste eenheid van levend organisme.
	chemo-therapeutica	Chemische verbinding die als medicijnen gebruikt worden.
	chromosomen	Dragers van de erfelijke eigenschappen.
	coagulatie	Het samenballen van kleine deeltjes of vloeistoffen tot een min of meer vaste massa.
	coccidiostatica	Stoffen die een dodende of remmende werking op coccidiën hebben.
	co-factoren	Stoffen die de werking van een bepaalde factor ondersteunen of als bij factor fungeren.
	compact	Massief.
	coprophagie	Het afscheiden en eten van slijmerige zachte mest.
d.	darmflora	Micro-organismen die in de darm aanwezig en onmisbaar zijn.
	deficiëntie	Tekort.
	desastreus	Vernietigend, onherstelbaar.
	D.N.A.	Desoxyribonucleïnezuur, drager van het erfelijk materiaal.
	dorsaal	Aan de rugzijde.
e.	ejaculatie	Zaadlozing.
	ejaculaat	Spermaslijm.
	eliminatie	Verwijdering.
	embryo	Begin stadium van ongeboren jong.
	enzymen	Organische katalisatoren die chemische reacties in het levend organisme mogelijk maken.
	epidemisch	Snel om zich heen grijpend, besmettelijk.
	enteritis	Ontsteking van het darmslijmvlies.
	epifyse	De epifyse is het uiteinde van een pijpbeen, en wel dat gedeelte dat distaal van de epifysairschijf (groeischijf) ligt.
	epitheelcellen	Een aaneengesloten geheel van cellen dat een inwendige oppervlakte of holte bekleedt b.v. darm epitheel.
	essentiël	Strikt noodzakelijk; essentiële voedingsbestanddelen zijn bestanddelen die het lichaam niet zelf kan maken en noodzakelijk zijn voor bepaalde levensfuncties.

	eumelanine	Zwarte of bruine vorm van de kleurstof melanine.
	excretie	Uitscheiding b.v. zweet, urine, koolzuurgas.
	extremiteiten	De uiteinden. Voor- en achterpoten bij konijnen.
h.	hemizygoot	Half zygoot, enkelvoudig. Het mannelijk dier is homozygoot voor het geslachtschromosoom X.
	hypofyse	Pijnappelklier, gelegen in het centrale deel van de hersenen.
i.	immuniteit	Ongevoeligheid voor bepaalde ziekteverwekkers of medicijnen.
	interactie	Werkingssfeer. Onderlinge beïnvloeding, wederzijdse reactie, b.v. bij toedienen van verschillende medicijnen.
	intern	Inwendig.
	iris	Regenboogvlies.
k.	kooldioxyde	Gas, samengesteld uit koolstof en zuurstof, ontstaat door verbranding van koolstof.
l.	labyrint	Doolhof.
	lethaal	De dood tot gevolg hebbend, niet levensvatbaar.
	lignine	Niet verteerbare bestanddelen van planten stengels en bladen.
	locus	Plaats van een gen op het chromosoom (meervoud loci).
m.	metabolische reactie	Stofwisselingsreactie, omzetting in het lichaam.
	multifactorieel	Van meerdere factoren afhankelijk.
o.	osmotische druk	Druk op een half doorlaatbare wand (bloedvaten).
	ovarium	Eierstok, meervoud ovaria.
	oxydatie	Verbinden met zuurstof, verbranding.
p.	pathogeen	Ziekteverwekkend.
	perifeer	Zich aan de omtrek van het lichaam bevinden (tegenovergestelde van centraal) dit slaat niet alleen op de zenuwen maar ook op bloedvaten, lymfbanen, spieren en alle andere niet centraal gelegen weefsels.
	pigmentatie	Kleurvorming.
	placenta	Moederkoek
	polipeptiden	Ketens van meer dan drie aan elkaar verbonden peptiden.
	polisacchariden	Meervoudige suikers.
	prenataal	Voor de geboorte.
	protoplasma	Celinhoud behalve de kern van de cel.
	protrombine	Bestanddeel van invloed op de bloedstolling, vorming van bloedplaatjes.
r.	R.N.A.	Ribonucleïnezuur, het tot uitdrukking brengen van genetische informatie die opgeslagen is in het desoxyribonucleïnezuur (boodschappers).
s.	scrotum	Balzak.
	secretie	Afscheiding.
	sensibel	Gevoelig.

semidominant	Gedeeltelijk of half dominant. De hetero en homozygote vorm is van elkaar te onderscheiden.
spermatozoa	Mannelijke zaadcellen.
sterolen	Groep verbindingen die tot de lipiden behoren (cholesterol).
substantie	Stof.
supplement	Aanvulling.
synthetiseren	Opbouwen uit elementen.
symptomen	Tekenen van, aanwijzingen.
sympatisch	Aan de gewaarwording deelnemend.
t. tocopherolen	Groep verbindingen die vitamine E werking hebben.
u. urethra	Pisbuis.
uterus	Baarmoeder.
urogenitaal	Behorend tot de geslachtsdelen en urinewegen.
v. vagina	Schede, afvoer van de vrouwelijke geslachtsorganen.
ventraal	Aan de buikzijde.

Geraadpleegde en aanbevolen literatuur

Fokkersbelangen - Bondsorgaan van de N.K.B.
 De Standaard, konijnenrassen, cavia's en kleine knaagdieren in Nederland, - N.K.B.-
 uitgave
 Konijnen - Fr. Schaedtler
 Elementaire begrippen van de erfelijkheidsleer - R. Kooistra
 Praktische Kaninchenzucht-Starke... Bewerkt door Max Wischer
 Erfelijkheidsleer voor de Konijnenfokker - J.A. Schippers
 Fortpflanzung und Vererbung - Max Wischer
 Konijnen houden als liefhebberij - R. Kooistra
 Konijnen - B.J. Wermer (3e druk)
 Kaninchenzucht - Hans Wiedmer (2e druk)
 The domesticrabbit - J.C. Sandford
 Het Konijn - C. Gelein
 Grote en kleine wonderen uit het dierenrijk - K. Spranger
 Konijnen en hun verzorging - B.J. Wermer
 Voedingswijzer - B.J. Wermer
 Die Krankheiten des Kaninchens - Dr.med.vet. Karl Seidel
 Cavies, their varieties, breeding and management - C.A. House
 Cavia's - Patricia Hutchinson
 Mice for the hobbyist - J. Wood
 Exhibition and pet-micr - T. Cooke
 Das Kaninchen - Fr. Joppich
 Kaninchen - Peter Schley